

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 346 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
4. april 2003.

ZAVADI PA KRADI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

346

Frenk Larami

ZAVADI PA KRADI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 346

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

NO MIDDLE TRAIL

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. III 2003.

Tržište: 4. IV 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – NO MIDDLE TRAIL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

– Ova kafa ima neki vonj, Eštone!
Te reči oštro su odjeknule u zadimljenoj kuhinji i navele Poba Eštona, šezdesetogodišnjeg kuvara na Berklijevom ranču da prestane da meša sadržinu jedne ogromne crne šerpe u kojoj se upravo kuvala hrana na štednjaku. Čovek koji je to izgovorio, nalazio se oko tri metra od njega. Ešton je zastao i počeo zuriti u šerpu, a njegovo od vremena i starosti izbornano lice pretvorilo se u zabrinutu grimasu.

– To je ista kafa kao i uvek, Čepmene. Ista voda, ista kafa.

Izgovorivši to, nije se usuđivao da pogleda to gundalo. Jer Džes Čepmen mu je već tri dana neprekidno zake-
rao i to je ostavilo traga na Eštonu i izbacilo ga iz njegovog uobičajenog strpljenja.

Starom kuvaru se i inače nije dopadalo da mu se kauboji povazdan vrzmaju po kuhinji, da se šunjaju oko štednjaka i stavljaju zamerke, zahtevajući čas ovo, čas ono. U ovom trenutku u kuhinji su bila četvorica, muvali su se oko njega i ćuteći pušili, ne otkrivajući svoje raspoloženje.

Čepmen nije odustao. Namrgodio se i upitao:

– Gde si naučio da kuvaš kafu, Eštone? U svinjcu?

Ešton je primetio da je na licima ostalih kaubojia zaigrao osmejak. Braća Toli bili su dvojica mirnih momaka, koji mu nikada nisu pravili neprijatnosti, a Džeb Višard, ne mnogo mlađi od njega, nikada se nije mešao ni u kakvu raspravu. Ali četvrti, koji je sedeo pored Čepmena, uvek spreman da mu se pridruži kad bi ovaj nešto započeo, bilo to dobro ili rđavo, gledao je kuvara, vrebajući priliku da uskoči u igru. Zvao se Kol Džordan i bio je jedva malo bolji od pokojnog Čepmenovog prijatelja Kola Diksona, pa se Ešton pitao ne bi li možda bilo bolje da je metak, koji je pre četiri dana pogodio Diksona s leđa i usmrtio ga, umesto njemu pripao Džordanu i Čepmenu.

– Ako ti se ne sviđa ono što ja spremam, Čepmene – odvrati kuvar oštro – zašto sam sebi ne skuvaš kafu? Imam ja mnogo važnijih stvari da obavim nego da gledam tvoj prljavi tanjir i da slušam tvoja zanovetanja. – Onda se obratio svima: – Bilo bi mi lakše kada biste se svi počistili odavde umesto što ste se nabili tu, u kuhinju, i pravite mi gužvu.

– Gužvu? – ponovi Čepmen njegove reči. Ustao je sa stolice, prešao prstima po stolu, a zatim pokazao ostalima vrh jednog svog prsta:

– Pogledajte ovo, momci! Je li neko od vas ikada video veću prljavštinu od ove?

Obrisao je prst o košulju i prišao prozoru iznad glave braće Toli. Dotirnuo je šakom prozorsko okno i na sredini stakla ostala je zamašćena i od dima zamagljena mrlja. Onda je okrenuo šaku ka braći Toli i kiselo se osmehnuo. Zatim je prešao preko odaje prema štednjaku i pokazao policu iznad glave Poba Eštona, na kojoj su bili poređani čisti lonci.

– Pošto svi kuvari, a i ovaj naš, prave samo prljave splačine, možda bi bilo bolje da nađemo neko korito za stoku, jer bi hrana u njemu verovatno bila ukusnija.

Stisnuvši čvrsto svoje tanke usne, Pob Ešton je ustuknuo korak nazad i s eksera na zidu skinuo veliki mesarski nož koji je tamo visio. Ustuknuvši zatim još jedan korak, zastao je pored štednjaka i preteći zamahnuo nožem ispred sebe:

– Čuj me dobro, Čepmene! Ovo više neću da trpim! Gubi se odavde što pre i da te više nisam video!

Čepmen je zastao, digao ruke do visine glave i licu dao izraz tobožnjeg straha.

– Hej, mister! Povlačim sve što sam rekao! Sve do poslednje reči! Ne želim da se tvoja ljutnja sruči na moju glavu.

Ešton nije bio ni najmanje umiren tim „pokajničkim“ rečima. Sekući nožem vazduh pred sobom rekao je oštro:

– Izlazi pre nego što bude belaja!

– Odmah, odmah – rekao je Čepmen. – Idem ja. Samo se ti smiri.

Želim da dugo živim i nemam nameru da se hvatam u koštac sa razjarenim medvedom kao što si ti, Eštone. Kole, pazi na njega da mi ne skoči na leđa. A vi, braćo Toli, bolje biste učinili da izađete odavde pre nego što nas Ešton isecka u šnicle. Samo pazite pritom da se ne okliznete na ovom masnom podu ili da se ne sapletete o nešto!

Bil Toli, stariji od dvojice braće, već se bio spremio da pođe. S osmehom na usnama, dao je svom bratu znak da pođe s njim. Omalen i čvrst, Bob Toli klimnuo je glavom. Na vratima Bil se okrenuo i reče:

– Nemoj da preteruješ, Čepmene.

Čepmen se lukavo osmehnuo i pre nego što je Bob Toli izašao za svojim bratom, on se zgrčio. Brzo je potegao revolver i uperio ga u iznenađenog Poba Eštona.

– Baci taj nož, mister! Ili ću te prostreliti.

Stari kuvar odbaci nož i nasloni se unazad a onda odskoči i kriknu jer je zadnjicom slučajno dotakao užareni štednjak. Čepmen i Kol Džordan se zakikotaše.

– Pustite ga na miru – obrati im se Bob Toli tiho. – Što je dosta, dosta je.

Trljajući rukom opečeno mesto, Pob Ešton se podvukao pod veliki sto na sredini kuhinje. Čepmen vrati revolver u futrolu i povukavši opasač nagore promrmlja:

– Okej, Kole, pustimo starog prasca na miru i hajde da potražimo Berklija! Ako ne, uznemirićemo braću Toli kojima se ova šala ne sviđa, a to ne bi bilo zgodno, zar ne?

Okrenuvši se, Džes Čepmen krupnim koracima prođe kroz kuhinjska vrata. Ne obraćajući pažnju na njegovu poslednju primedbu, koja se odnosila na njih, braća Toli su se već udaljavala prema spavaonici. Razočaran što mučenje starog kuvara nije imalo nikakvog efekta, Kol Džordan je posmatrao od sunca sprženi proplanak između kuhinje i velike rančerske kuće Henrija Berklija.

Ostavši sam u kuhinji Pob Ešton je oslušnuo korake koji su se udaljavali i oprezno se izvukao ispod stola. Pošto je video da je prostorija prazna, obrisao je znoj s čela a onda nervozno otro znojave ruke o kecelju. S njegovih polurasklopljenih usana šapatom se izlila psovka. Onda je, osvrnuši se oko sebe, pogledom potražio nož koji je bio bacio i u tom okretu, na otvoru prozora, upravo iznad štednjaka ugledao nečije lice. Zatim se pored lica pojavila ruka s revolverom i pre nego što je stari kuvar mogao da se makne ili da krikne, grmnuo je pucanj i prozorsko okno rasprsko se u hiljadu komadića. Tane je pogodilo Poba u grudi i prošlo mu kroz srce. Ešton se zateturio unazad, tresnuo leđima o sto i bez glasa se srušio na pod.

Još uvek blizu kuhinje, Džes Čepmen i Kol Džordan su zastali kao ukopani i Čepmenova ruka je mahinalno poletela ka dršci revolvera.

Nešto dalje od njih, Bob i Bil Toli su se okrenuli i Bob je bez daha izustio:

– Do, đavola, Čepmene, zar ne možeš već jednom prekinuti s tim? Za-

što si pucao? On je samo jedan stari čovek i...

Reči su mu zamrle na usnama kada je ugledao Čepmena kome je revolver još uvek bio u futroli. I na Čepmenovom licu ogledalo se čuđenje. Džordan je učinio nekoliko koraka i zbunjeno pogledao prema vratima kuhinje. Pošto se u kuhinji ništa nije micalo, sva četvorica su potrčali prema njoj dok je odjek pucnja još zami-
rao. Čepmen je već bio pred vratima kada je iza zgrade odjeknuo topot kopita. On je jurnuo unutra, kleknuo pored Eštona i pošto je letimice pogledao starca i opipao mu puls, žurno ustao i pogledao oko sebe. Kol Džordan je stajao pored razbijenog prozora i zaprepašćeno gledao braću Toli u očekivanju njihove reakcije. Braća su stajala kao skamenjena, u nedoumici šta da preduzmu. Džes Čepmen je prišao prozoru, izvukao revolver i drškom izbio ostatke polomljenog stakla. Proturivši glavu napolje, osmotrio je padinu po kojoj su tu i tamo bile rasute stene i glasno opsovao.

– Hulja željezničarska – rekao je ogorčeno. Okrenuvši se dobacio je: – Daj konje, Kole! Berkli neće moći ovo da proguta!

Rekavši to, izašao je iz kuhinje, a Džordan i braća Toli pođoše za njim. Kada je Džes Čepmen stigao do štale, Henri Berkli je s dvojicom kaubojja već bio na čistini ispred glavne rančerske kuće. Čepmen je malo skrenuo kako bi im se pridružio i u hodu je s nekoliko reči objasnio šta se desilo.

– Jadni Pob – reče rančer promuklim glasom. – Zašto bi, dovraga, neko...

– Rekao sam vam pre neki dan, mister Berkli, da je trebalo poći u poteru za njima – prekinuo ga je Čepmen u pola rečenice. – Najpre su ubili Kola, a sada i starog Poba. Mislim da treba da pođemo za njima.

Berkli je nabrao obrve. Rančer je bio krupan čovek guste prosede kose i rumenog lica, na kome se moglo pročitati da je imao dobar i ugodan život.

– Jesi li ih video? – upitao je.

– Ne, ali sam ih jasno čuo. Pobjegli su uz padinu koja se produžava odmah iza kuhinje. Ne preostaje nam ništa drugo da učinimo, mister Berkli, sem da krenemo za njima. Ovaj put nema nikakve zabune: oni su pokazali šta hoće.

Rančer je stisnuo zube i na vilici su mu se ocrtali zategnuti mišići. Dugo je tako stajao zamišljeno pre nego što je ozbiljno klimnuo glavom:

– Okej, Džese. Pođite. Ako budete mogli, uhvatite ih. Ja ću poći odmah za vama.

Čepmen se odvojio i prihvatio konja koga mu je Kol Džordan priveo. Bob i Bil Toli takođe su osedlali konje. Vinuvši se u sedlo, Čepmen je poterao konja u trk, a kada su i ostali kauboji u dvorištu potrčali prema koralu, rančer naredi da i njegov konj bude osedlan i onda se sa Džebom Višardom pored sebe uputio čvrstim korakom prema kuhinji.

*

Dok Holidej je polako jahao kroz neravan, brdovit predeo, uživajući u tišini toplog jutra koja je u njemu budila osećaj opuštenosti i smirenosti. Na sebi je imao svoje uobičajeno odelo: fino skrojen sako od tamnoljubicastog mekanog štofa i svetle flanelske pantalone, svileni prsluk golubijesive boje i isti takav stetson. Kišni ogrtač koji mu je služio i kao zaštita od prašine, ležao je iza njega, prebačen preko sedla. Jahao je snažnog, dugonogog pegavog ždrepcu crvenih nozdrva i krupnih vatrenih očiju. Negovana, izdržljiva životinja išla je sitnim kasom, lako, kao da iza nje nije bila cela sedmica putovanja.

Zapadnjak je pustio svog Miga da sam bira put. Vreme je bilo lepo, nikuda mu se nije žurilo i pred sobom nije imao nikakav određeni cilj. Bio je zadovoljan što je usred prirode s ugodnim osećanjem beskrajnosti prostora oko sebe. Posle skoro dve sedmice gradskog života, dugotrajnih partija pokera, salunske zabavljačice koja mu je bar triput dnevno prigovarala što će je ostaviti, i nedovoljno proветриne sobe u hotelu, jahanje kroz beskrajnu preriju i spavanje pod razgranatom krošnjom nekog drveta činili su mu se kao praznik.

Mig je odjednom digao glavu i razrogačivši oči naglo stao. Oslanjajući se na njegov instinkt, Holidej je spustio ruku na dršku kolta, ali je ostao da sedi u sedlu i osluškuje. Ništa, međutim, nije remetilo tišinu sem žubora udaljenog potoka koji je njegov konj pre pola kilometra pregazio.

Nigde dokle mu je pogled dopirao nije se primećivalo nikakvo kretanje. Toplo sunce i suv povetarac milovali su mu kožu.

Posle kratkog vremena ždrebac se umirio i produžio da kaska. Možda je negde kroz žbunje šmugnula zmija, pomislio je zapadnjak, i možda je taj šum dopro do osetljivog konjskog uha. Dok se osvrnuo levo i desno i osmotrio široku preriju pred sobom. Uopšte nije imao predstavu o tome šta se nalazilo pred njim. A nije ga bilo ni briga. Verovatno je tamo napred ležao još jedan nepoznati grad ili manje naselje, u kome su ga čekali novi nepoznati ljudi, a možda i neki zanimljiv, nesvakidašnji doživljaj. Možda će tamo, u tom gradu, pronaći nešto što će ublažiti gorak ukus sudbine koja ga je kao zla kob pratila već mnogo godina. Sudbina čoveka prinuđenog da se maši revolvera i onda kada to najmanje želi. Ta sudbina gonila ga je stalno napred, terala ga da stalno bude u pokretu, da nigde ne pusti koren i da uvek iznova ostane bez prijatelja i bliskih ljudi čiji mu je osmeh i svakidašnji pozdrav često nedostajao. Ali, hteo on to ili ne hteo, s tom sudbinom se morao pomiriti.

*

Starac se podigao s tla i protrljao rukom levi bok, proklinjući zlu sreću. Od kako je pre jednog časa trkom odjahao s Berklijevog ranča, neprestano je u sebi s ponosom ponavljao kako je vrlo dobro obavio svoj posao.

Izvršio je zadatak koji je sebi postavio i neprimećen i nepovređen uspeo da pobegne s mesta događaja. A onda, kada je već mislio da je sve okončano, njegov konj je zapeo nogom za koren nekog drveta i zbacio ga. Konj je sada stajao, držeći podignutu levu prednju nogu. Životinja je od pada ostala obogaljena.

Stari Ben Ifler je obrisao znoj s naboranog čela dok su mu se misli grozničavo kovitlale u glavi. Nije ni sumnjao da će ljudi poći u poteru za njim i da je s njim svršeno ako ga nađu. U ovom pustom predelu nije postojala nikakva mogućnost da naiđu na bilo koga drugog. Prema tome, svako ko bi se tu našao s obogaljenim konjem bio bi osumnjičen da je ubio još jednog od Berklijevih ljudi.

Ifler liznu suve usne, otrese prašinu s odela i proverio da li mu je revolver u futroli. Zatim je uzeo čuturicu sa sedla, otpio nekoliko gutljaja, zatvorio čuturicu i prebacio je preko ramena. Bok ga je pomalo tištao, ali ne toliko da bi se zbog toga zabrinuo. Jedina pomisao bila mu je da se što više udalji od svog konja. Kada to učini, sakriće se negde dok potraga ne prođe, a posle toga može nastaviti put do svog udaljenog doma i uz put ukrasti drugog konja. Do toga će stvari već biti u punom zamahu i nikog više neće biti briga postoji li on ili ne.

Uveren da je dorastao bilo kom kauboju koji bi pošao za njim, pohitao je niz kamenitu padinu, nastojeći da se što više drži žbunja i zaklonjenih staza. Pešačio je tako skoro jedan čas i baš kada se penjao prema

jednoj uzvišici na putu, u jednom trenutku je, nešto niže od njega, iz pravca zapada ugledao neko kretanje. Spustivši se brzo na tle, Ben Ifler je puzeći došao do jedne stene i dok mu je srce uzbuđeno lupalo provirio je da pogleda šta se to zbiva.

U prvom trenutku nije mogao jasno da razazna okolinu, ali čim su mu se oči privikle na blesak svetlosti na visoravni, on je pred sobom ugledao jednog čoveka na snažnom ždrepcu. Konjanik je izgledao snažan, visok, širokih ramena i mlad. Iflerovo oštro oko opazilo je na tom čoveku znakovite dugog putovanja.

Pojava tog čoveka, pomislio je, mogla bi mu biti od koristi ako bi uspeo da ga iznenadi. S tom idejom na umu, Ifler je čekao, pažljivo odmeravajući put kojim je nepoznati čovek morao proći. Kada je Holidej bio još samo stotinak metara daleko, Ifler je počeo da se šunja kroz žbunje.

Ležao je potrbuške iza žbunja kada je indijanski ždrebac zastao na domašaj revolverskog metka. Ne usuđujući se ni da diše, Ifler je provirio kroz sasušeno žbunje. Dug životni put stalnog šunjanja i krađa dobro ga je pripremio za trenutak kao što je ovaj. Očajanje i opasan položaj u kome se nalazio naterali su ga da munjevito razmišlja. Kada mu se pruži mogućnost, biće spreman da šansu iskoristi.

Posle izvesnog vremena koje se Ifleru činilo kao večnost, konj je ponovo pošao. Ifler je sa svog mesta mogao da vidi kako je lice nepoznatog jahača oštro isklesano, ali je imalo prijatne crte. Oči tog čoveka nepre-

stano su šarale levo i desno, a ruka mu je počivala na dršci revolvera.

Ifler se nečujno digao na kolena i duboko udahnuo vazduh. Ne praveći ni najmanji šum, spremio se za skok i okrenuo revolver u ruci. S drškom revolvera kao čekićem isturenim napred, ruka mu je podrhtavala od napetosti mišića. Još samo četiri ili pet metara pa će konjanik proći upravo ispred njega. Skriven iza jedne male stene, Ben Ifler je znao da u jednom skoku može stići do svoje žrtve. Udariti ga drškom revolvera i oboriti ga iz sedla ne bi trebalo da bude težak zadatak, ali bio je svestan da prvi udarac ne sme promašiti. Nije se usuđivao da puca s obzirom na mogućnost da se u blizini već nalaze ljudi koji su ga gonili.

U tom trenutku konj je naišao tačno ispred njega i konjanikov pogled okrenuo se u Iflerom pravcu. Ifler se pokolebao, uplašen da ga je nepoznati možda video. Ali pošto je konjanikova ruka ostala mirno na dršci revolvera i pošto nepoznati nije potegao oružje, Ben Ifler se iz svog zaklona bacio na žrtvu.

Dva tela su se sudarila i konj se propeo na zadnje noge, a Ifler je spustio zamahnutu ruku. Progundao je od zadovoljstva kada je drška revolvera pogodila nepoznatog u glavu. Odmah zatim obojica su pali na tle – žrtva odozdo a Ifler preko nje. Razbojnik je zadao još jedan udarac. Snažni neznani se okrenuo u stranu i iz dve posekotine na glavi počela mu se slivati krv. Nije se ni pomakao.

Sav zadihan od napora, Ben Ifler je ustao na noge. Očiju iskolačenih od

straha, Mig je podrhtavajući stajao nekoliko metara dalje na putu. Ifler je oprezno pošao prema njemu, ispruživši ruku i govoreći mu umirujuće reči. Ali ždrebac je nervozno poskočio i frkćući i mašući glavom udaljio se još nekoliko koraka. No Ifler, koji je pola svog života proveo kroteći divlje konje u dolini reke Klej, pazio je da previše ne uplaši životinju i posle nekoliko blagih reči uspeo je da zgrabi vodice i baci se u sedlo pre nego što je konj uspeo da pobegne. Istog trenutka Ifler je zario mamuze u ždrepčeve slabine i ovaj pojuri kao metak iz mesta. Stari zlikovac je skrenuo konja s puta i poterao ga preko kamenite padine prema pririji. A onda, kada je već hteo sebi da čestita na još jednom velikom uspehu u istom danu, konj je poskočio u stranu, zgnbio se i oborio glavu. Iznenaden tim njegovim pokretom, Ben Ifler polete iz sedla preko Migove glave i pade na tle. Od siline udara izgubio je dah, a oštar bol prostrelio ga je kroz rame i leđa. Ipak, bio je dovoljno svestan da shvati kako nema nikakve šanse da ponovo uhvati odbeglog konja. Stisnuo je zube, kao da će time prigušiti bol i ustao iz gustog žbunja u koje ga je konj bio odbacio.

Za to vreme, nazad na putu, Dok Holidej je polako dolazio svesti. Osetivši da mu krv curi niz lice, izvadio je maramicu i obrisao se. Leva strana glave, od slepoočnice pa do brade, žestoko ga je bolela. Proklinjao je sebe zbog glupe neopreznosti. Njegov verni Mig je osetio blisku opasnost i to ne jednom već dva puta i tre-

balo je da i on to ozbiljnije shvati. Kada je video čoveka kako se baca prema njemu bilo je kasno. Isturio je lakat i mahinalno potegao kolt, ali ga je udarac u glavu istog trenutka ošamutio. Sećao se još samo da je pao na tle i da je posle toga dobio još jedan udarac, a onda je zavladao mrak. A sada više nije bilo ni njegovog konja ni napadača iz zasede. I nalazio se u potpuno nepoznatom kraju.

Još uvek je tako neodlučno stajao kada se na vrhu brega iza njega pojavila grupa konjanika. Zapadnjak je s olakšanjem odahnuo i već je hteo da pođe prema njima kada je čuo kako je jedan iz grupe povikao:

– Eno jednoga! Pucajte!

Dok je otvorio usta da protestuje, ali su se pištolji oglasili i kuršumi zazviždali oko njegove glave. Sagnuo je glavu i začuo kako se žbunje lomi pred prsima konja. Paljba je postala još žešća i on se sagnuo, uzmičući, shvativši da bi ostati na mestu gde je viđen blo isto što i biti mrtav. U dva skoka stigao je do gustog zida rastinja i u trećem skoku bacio se u žbunje, praćen kuršumima koji su zazviždali za njim. Jedno tane probilo mu je šešir. U strahu da će biti pogođen, Dok je produžio da se probija kroz žbunje, osećajući kako mu oštre grančice zapinju za odelo i košulju. Onda ga je jedno tane očešalo po desnoj strani grudnog koša i to ga je poteralo još brže. Preskočio je preko jednog kamenitog ispusta i skotrljao se niz ostatak padine, vukući za sobom kamenje i polomljeno žbunje. Dok su kuršumi i dalje

zviždali oko njegovih ušiju, Dok je iskoristio zavesu prašine i skrenuo na levo. Tu je upao u gustu mladu šumu, u kojoj je iščezao pred pogledima gonilaca. Trčeći još oko dvesta metara, sakrio se iza jedne vremen-skim nepogodama i suncem izbraz-dane stene i tu zastao da povрати dah.

Konjanici su pratili njegov trag do mesta gde je na početku padine počeo da se kotrlja. Tu su zastali i zbunjeno osmotrili. Vođa grupe, jedan visok i mršav čovek, kojeg su oslovljavali sa Džes, rekao je:

– To je bez sumnje jedan od njih. Videli ste ga, zar ne? Dođavola, čim ga ponovo ugledate, prospite mu utrobu!

Zapadnjak procedi tihu kletvu. Nije znao šta se to zapravo događa, ali bilo je očigledno da su gonioci tražili čoveka koji ga je bio napao. A bilo je očigledno i da tog čoveka nisu poznavali.

Iz toga je Dok zaključio da bi bilo pravo samoubistvo pojaviti se i pokušati objasniti tim ljudima šta se desilo.

Udaljavajući se kroz šumu, popeo se uz padinu i prešao preko brdskog prevoja. Negde ispred njega verovatno će biti neka farma ili kuća nekog naseljenika, gde će neko biti voljan da sasluša njegovu priču. To će biti bolje rešenje od rizika da to pokuša s ovom grupom ljudi, spremnih da ubijaju. Iako umoran i klecavih nogu, nastavio je da pešači celo jutro i dalje, sve do kasno popodne.

*

Bilo je već skoro pred zalazak sunca kada je zapadnjak pored obale rečice ugledao naselje. Obasjan zracima zalazećeg sunca, kamp je celom dužinom vrveo aktivnošću i to se sa uzvišice jasno videlo. Dok nije sumnjao da će biti primećen čim izađe iz senke koju su pravile krošnje i granje drveća. Doterao je stoga koliko je mogao svoje zaprljano i na nekoliko mesta pocepano odelo, očistio i ponovo fazonirao šešir i proverivši da li mu revolver lako klizi iz futrole, zakoračio na čistinu. Sa okomitih padina koje su okruživale malo naselje ljudi su vukli oborena i grubo otesana debla, a drugi, nešto niže dole, pored rečice, cepali su debla u debele pružne pragove. Na samoj obali, jedna na drugu, naslanjale su se kolibe, a treća, koja se zapadnjaku činila kao magacin za alat, dizala se nešto dalje, u podnožju jedne strme padine. U celom logoru on je uspeo da izbroji nešto više od dvadeset ljudi.

Idući laganim korakom, uputio se prema tim kolibama na obali reke. Već se nalazio negde na cilju kada je odjednom odjeknuo pucanj iz puške. Zastavši u mestu, Holidej je pogledao napred i ugledao jednog omalenog, zdepastog čoveka u kariranoj košulji, koji je izlazio iz najbliže kolibe. Čovek je digao pušku i doviknuo:

– Dođite ovamo, mister!

Pucanj puške je prekinuo svaki rad. Do tada zauzeti poslom, ljudi su se mašili oružja i kada je zapadnjak zagazio u vodu, oni su se okupili na drugoj obali rečice. A onda je neki

krupan, snažan čovek guste crne kose dugačkim koracima izišao iz druge kolibe i uputio se prema toj grupi ljudi. Holidej je zapazio da je taj izmenio nekoliko reči sa zdepastim strelcem pre nego što je izvukao revolver i prišao do ruba vode.

– Čuli ste, mister. Pređite ovamo preko i držite prste što dalje od oružja! Ako naćinite samo jedan pogrešan pokret, dajem vam reć da je s vama svršeno!

Dok je ne trepćući pogledao snažnog čoveka i u njemu je počeo ključati bes. Najpre ona grupa kaubojā, a sada ovi železnićari! Pitao se u šta je tu uleteo.

Stigavši do druge obale sagnuo se da izuje ćizme da bi iz njih iscedio vodu kada je isti glas odjeknuo:

– Ostanite mirni! Hodžise, uzmi mu revolver!

Glas je pripadao visokom, crnokosom čoveku. Onaj zdepasti, Hodžis, prišao je zapadnjaku. Lice mu je ođavalo neraspoloženje i ogorćenje, a sjaj njegovih oćiju naterao je Doka da se uspravi. Dozvolio je Hodžisu da mu skine opasać s revolverom, a onda se pažljivije zagledao u onog čoveka koji ga je držao na oku.

– Je li ovo vaša uobićajena dobrodošlica, mister? – upitao je.

– To je dobrodošlica za sumnjive ljude, mister – odgovorio je krupni čovek. – Dođite ovamo i ne pričajte više. Hodžise, proverī da nekim slučajem nema neku skrivenu pucu pri sebi!

Hodžis je žurno opipao Holideja po prsima i bećrima i odmahnuo glavom.

– Okej – reće onaj visoki nabusito. – Uzmi ljude i pretraži okolinu. Nikada se ne zna šta te lukave guje mogu imati na umu.

Hodžis se udaljio, dovikujući naređenja ostalim okupljenim radnicima. Ljudi su se razvili u strelce i oprezno pošli uz padine s obe strane potoka. Zapadnjak je ponovo izvadio maramicu iz džepa i brišući obraz i slepooćnicu, strpljivim glasom upitao:

– Hoću li dobiti priliku da nešto kažem, mister? Ili ćete me bez ikakvog objašnjenja obesiti?

– Rekao sam da umuknete – odbrusi visoki. Pokretom ruke dao je Doku znak da pođe prema prvoj kolibi, kada je odjednom na padini iza njih odjeknuo pucanj. Holidej se okrenuo, a visoki čovek je namršten ostao na mestu i s podignutim revolverom u ruci prošarao pogledom padinu odakle je pucanj došao. Ubrzo zatim, dvojica pružnih radnika dojurili su niz padinu, vićući. Dok nije mogao da razabere šta su vikali, ali su uzbuđenje i ton njihovog glasa naveli visokog čoveka da zgrabi zapadnjaka rukom za rame i grubo ga pogura prema prvoj kolibi. Kada je stigao do ulaznih vrata, jedan od ljudi koji su se sjurili niz padinu posrnuo je i pao licem okrenut tlu.

Duž cele padine odjeknula je ubrzana pušćana paljba i železnićari su se počeli povlaćiti prema logoru. Odjednom se na brćskom prevoju, prošaranom šumom niz koju se Dok pre toga spustio, pojavila grupa konjanika. Njihova ubrzana revolverska paljba naterala je pružne radnike da se u panici razbeže.

Visoki se okrenu prema Doku, lica smrknutog od ljutine:

— Sto mu gromova, za ovo ćeš platiti, čoveče!

Holidej je u magnovenju spazio pesnicu koja se približavala njegovom licu i pokušao je da izbegne udarac. Ali okvir vrata ga je sprečio da dovoljno uzmakne i pesnica je pogodila željeni cilj. Osetio je u glavi razarajuću bol, a onda je taj snažni čovek zadao Doku još dva udarca u pleksus, pre nego što je ošamućeni zapadnjak uspeo da se pribere. Konačno je strahoviti udarac džinovske pesnice u vrh brade bacio Holideja u unutrašnjost kolibe. Kada je, polusvestan, pao na zemljani pod, vrata su se zatvorila, prekidajući dopiranje dnevne svetlosti.

Visoki je glasno dozvao Hodžisa i naredio mu da postavi stražu. Dok su se teški koraci upravitelja logora udaljavali između koliba prema reci, dovikivanje je postajalo sve jače. Zapadnjak je s mukom ustao i prišao prozoru da vidi šta se događa, ali ga je Hodžisov revolver naterao da uzmakne. Dok je onda prišao ležaju, nameštenom pored zida i zamišljeno protrljao rukom bradu. Od svih naselja u koja je dolazio nijedno ga nije dočekalo ovako neprijateljski. Ipak, on je znao da za takvo ponašanje mora postojati neki razlog i nameravao je da taj razlog sazna. A takođe je nameravao da se ponovo dočepa svog vernog ždrepcu.

*

Pošto je puna četiri dana, po naređenju Henrija Berklija bio ograničen na kretanje u granicama ranča, Džesu Čepmenu pričinilo je veliko zadovoljstvo jahanje po vetru, miris baruta i odjek revolverskih pucnjeva. Pošto mu nije pošlo za rukom da ubicu Poba Eštona uhvati na rastojanju koje je delilo Berklijev ranč od logora graditelja železničke pruge, on se vratio nazad da osakaćenom konju prekrati muke, a onda je ostatak dana utrošio na traženje tragova, sve dok nije otkrio trag koji je Holidej za sobom ostavio. Idući tim tragom, odveo je svoje ljude do ruba padina na kojima se nalazio logor i pošto je tamo zatekao vrevu izazvanu zapadnjakovim dolaskom, zanemario je ranija upozorenja Henrija Berklija o odmazdi i poveo ljude u napad na logor. Ubrzo je shvatio da se pružni radnici umeju boriti i posle prvog iznenađenja oni su zaista žestoko uzvratili na napad. U stvari, pružni radnici su bili spremni na to, jer su gomile oborenih stabala ležale na strateški povoljnim mestima. Iz takvog zaklona mogli su se odupreti snagama duplo jačim od onih koje je Čepmen imao pod svojom komandom.

Ovaj opet, pošto su ubili dvojicu graditelja pruge, dao je znak svojim ljudima da se povuku. Zaustavivši se pod zaštitom šume, doviknuo je s pristojnog rastojanja prema logoru graditelja:

— Čuj me dobro, Bak Kentone! Ti i tvoja grupa imate jedan dan vreme-

na da napustite ovaj kraj! Ono što ste danas učinili razlog je za opšti nepoštedni rat između nas. Zato pakujte stvari i čistite se ili ćemo vas sve do poslednjeg izrešetati kuršumima!

Pošto je izgovorio tu pretnju, Džes Čepmen se pridružio svojim ljudima i naredio im da krenu kući. Umorni posle celodnevnog traganja, a neki od njih i ranjeni, kauboji se tome nisu usprotivili i okrenuvši konje, udaljiše se sa bojišta. Čepmen je preuzeo čelni položaj, određujući time i brzinu kretanja. Nešto kasnije, u blizini mesta gde se nalazio obogaljeni konj, Čepmen je zategao vođice ispred Henrija Berklija, Džeba Višarda i još petorice Berklijevih kauboja.

Smrknutog lica, Berkli je nabusitim glasom upitao:

– Šta si to radio, Čepmene?

– Ono što ste mi vi rekli, mister Berkli – odgovorio je Čepmen.

– Rekao sam da ih poterate i da ih uhvatite, je li tako?

– Može biti da ste rekli nešto u tom smislu, mister Berkli, ali, kako su stvari krenule, nije nam preostalo ništa drugo nego da se borimo. Naišli smo na jednog konja sa slomljenom nogom, ugledali smo njegovog vlasnika i pošli smo u poteru za njim. No ta podla hulja uspela je da nam uma-kne i utrošili smo mnogo vremena i truda tragajući za njim, pre nego što smo našli tragove njegovih nogu koji su vodili prema logoru graditelja železnice. Onda smo pošli za njim i onim huljama dali ono što zaslužuju. Ubili smo dvojicu njihovih, kako mi se čini, a možda i više.

Usne rančera Berklija stisle su se u tanku crtu, a lice mu je prebledelo.

– Zar si morao baš to da uradiš, Čepmene? Zar si morao ponovo da otpočneš kavgu?

Besno pogledavši gazdu, Čepmen odgovori:

– Pa, ubili su Kola Diksona! U redu, za tajzločin smaknuli smo dvojicu njihovih. Ali oni su danas ponovo došli i ubili našeg starog Poba Eštona. Šta smo onda drugo mogli da uradimo?

Henri Berkli je pokazao prema mrtvom konju koji je ležao u suvom, gustom žbunju:

– Ti neprestano pominješ njih, Čepmene, a ne njega. Koliko mogu da vidim, vi ste gonili samo jednog čoveka.

– Jednoga koji je išao pešice i koga je konj zbacio dok je bežao, mister Berkli. Ostali su ga verovatno pustili da se snalazi sam kako zna i ume, kao što obično rade smrdljivci njihovog kova, koji se brinu samo za svoju kožu.

– Znači li to da ste videli i tragove drugih konja?

Čepmen je napucao usne i slegnuo ramenima:

– Možda nismo videli, ali to baš ništa ne znači, zar ne? Ešton je ubijen i mi smo samo izravnali račun. Po mom mišljenju trebalo je da izvedemo veliki napad na te hulje i da ih se jednom za svagda otarasimo.

Henri Berkli je dosta dugo posmatrao Džesa Čepmena pre nego što je prešao pogledom na druge kauboje. Opazio je na njihovim licima senke umora od rada i borbe i shvatio da im

je za sada dosta ratovanja. Teret mučnog i tragičnog događaja toga dana pritiskao ga je kao planina. Poželeo je da se vrati kući, da sedne na verandu i dobro promisli o svemu.

– Ja ću već odlučiti šta da se radi, Čepmene, kada to nađem za shodno. Ali budi siguran da nemam ništa protiv tebe zbog ovoga što si danas neovlašćeno učinio. Možda je to bilo pravično. U svakom slučaju, ljudima je potreban odmor, a svima nama vreme. Ako na naš ranč bude izvršen napad, želeo bih da svi budemo spremni da ga odbijemo.

Rekavši to, rančer je okrenuo konja i poterao ga prema ranču, praćen Džesom Čepmenom, koji se pobedonosno osmehivao. Kada su stigli na ranč, Berkli je naredio da Pob Ešton bude sahranjen pored bivšeg nadzornika ranča Kola Diksona, a onda je otišao na verandu i s bocom viskija u ruci umorno se skljkao u stolicu za ljuljanje.

Počeo se prisećati brojnih nevolja koje je tokom svih ovih godina doživeo zbog tog ranča. Od samog početka uvek bi se našao neko ko je želeo da mu ga otme. Najpre ovčari, koji su pokušavali da se infiltriraju na njegove pašnjake, a onda kradljivci stoke, koji su mu otimali goveda, ubice s kojima se iz meseca u mesec nosio godinama, sve dok konačno u njihovu pokrajinu nisu došli predstavnici zakona. Pa čak i tada, budući da se njegov ranč širio brže od drugih, Henri Berkli je znao da će i dalje ostati predmetom napada brojnih mutivoda i šicardžija. Sada su to bili graditelji pruge, ljudi kojima je dozvolio

da zakorače na njegovo imanje, oslanjajući se na njihova obećanja. Ali, kao što je i u prošlosti često iskusio, na Divljem zapadu se često događalo da se obećanja ne održe. Pali su ljudski životi, izvestan broj goveda mu je ukraden i konačno su njegovi kauboji počeli da tok događaju preuzimaju u svoje ruke. Nije mogao da ih za to osuđuje. Nije bila šala ni za koga da jaše kroz preriju praćen osećanjem da mu smrt svakog trenutka visi nad glavom.

Henri Berkli je ponovo natočio viski u čašu i zamišljeno nastavio da pijucka. Ako je hteo da se angažuje u totalnom ratu protiv svih pretnji, morao je najpre da imenuje novog predradnika na mesto poginulog Kola Diksona. Dikson je bio pouzdan i veran čovek i njegov naslednik bi morao biti bar približnih osobina.

Čepmen, zapitao se. Nije voleo Čepmena, mada objektivno nije mogao da mu nađe nikakvu određenu zamerku. Čepmen je naporno radio i bio je rođeni vođa, ali je po Berklijevom mišljenju bio donekle nehajan. Rančer je nabrao čelo i za trenutak odagnao iz glave misli o tome. Još od prvog osvetničkog napada na kamp graditelja pruge, posle ubistva Kola Diksona, Berkli je od Rosa Limana, jednog od vodećih ljudi u kompaniji „Western rejlrud“ zatražio primirje. Odgovor, koji je posredno primio, glasio je da će do razgovora doći odmah posle Limanovog povratka iz Čejena. Dotle je Berkli bio prinuđen da kontaktira s Bakom Kentonom, robusnim, temperamentnim čovekom

koji nije mislio ni na šta drugo sem na gradnju železničke pruge.

Berkli ustade i poče da šeta verandom, usamljeniji od većine udovaca, jer mu supruga nije poklonila porođ. Bio je stigao do tačke kada mu se činilo da borba nema nikakvog smisla. Možda će se rešiti da proda ranč i da sve nevolje ostavi za sobom, prepuštajući se udobnosti spokojnog života u nekom gradu na Istoku.

Otpio je gutljaj viskija i nastavio da razmišlja. Po prvi put tokom dugog vremena nije mogao da donese odluku.

*

Bak Kenton je ćutke posmatrao tela dvojice njegovih ljudi, a onda se namrgodio i bacio pogled prema padini iza koje su se povukli Berklijevi ljudi. Nemoćan da ih progoni jer je imao samo tri konja u logoru, nije mogao ništa drugo nego da proklinje ubice i čeka svoj trenutak. Zapovešti Rosa Limana, koji je juče otišao iz logora, bile su da ljude drži zaposlene i da im ne dopusti da se svađaju sa stočarima, kako bi on, Liman, dobio mogućnost da raspravi pitanje napada na kamp, a i ostale nevolje koje su se u poslednje vreme javljale u odnosima s Henrijem Berklijem.

Razmišljajući o tome, Kenton se obrati svom predradniku:

– Hodžise, pokopajte ove ljude i donesite mi njihove lične stvari. Kada se Liman vrati, on će preuzeti na sebe obavezu da njihovu rodbinu obavesti šta se desilo. Neka me đavo od-

nese ako želim da u tome imam ikakvog udela.

Tag Hodžis, koji je s Bakom Kentonom radio već nekoliko godina i polagao železničke tračnice u mnogim krajevima Sjedinjenih Država, dobro je poznavao Kentona. Znao je pouzdano da Kenton, bez obzira na namere Rosa Limana, želi da se na ovaj ili onaj način osveti za ubistvo svojih ljudi. Izdavši naređenje prisutnima da pokopaju poginule, odaslao je one koji za sahranu nisu bili potrebni da ponovo pretraže padinu i posle toga ostanu na straži. Ostavši konačno sam s Kentonom, pokazao je rukom prema vratima kolibe i upitao:

– Šta nameravaš da uradiš s njim, Bak?

– Još se nisam odlučio, Tag, ali svega mi na svetu, mislim da nije došao ovamo radi kafe i kolača.

Tag Hodžis se osmehnu s gorčinom. On i Bak Kenton su proživeli zajedno mnoge trenutka iskušenja i zbog toga iskustva on je veoma uvažavao Kentonovu spremnost na borbu i otpor. Sviđao mu se takođe i način kako se postavljao prema Rosu Limanu i kako je nametao svoju organizaciju i način vođenja poslova kako u logoru, tako i na gradilištu. Znao je otud da zarobljenika čekaju teški trenuci iskušenja, ali za to Taga Hodžisa nije ni najmanje bilo briga.

– Hoćeš da ga isteram napolje, Bak?

– Da, daj ga ovamo! Videćemo kakvu je laž smislio.

Hodžis je povukao rezu na vratima kolibe i širom otvorio vrata. Zatim je,

držeći pušku na gotovs, provirio u mračnu unutrašnjost.

– Hej, ti, tamo – viknuo je – izlazi brzo i bez podvala!

Holidej je polako izašao. Hodžisu jedva da je dobacio jedan ravnodušan pogled, a onda je svu pažnju usredsredio na visokog upravnika gradilišta. Video je pred sobom snažnog, mišićavog čoveka, očeličenog teškim životom, teškim radom i brojnim mukama i nevoljama i na njegovom licu pročitao čvrstinu i odlučnost, koje je obično voleo da u nekom čoveku otkrije.

– Ti si pokušao da nas iznenadiš, mister – obrati mu se Hodžis. – Dok si ti bajagi bezopasno prilazio, tvoji lupeški prijatelji su zauzeli busiju i napali nas. Na tvoju žalost, planirana podvala nije uspela.

Zapadnjak nije obratio pažnju na njegove reči. Zagledao se Kentonu u oči:

– Jeste li vi ovde glavni? – upita ga. Kenton klimnu glavom.

– Zovem se Bak Kenton. Kakva je tvoja priča?

Zapadnjak je zaključio da u ovom trenutku mora progutati drzak ton i ponižavajući postupak koji su mu ovi ljudi nametnuli, jer zahtevi da se prema njemu odnose kako je na tome obično insistirao, u ovakvoj situaciji ne bi imalo nikakvog efekta. Ostavio je to za kasnije i privremeno prihvatio položaj koji mu je nametnut.

– Reći ću vam istinu, a ne priču – odgovorio je. – Jahao sam podnožjem ovih brežuljaka i nešto dalje odavde neko me je napao i onesvestio. Kada

sam došao sebi, moj konj je bio nestao. Pitao sam se u kom pravcu da krenem kada je odjednom naišla grupa konjanika i pucajući nasrnula na mene. Nisam imao drugog izbora nego da se sakrijem i sačekam bolja vremena. Oni su nastavili da me traže i nekoliko trenutaka bio sam im toliko blizu da sam mogao čuti njihov razgovor. Razabrao sam da gone nekog čoveka i da će ga ubiti čim ga ugledaju. Shvativši kakva mi opasnost pretila, izvukao sam se odatle i pobegao, u nadi da ću naći negde nekog konja kojim bih se vratio da potražim svog.

Tag Hodžis se zacerekao. Bacivši kratak pogled na Kentona, rekao je:

– Dodavola, zar nije ovo neki bistar čova, Bak? Kaže da su ga napali njegovi drugovi!

No lice Baka Kentona ostalo je zagonetno i zamišljeno. Nešto se nije uklapalo u sliku koju je u sebi izgradio. Oni su bili u sukobu sa stočarima i, procenivši Holideja od glave do pete, bilo mu je jasno kako taj čovek nije stočar. Bez obzira na prašnjavo i na par mesto pocepano odelo, njihov zarobljenik je ipak odavao utisak džentlmena. Taj tobožnji uhoda bio je visok, širokih ramena i snažan, ali njegov izgled nije odavao čoveka koji za pedesetak dolara mesečno hvata i žigoše goveda i provodi beskrajne tegobne dane iskrivljen u sedlu. Taj čovek je bio nešto drugo. Iz Holidejevih čeličnosivih očiju zračila je sigurnost i samopouzdanje koje ne bi mogao pokazati krivac, uhvaćen na delu. Možda je bio revolveraš koga su stočari najmili, ali u tom slučaju

nije bilo logično da revolveraš izigra-
va ulogu mamca u podvali. Trebalo
je zato biti krajnje mudar. Bak Ken-
ton konačno progovori:

– Ako je to tačno, mister, odakle
onda dolazite?

Holideju nije promaklo to da je
Kenton malo promenio ton i oslovio
ga sa „vi“, što je bio poen u njegovu
korist. To nije promaklo ni Tagu
Hodžisu, koji je nezadovoljno pro-
mumlao:

– Do vraga, Bak, kakvo je to pita-
nje? On je jedan od Berklijevih hulja
i tu nema greške. Nećeš valjda da mu
dopustiš da te ubedi...

– Zaveži, Tag... ja ću voditi ovu
stvar – odvrati mu Kenton oštro. On-
da se obrati zapadnjaku: – Nastavite.

Holidej mu je ispričao o svom više-
dnevnom putovanju. To je izazvalo
još jedan besni gest i razdraženo
mumlanje Hodžisa.

– Znači, vi ste jednostavno išli svo-
jim poslom i dokoličili, pa ste uleteli
u gužvu koju niste želeli i koja vam
ne odgovara, je li tako? – reče Ken-
ton.

– Tačno tako.

– Recite mi onda zašto je ona ban-
da kauboja nasrnula na vas i htela
da vas ubije?

– To vi meni recite. Znam samo
ono što se dogodilo, a ne i uzroke.

Hodžis se promuklo nasmejavao:

– Za šta nas ti smatraš? Za budale?

– Smatram pre svega da bi treba-
lo da sa mnom razgovarate učtivo,
kao ja s vama, Hodžise, a drugo, mis-
lim da ste čovek koji ne želi da sluša
– odvrati mu Dok. – A što se tiče
toga da li vas smatram za budalu,

nije moj običaj da o nekom čoveku
formiram mišljenje na prvi pogled i
na osnovu nekoliko rečenica.

Hodžis se zbunio, ne znajući kako
da primi ovo što mu je zapadnjak re-
kao, a na uglovima Kentonovih usa-
na zaigrao je slab, jedva vidljiv os-
meh. Ohrabren time, Dok je nastavio
s više sigurnosti:

– Kentone, palo mi je u oči da ima-
te veoma dobru grupu ljudi. Po ono-
me što sam kroz prozor video, vaši
ljudi su vrlo spretni i snalažljivi. One
barikade od stabala, koje ste nasla-
gali, nagoveštavaju da ste napad oče-
kivali. Ne znam s kim se svađate i
zbog čega i priznajem da me se to i
ne tiče.

Bak Kenton je zamišljeno napućio
usne i ponovo se zagledao u talasa-
ste padine s druge strane plitke re-
čice. Prve senke predvečerja počele
su se spuštati na naselje. Vrativši po-
gled na Doka Holideja, on reče:

– Te posekotine i čvoruge na vašoj
glavi svedoče da možda govorite is-
tinu, mister. Nisam, međutim, sigu-
ran i kad u nešto nisam siguran, ja
se onda oslanjam na instinkt. Zato
ćemo vas zadržati ovde, pa ćemo
videti da li će kauboји ponovo doći i
pokušati da vas oslobode. Ako ste im
važni, oni vas neće ostaviti da dugo
budete zarobljenik.

Zapadnjak se ispravio i zadenuo
palce za opasač. Znao je da bi na
Kentonovom mestu i sam tako odlu-
čio i taj čovek mu se još više dopao.

– Koliko dugo ću morati da osta-
nem ovde, mister? – upitao je.

– Dva do tri dana. Ako je istina ono
što ste rekli, to jest, da ste samo u

prolazu, nekoliko ručkova i prenoćišta kod nas neće vam ništa smetati. Ali moraćete to nekako da zaradite... ili da platite. Ako pokušate da pobegnete, obećavam vam da nećete stići daleko.

Holidej oseti kako ga cela situacija razdražuje. Kentonovi udarci nisu ga fizički boleli, ali on ih nije zaboravio, niti je potpuno oprostio čoveku koji mu ih je zadao. Bez obzira na Kentonovo docnije razumno držanje, nešto ga je teralo da s njim za te udarce izravna račune. Morao je, međutim, pre svega da izađe slobodan iz ovog logora i da nađe svog Miga.

– A šta ćemo s mojim konjem? – upitao je Kentona.

Ovaj sleže ramenima:

– Konj je konj, je li tako? Ako vas je neko napao i ukrao ga, onda je taj već mnogo milja daleko odavde.

Holidej je sumnjičavo odmahnuo glavom:

– Možda i nije. Ko zna ne jaše li ga taj čova negde po okolini s obzirom da je po mom izgledu mogao znati da nisam iz ovih krajeva.

Kenton se osmehnuo:

– Onda ćete ga možda još uvek naći kada odavde pođete. Videćemo. Zasad se vratite u kolibu i nemojte nam praviti nikakve neprilike. Malo kasnije poslaću vam večeru.

Rekavši to, on dade znak Tagu Hodžisu da Holideja zatvori. Hodžis je bio mnogo manje ugladen i gurnuo je zapadnjaka prema vratima, samouveren zbog revolvera koji mu je bio nadohvat ruke. Dok ga je samo presekao pogledom, ali je ipak mirno

ušao u kolibu, koju je Hodžis spolja zaključao.

– Ako pokušate da se provučete kroz prozor – opomenuo je Doka – dobićete metak, mister! Motriću na vas celu noć. Zbog vaše bande mangupa i hulja mi smo izgubili dva dobra čoveka i ja to neću zaboraviti, makar neki drugi bili voljni da to učine!

Bak Kenton je pogledao svog predradnika i lako se namrštio, ali se ipak udaljio, ne pokazavši nijednom rečju svoje negodovanje.

Obrevši se ponovo u kolibi, Holidej se pomirio sa svojim prinudnim zatočeništvom, jer nije video nikakvog izlaza iz svog položaja. Namestivši se na grub ležaj, podmetnuo je ruke pod glavu i zagledao se u krov nad sobom. Mučila ga je briga zbog njegovog vernog Miga, ali to je bilo sve što ga je brinulo. U krajnjoj liniji nabaviće drugog konja, mada mu je taj njegov ždrebac izvanredno odgovarao. Za dva ili tri dana Kenton će ga verovatno pustiti da ode, jer niko neće doći i pokušati da ga na silu oslobodi. Tada bi mogao pokušati da pronađe svog Miga i čoveka koji ga je napao iz zasede, jednog starijeg čoveka očiju ispunjenih dubokim očajanjem, kakvo je Dok pre toga retko kada imao prilike da vidi.

*

Praćen braćom Toli, Džes Čepmen je rano ujutru pošao da pretraži predeo između Berklijevog ranča i logora graditelja pruge. Pošto nisu našli nikakav dokaz da graditelji pruge

smeraju napad na Berklijev ranč, kauboji su pred podne krenuli kući, digavši ruke od daljeg traženja. Dan je bio topao i pun vlage, s crnim oblacima na horizontu i slabim toplim vetrom koji je pirkao po kamenitom predelu. Zadovoljan što mu je ponovo dopušteno da jaše i napusti ranč, Čepmen je bio smiren i u takvom raspoloženju počeo je pričati braći Toli šta će učiniti ako do borbe ponovo dođe. Odjednom je zastao, zagledao se ispred sebe i namrštio se:

– Vidite li ono tamo?

Braća Toli su pogledali ali nisu ništa rekli.

– Nešto se pokrenulo. Nešto veliko – reče Čepmen. – Možda je neki konj.

Bob Toli se nelagodno promeškalo u sedlu i Čepmen izvuče revolver.

– Oprezno, Džese – opomenu ga Bob. – Ko zna ko je tamo gore. Možda je čak neko s ranča.

– A možda je i neko od onih podlih nitkova pošao da nas špijunira – zamumla Čepmen zlovoljno. Pogledao je pažljivo oko sebe i nastavio: – Bobe, ti pođi dole kroz udoljicu, a ti, Bile, ostani ovde. Ma ko da je, ja idem pravo na njega.

Rekavši to, Čepmen i ne sačeka njihove odgovore. Kliznuvši iz sedla, držeći revolver na gotovs, uputio se uz kamenitu padinu.

Bob Toli je uzdahnio i promrsio:

– Bolje da učinimo kako nam je rekao, Bile. Ipak, budi oprezan! Ne bih želeo da nekoga slučajno ubijem.

Bil Toli je klimnuo glavom i pogledom ispratio Džesa Čepmena, koji se već penjao uz padinu. Bio je zadržan brzina tog krupnog čoveka. Za

nekoliko minuta Čepmen je stigao iznad jedne skupine žbunja i već se kretao prema drveću. Tada je i Bob Toli polako pošao prema šumarku. Videvši da su obojica zauzeli svoja mesta, Bil Toli je poterao konja dalje puteljkom. Znao je da će biti primećen, ali to je bio najbolji način da pomogne svom bratu. O pomoći Čepmenu nije ni pomišljao. U stvari to jutarnje jahanje proizvelo je u njemu ogorčenost na Čepmena.

Bob Toli je konačno mahnuo rukom svom bratu i sjahao. Pošavši dalje pešice, odjednom je potrčao. U tom trenutku i Džes Čepmen je jurio iz zaklona. Pre nego što je Holidejev konj shvatio šta se zbiva, Čepmen je bio na njegovim leđima i zatezao vođice. Ždrebac je skakao, uspravljao se na zadnje noge i uvijao se da bi zbacio jahača. Bob Toli je ustuknuo.

Lica blistavog od oduševljenja, Čepmen je povikao:

– Dajte konopce! Dodavola, kakva snaga se krije u njemu!

Bob Toli je otrčao, a Bil pritrčao do Čepmena ne bi li nekako umirio konja. Zajedničkim snagama on i Čepmen naterali su konja između dva drveta, gde je ždrepcu prostor za kretanje bio skučen. Tada se vratio Bob Toli i nabacivši laso životinji na vrat, počeo ga vući na drugu stranu. Posle nekoliko minuta borbe, konj je mirno stajao, raširenih crvenih nozdrva, drhteći slabinama i očiju sjajnih od žestine.

Sjahavši s njega, Džes Čepmen se udaljio nekoliko koraka da bi ga bo-

lje zagledao. Osmehujući se zadovoljno, rekao je:

– Recite, zar nije lep? Nikada do sada nisam u ovom kraju video ovakvog konja.

– Fina životinja – potvrdio je Bob Toli, pošto je pažljivo osmotrio indijanskog ždrepcu, još uvek nespreman da poveruje da bi im se taj snažni konj pokorio. Osećao je da bi na svako popuštanje užeta ždrebac ponovo pokušao da se otme i pobegne.

– Moj je – reče Čepmen. – Ja sam ga uhvatio i pripada meni.

Bil Toli je izmenjao pogleda sa svojim bratom pre nego što je slegnuo ramenima:

– Mislim da si više učinio da ga uhvatiš nego mi, Čepmene.

– Ja sam ga tako reći sam uhvatio – hvalio se Čepmen. – Dodavola, sigurno je da ne pripada nikom iz ovih krajeva ukoliko ne pripada nekom od železničara... a njih ne treba ni računati.

Pošto je, popuštajući uže, dopustio konju da se navikne na njihovu blizinu, Bob Toli je pružio ruku i pogladio ga po gubici. Ždrebac je nervozno trgao glavu, ali kada je s druge strane Bil Toli počeo blago da ga miluje po vratu, on se opustio.

– Ja ga zasad još ne bih prisvajao, Čepmene – rekao je. – Jedno je očigledno: ovo nije divlji mustang. Osedlan je i sedlo je lepo i brižljivo održavano, a to isto važi i za konja. Ma ko da je njegov vlasnik, taj se sigurno ponosio svojim vlasništvom.

– Sada je moj – nije popuštao Čepmen. Prišao je bliže Migu, hvatajući vodice sve bliže gubici, sve dok mu

ruka nije stigla na nekoliko santimetara od usta konja. Ali kada je Čepmen ponovo pokušao da stavi nogu u uzengiju, konj je poskoči i primorio Boba Tolija da odskoči u stranu. Videvši takvu reakciju životinje, Bob upozori Čepmena:

– Polako s tim! Izgleda da taj konj nije navikao da ga svako jaše. Treba mu dati vremena da se privikne.

Mršteći se zbog svog neuspeha, Čepmen je nešto promumlao i udaljio se ka svom konju, rekavši braći Toli da drže konja. Pojahavši svog konja, vratio se do njih i uzeo u ruku Migove kajase. Posle nekoliko glasnih frktanja i trzaja, ždrebac je mirno pošao za Čepmenovim konjem, a braća Toli pođoše onda za Čepmenom.

Do ranča Henrija Berklija bilo im je potrebno samo pola časa jahanja. Čepmen je rasedlao mustanga i pustio ga u koral za konje. Ubrzo se tu okupilo mnoštvo kaubojja. Nekoliko minuta kasnije stigao je i rančer, privučen gužvom i žagorom. Kada je ugledao velikog konja i Čepmenovo u osmeh razvučeno lice, upitao je šta se događa. Čepmen mu je objasnio gde je našao konja i Berkli primeti:

– Mora biti da pripada jednom od onih ljudi koje ste juče gonili. To daje osnova verovanju da je u ubistvu Eštona učestvovalo više njih.

– I ja sam to već rekao – složio se Čepmen. – Moralo je biti više njih. Nesreća je što nam konji nisu bili osedlani i spremni da odmah jurnemo za njima, inače bismo ih sigurno pohvatali. Ovako smo samo naišli na trag jednog od njih i sledeći njegov trag stigli smo do kampa. Prema to-

me, smatram da bi trebalo da prestanemo s okolišenjima i da pođemo za njima tamo gde ih možemo naći. Vreme je da zauvek završimo tu priču.

Henri Berkli se zamišljeno namrštio i odmahnuo glavom:

– Našli ste samo jedan trag? – upitao je.

– Da.

– A šta je onda s konjem koji je slomio nogu? I on je bio bez jahača.

Čepmen je počutao malo, mršteći čelo. Onda je rekao:

– Pa, postoji mogućnost da su se tragovi zagubili u prostranstvu. I ovaj, koji je bio u sedlu, verovatno se uputio u preriju u nadi da će tamo umaći. Ostali su se sigurno razdvojili i pošli različitim putevima. Uostalom, nije važno... sve je jasno, zar ne? Železničari su došli ovamo i ubili starog Poba koji nikada u životu nikome nije učinio nikakvo zlo. I to pošto su prethodno hladnokrvno ubili Kola Diksona. Čujte, mister Berkli, ne očekujete valjda od nas da tako nešto prihvatimo bez da uzvratimo udarac?

– Ne očekujem ja od vas ništa, Čepmene, sem da malo pričekate. Kako ja vidim stvar, imamo dovoljno dokaza da krenemo u obračun. Prekosutra ću se naći s Limanom i možete biti uvereni da ću zauzeti veoma oštar stav.

Negde iz pozadine grupe okupljenih kauboja u sredinu se probio jedan omaleni rastom, šiljatog lasičjeg lica. Pokazavši palcem u pravcu gde je stajao Džes Čepmen, kržljavko je rekao:

– Ja se slažem s Čepmenom, mister Berkli. Nisam do sada nikome ništa govorio, ali smatram da posle ovog drugog ubistva treba da otvorim srce i sve kažem.

– Ko si ti? – upita ga rančer. – Ne sećam se da sam te ranije ovde video.

– Ja sam Tom Olden – predstavi se mršavi čovečuljak. – Najmili su me u gradu pre nekoliko sedmica.

Berkli načini grimasu i sleže ramenima. Tokom te godine primio je na rad mnogo ljudi, ali je bolje upoznao samo one koji su se na ranču duže zadržavali. Uopšte uzevši, ljudi se sećao samo kao nejasnih lica i tela koja se kreću.

– Da, da – rekao je. – Pa dobro, Oldene, šta je to što imaš na srcu i što bi hteo sebi da olakšaš? Nadam se da je to od važnosti za ovo o čemu sada govorimo.

– Od velike važnosti – promućao je Olden. – To jest, ukoliko smatrate da je važno što se na nekoj ogradi suše kože s vašim žigom.

Henri Berkli je zinuo.

– Kože s žigom moga ranča? – upita. – Na kakvoj to ogradi, dođavola?

– Na jednoj pored koje sam prošao sinoć kada smo se vraćali iz napada na kamp železničara. Kože su se nalazile u jednoj dolji pozadi njihovog logora. Ograda mi je izgledala kao da je napravljena specijalno za tu svrhu, kojoj je u tom trenutku služila.

– Koliko je bilo kože? – upita rančer.

Tom Olden odmahnu glavom:

– Nisam se zadržavao toliko da ih brojim, mister Berkli, ali rekao bih da ih je bilo tridesetak.

Berkli poblede od gneva:

– Jesi li siguran da se na njima nalazio moj žig?

– Siguran sam. Nisam dugo na ovom ranču, ali znam da prepoznam žig kada ga jednom vidim. Čuvam vašu stoku već više od nedelju dana i siguran sam da sam video baš vaš žig.

Džes Čepmen je prišao bliže i odgurnuo Oldena u stranu. Novi kauboj je izgleda bio zadovoljan što se mogao povući iz centra pažnje pošto je već izrekao ono što je želeo da kaže.

– Šta nam je još potrebno da znamo, mister Berkli? – obrati se Čepmen gazdi. – Te hulje ne samo da ubijaju naše ljude nego kolju i naša goveda, to je sada jasno. Kako ja gledam na tu stvar, ukoliko više odlazimo našu akciju, utoliko će biti gore.

Još uvek pažljivo motreći Toma Oldena, Berkli je na trenutak izgledao neodlučan. A onda je rekao:

– U redu, Čepmene, evo šta ćete učiniti. I ni koraka više! Uzmi Oldena i pođi sa njim da nađete tu ogradu. Proveri tu stvar do kraja i dođi da mi podneseš izveštaj. Ako je tačno što on kaže, imaćete bitaka koliko hoćete i više još od toga.

Očiju sjajnih od oduševljenja što je predvideo buduće okršaje, Čepmen mahnu rukom Oldenu da pođe s njim. Dok su se udaljavali, rekao mu je:

– Biće bolje za tebe da je tačno ono što si rekao.

– Bio sam u pravu za Kola Diksona, zar ne? – uzvрати Olden protivpitajem.

Čepmen nabra obrve, zbunjen tim odgovorom. U tom trenutku je Henri Berkli doviknuo za njima:

– Šta to treba da znači, Oldene? Šta si to bio u pravu u vezi s Diksonom?

– Ja sam video kada je Dikson pogođen, mister Berkli, i ja sam digao uzbunu. Video sam one železničarske hulje kako se šunjaju, ali oni su se nalazili između mene i spavaonice u kojoj su u tom trenutku spavali kauboji. Dok sam ja stigao do tamo Dikson je bio mrtav, ali ja sam ipak uspeo da dignem uzbunu, pa su naši ljudi pohitali za ubicama.

Rančer je upitno pogledao Džesa Čepmena. Još uvek zbunjen u licu, Čepmen je odgovorio:

– Neko je zaista povikao i digao uzbunu, mister Berkli. Sve do sada nisam znao ko je to učinio. Našli smo samo Kola ubijenog i tragove nekoliko konja koji su se udaljavali s mesta pogibije. – On žmireći pogleda Oldena. – Izgleda da imaš dobro oko, čoveče.

Olden se osmehnuo:

– U ovakvim vremenima ne isplati se ići zatvorenih očiju, mister Čepmene. Ja sam, može biti, malo nervozniji nego ostali vaši ljudi i može biti da bolje predviđam opasnost i nevolju koja mi se približava. Možda otuda vidim stvari koje drugi ne vide. Ne mislim da se zbog toga izvinjavam ili da ubuduće idem zatvorenih očiju. Što se mene tiče, ja nisam čovek vičan revolveru i zato moram da bu-

dem mnogo oprezniji ako hoću da preživim.

Čepmen se ugrizao za donju usnu i slegnuo ramenima:

– Niko te ne optužuje da si ptica zloslutnica, Oldene. Čak može biti i obrnuto. Nadam se da si i ovaj put sve dobro video i da ćemo pribaviti dokaze protiv onih hulja koji su nam potrebni. Hajdemo sada i dobro otvoriti oči!

Rekavši to, Džes Čepmen se udalji od korala, a Tom Olden je žurno poterao konja za njim.

Još uvek nabranih obrva, Henri Berkli je obuhvatio pogledom svoje kauboje, a onda pogledao za dvojicom konjanika. Zatim je naredio da svako pođe za svojim poslom. Vrativši se na verandu ranč kuće, zastao je u senci nadstrešnice i naslonivši se na ogradu, utonuo u duboko razmišljanje.

*

– Šta više volite: da cepate drva ili da svaki obrok platite deset dolara, mister? – upitao je Hodžis, ulazeći u kolibu u kojoj je bio zatvoren zapadnjak.

– Deset dolara za obrok? Šta to služite kad naplaćujete deset dolara? Carsku gozbu?

– Isto ono što jedemo i mi ostali, ali moramo vam zaračunati i stan i stražara koji vas čuva. Sve ima svoju cenu.

Holidej kiselo razvuče usne:

– Za taj novac mogao bih stanovati u najboljem hotelu u Nju Orleansu.

Da li cena hrane uključuje i pravo na šetnju?

Hodžis se uklonio s vrata da propusti zatvorenika, ali je to učinio s neskrivenim nezadovoljstvom.

– Možete izići ako hoćete, ali bez gluposti. Svaki pokušaj bekstva kažnjava se ovim – potapšao je rukom kundak puške.

Uspravivši se, zapadnjak se zagledao u tvrdokornog predradnika Bak Kentona. Hodžis je izgledao kao čovek koji bi jedva dočekao da njegov zatvorenik učini nešto što bi mu dalo opravdanje da ga prostreli kao divlju zverku. Od početka Dok je procenio Hodžisa kao jednog od onih na sreću malobrojnih tipova koji mu se već na prvi pogled nisu sviđali i odjednom ga je obuzela neodoljiva želja da ga zgazi.

– Mister – odvratio mu je, dajući svojim rečima ozbiljnost i težinu – nemojte me previše dovoditi u iskušenje.

Lažan osmeh nestao je s Hodžisovog lica i u njegovim tamnim, nablizu usađenim veprovskim očima blesnuo je plamičak uznemirenosti. Ali trenutak kasnije opet je bio samouveren i produžio je mirnim glasom:

– Ona dva čoveka koje su vaši prijatelji ubili, mister, bili su moji bliski drugovi. Neću prestati da gledam na vas kao na neprijatelja sve dok računi ne budu izravnati... a možda ni posle toga. Gazda mi je rekao da vas malo izvedem napolje na vazduh, ali kad bih mogao, ja bih vas najradije naterao da cepate drva sve dok ne padnete na nos.

Holidej je pogledao gomilu oborenih stabala, koja su ležala u blizini, i pomislio da mu malo gimnastike ne bi škodilo. Cepanje drva na čistom vazduhu prijalo bi mu svakako više nego ona mračna izba. No trenutno je imao nešto drugo na umu.

– Dovedite Kentona ovamo – rekao je, naslanjajući se na jedno oboreno stablo.

Tag Hodžis ga je iznenađeno pogledao i rukom popravio opasač na truhu. Zažmirio je preteći očima, ali Dok je u njegovom pogledu, uz pretnju, video i senku nesigurnosti i neodlučnosti, pa je dodao:

– Ako ne dovedete Kentona, mister, ja ću poći sam do njega, makar mi vi pretili tom puškom.

– Nikuda vi nećete poći odavde, probisvete – promumlao je Hodžis ljutito.

Holidej ga je kratko presekao pogledom, a onda se njegovo lice razvuklo u slab smešak:

– Prestanite s tim nepristojnim izrazima, Hodžise! Kenton je na mene ostavio utisak pametnog i pravičnog čoveka, ali vi izgledate kao kompletna budala. A sada krenite i pozovite ga, jer ako to ne učinite, ja ću sam poći. Onda biste morali da mi pucate u leđa, a to nije prijatno, zar ne?

Hodžisove usne su pobledele od stiskanja i on je čvršće pritegao pušku.

– Mister, radićete samo ono što vam kažem! Ili pođite u šetnju, ili uzmite onu sekiru ili nazad u kolibu!

– Nećete imati hrabrosti da pucate, Hodžise.

– Neka vas đavo nosi! – dreknu Hodžis i ubrzano dišući krenu korak na-

pred ka zapadnjaku. Holidej je mirno stajao, rukom oslonjenom o kuk. Videvši da je Hodžis okrenuo pušku kundakom napred u nameri da ga udari, on je zakoračio u stranu i munjevitim pokretom ruke skinuo šešir s glave i bacio ga Hodžisu u lice.

Hodžis je kriknuo, više od iznenađenja nego od bola, a istovremeno zapadnjak je poskočio, zamahnuo nogom i udarcem čizmom izbio mu pušku iz ruke. Od siline udarca Hodžis se zateturio, a Dok je to iskoristio i sledećim zamahom noge šutnuo pušku niz strminu. Zatim je opet mirno stao, pogledao razjarenog Hodžisa i bez reči se uputio niz padinu s namerom da ostvari svoje upozorenje i potraži Baka Kentona. Istog trenutka Hodžis je povikao:

– Rajte! Benere! Dođite ovamo!

Dok je zastao i osvrnuo se preko ramena. Celoga jutra posmatrao je kako su ova dvojica pružnih radnika svom snagom predano radili na cepanju oborenih stabala i tesanju železničkih pragova. Hodžis je nekoliko puta odlazio da porazgovara s njima i uvek se s osmehom vraćao na svoje stražarsko mesto. Sada su, na njegov poziv, obojica dotrčali preko padine, a Hodžis je stajao na mestu i, otresajući prašinu s odela, namršteno gledao čas niz padinu niz koju se otkotrljala njegova puška, a čas na zapadnjaka.

– Prebijte tu hulju! – doviknuo im je kada su obojica drvoseča usporila trk, stigavši na nekoliko metara od Holideja.

Dok je pogledao prema kampu i video da je najbliži sledeći radnik uda-

ljen dobrih dvesta metara. Još od doručka nije bilo ni traga od Kentona, i Dok se zapitao da li u tom trenutku može očekivati pomoć s bilo koje strane.

Nije, međutim, više bilo vremena ni za kakvo razmišljanje, već samo za odbranu, jer je Hodžis jurnuo na njega, a Benet i Rajt su se preteći približavali s obe strane. Dok je zauzeo odbrambeni stav, dočekaao Hodžisov napad i pustio predradnika da mu dođe na dohvat ruke. Nije, međutim, hteo da odmah izmenja udarce s njim, već je skočio korak u stranu i ostavio Hodžisa između sebe i dvojice drugih napadača.

Iskoristivši trenutak pred početak obračuna, rekao je mirnim glasom:

– Nemamo zbog čega da se tučemo, ljudi.

Ali Hodžis nije hteo ni da ga čuje. Crven od besa, povikao je:

– Čuli ste me... prebijte ga! Ako nećete, dajem vam reč da ću ja prebiti vas dvojicu!

Rajt i Bener nisu više gubili ni trenutka u prosuđivanju šta je pravo a šta ne u ovoj situaciji i nasrnuli su na zapadnjaka. Holidej je odbio njihove udarce i ponovo odskočio korak unazad.

– Loše to radite, momci, samo da znate – rekao je.

– Nosi se – prasnu jedan od njih i u tom trenutku i Hodžis je nasrnuo, vitlajući obema rukama. Dok je izbegao prvi udarac, ali ga je drugi ipak zakačio po levoj strani lica. Osetio je vonj znoja od ljudi koji su mu se približavali. Mada je munjevito izbegao nalet jednog od dvojice Hodžisovih

pomagača, drugi ga je dograbio za desnu nogu i povukao. Zapadnjak je izgubio ravnotežu i očas su se sva trojica našli na njemu. Na domak svog, Dok je ugledao Hodžisovo crveno, od besa izobličeno lice. Zamahnuo je pesnicom koliko god je mogao i začuo prigušeni bolni krik. Uz krajnji napor uspeo je da sa sebe strese i ostalu dvojicu i dograbivši ih za kosu, tresnuo im je glave jednu o drugu. Skočivši na noge, dočekaao je novi Hodžisov napad. Predradnik je, mašući toljagom, ciljao na zapadnjakovu glavu. Dok se sagnuo i začuo tup udarac drveta o glavu jednog od dvojice preostalih napadača. Zatim je i sam gledajući ljude oko sebe kroz maglu žara borbe nasrnuo, ne osećajući udarce koje je primio.

Njegove pesnice nemilosrdno su pogađale lica i tela Hodžisa i Rajta. Od jednog takvog udarca Hodžis se ispružio po zemlji. Obično uzdržan prema oborenim protivniku, Holidej ovaj put nije mogao da se na tome zaustavi. Okrenuo se da bi zadao strahoviti udarac drugome napadaču, a onda je zadao još nekoliko udarača koji su Rajta oborili na tle. Rajt je pao pored Hodžisa i nije se pomerio. Za to vreme je treći napadač uspeo da ustane i posle nekoliko pijanih, teturavih koraka sve se završilo ponovnim padanjem na tle, dok mu je obilno curila krv.

Holidej je uzmakao nekoliko koraka i maramicom obrisao krv s ruku. Začuvši galamu s druge strane čistine, okrenuo se i ugledao grupu od pet ljudi, među kojima je bio i Bak Kenton, koja mu se žurnim korakom

približavala. Sluteći da svakog trenutka može doći do obnavljanja tuče, zapadnjak se okrenuo i uputio ka šumi na vrhu padine. Stigavši do brdskog prevoja, ugledao je u jednoj hladovitoj udoljici četiri sapeta konja. Potrčavši prema njima, praćen glasovima uzrujanih gonilaca, stigao je do tih životinja, kratko ih osmotrio kako bi procenio u kakvom su stanju, a onda izdvojio jednu kobilu čvrste građe. Bacivši se kobilu na leđa, okrenuo ju je i poterao dalje od potere.

Toga jutra čuo je iz svog zatvora razgovor nekih ljudi iz kampa o subotnjem odlasku u grad. Njihov razgovor otkrio je Doku da je taj grad, po imenu Flint Krik, negde na jugu od logora. Zato se on uputio u tom pravcu, praćen kuršumima, koji su prašteći odbijali komadiće stena oko njega. Izašao je iz dolje na drugoj strani, poterao kobilu uz jedno kratko uzvišenje i stigavši do vrha naišao na Baka Kentona i još trojicu ljudi koji su mu preprečili put ka gradu. Kenton je stajao, visok, čvrst i odlučan, lica zarumenelog od ljutnje. Setivši se kako ga je pri prvom kontaktu Kenton nekoliko puta udario, Holidej usmeri konja pravo na njega. Nalazio se samo nekoliko metara daleko od Kentona kada je taj snažni čovek potegao revolver, a istovremeno, kao da im je on time dao znak, još dvojica graditelja pruge otvorili su vatru.

Holidej nije stao već je nagnao kobilu pravo na Kentona, koji je u poslednjem trenutku pokušao da odskoči u stranu. No prsa kobile i zapadnjakova noga zakačili su ga i obo-

rili na zemlju. Holidej je projurio pored gonilaca pravo u suncem izmoždenu preriju, koja se pružala dalje od logora, a onda pustio kobilu na volju da krene ujednačenim, ne preterano žustrim trkom duž obale plitke rečice.

*

Pošto se veći deo jutra skrivao, Ben Ifler je konačno odlučio da nastavi put i pešice odmakne iz ove opasne zone. Bok, grudi i slabine, na koje je pao s neukrotivog mustanga jako su ga boleli, a članak na nozi počeo je da mu otiče. Skinuo je maramu s vrata i vezao je oko zglavka na nozi, kako bi učvrstio povređene mišiće. Onda je, šepajući, pošao obo-dom prerije, proklinjući vrućinu, bol i tog ždrepcu. Bio je prešao tek pola milje kada su ponovo naišli oni isti konjanici koji su pored njega prošli ranije tog istog dana i, vraćajući se sopstvenim tragom, još uvek zurili u zemlju, tražeći tragove onih koje su gonili... Ifler se ponovo zavukao na jedno skrovito mesto, ovaj put u jednu stenovitu jarugu, iz koje mu se nudio jasan pogled na tragače, a koja mu je istovremeno nudila i siguran zaklon. Sedeo je u jaruzi i znojio se još pola časa pre nego što su konjanici, očigledno našavši trag koji su nameravali da slede, žurno odjahali.

Brišući znoj s čela i glasno proklinjući, Ifler se ponovo upustio u hodanje. Tokom podnevnih i prvih popodnevnih časova išao je, bolje reći vukao se, prema severu, motreći paž-

ljivo pravac iz kojeg je dolazio. Napredovao je vrlo polako, iako je žarko želeo da što pre napusti opasnu oblast. No, obuzdavao je svoja osećanja, znajući da u ovoj surovoj zemlji panika ne vodi ničemu i da može samo doneti neslavan kraj.

Negde oko polovine popodneva napustio je stenoviti predeo i zašao u ravnu preriju. Tu se malo odmorio u senci jednog drveta. Osećao je kako ga lice peče od jakih sunčevih zraka i da ga noge bole od pešačenja, ali nije se usudio da izuje čizme jer se bojao da ih više neće moći navući. Bok ga je povremeno tištao i sebao, što je nagoveštavalo da je možda slomio rebro, čak možda dva, ali bojao se i to da proverava. Opružen na nepovređenu stranu tela, posmatrao je crne oblake koji su se skupljali na nebu i polako dolazio do daha.

Posle pola časa otpio je nekoliko gutljaja iz poluprazne čaturice i s naporom, umorno, ustao. Nastavivši da hoda, počeo je sada još više da hramlje i pogled na visoke vrhove između kojih se kao crna linija izdvajao jedan tamni usek, mračan kao i oblaci koji su se nadnosili nad vrhove, dovedio ga je skoro do očajanja.

Izgledalo mu je da nikada neće stići do njega.

Prve retke kapi kiše pale su na suvo tle. Pred njim se pružala gola zemlja i kiša će uskoro ceo kraj pretvoriti u klizavu žitku masu. No, na njegovu sreću, kiša je posle nekoliko minuta prestala i s brdskih vrhova stigao je talas svežeg vazduha. Nagnut napred, Ifler je nastavio da hoda, ali svaki korak izmamljivao mu je iz

grla bolno stenjanje. Trebalo mu je više od jednog časa da stigne do useke između dva brdska prevoja, gde je iscrpljen zastao, a onda se svom težinom naslonio ramenom na jednu stenu.

Kroz tešku, pritiskajuću tišinu do njegovog uha dopro je jedva čujan šum. Ben Ifler se uznemireno osvrnuo oko sebe. Ustanovivši da je teren oko njega pust, pozvao je nešto smirenijim glasom:

– Džodi, jesi li to ti?

Niko nije odgovorio.

Ifler je opsovao, a onda se odlučno uspravio i hramljući zakoračio u usek. Visoki zidovi klanca zaustavljali su poslednje zrake zalazećeg sunca, ali to je Ifleru odgovaralo. Pošao je dalje, stiskajući zube da bi zaustavio stenjanje i pritiskao rukom bolno mesto na grudima. Posle tridesetak metara zastao je.

– Dođi, dođavola!

Ovaj put, s bliskog rastojanja ispred njega začuo se šum i malo zatim pojavila se jedna sićušna prilika.

– To sam ja, Ben! Dođi ovamo i pomozite mi! – pozva ga Ifler.

– Tata!

Čovek pohita ka Benu. Zatim su se s obe strane useka pojavila još dvojica. Zbog slabe svetlosti Ben nije mogao da prepozna nijednog od njih.

– Uganuo sam članak – požalio se – i povredio grudni koš. A uz to sam i skoro spao s nogu dolazeći ovamo. Pristavite vodu za kafu i donesite mi nešto za jelo!

Spremne ruke prihvatiše Bena. Pli-ma iscrpljenosti ga preplavi i on zatvori oči.

– Gde ti je konj, dodavola, tata?

Ben Ifler se zagledao u zabrinuto lice svog mladog sina Džodija i promrmljao:

– To nije važno. Jeste li obesili one kože kao što sam vam rekao?

– Jesmo, tata.

– A jeste li zakopali meso?

– Jesmo.

Ben Ifler zadovoljno zamumla i čvrsto steže rame svog sina:

– To ste odlično uradili, dečko! Zbilja odlično. Ja sam uradio ono ostalo, a kauboiji su prošpartali preriju kao lovački psi, kao što sam i rekao da će biti. Mislim da su do sada i železničari zacelili rane i da se i jedni i drugi pripremaju za veliki obračun.

– To znači da će plan uspeti, je li, tata? – upita Džodi, pomažući mu da se spusti na zemlju.

– Uspeće, sinko! Jesam li ikada planirao nešto što nije uspelo?

Džodi ne odgovori. Tokom poslednjih pet godina njegov otac ga je naveo da desetak puta rizikuje život, katkad i za nešto što je on lično smatrao ludošću. Ali nikada se nije žalio zbog toga, niti se protivio pa nije video nikakve svrhe da s tim sada počne.

Ostala dvojica bili su zauzeti oko vatre i posmatrajući Bena Iflera s rastojanja, nisu se mešali u razgovor. Bili su to snažni i krupni ljudi, koščati i mišićavi, opaljeni suncem i vetrom: Keš Kolbi i Taj Harper. Oni nikada nisu osećali potrebu za preteranim razmišljanjem.

To što su se povezali s Benom Iflerom bilo je za njih sasvim prirod-

na stvar od prvog trenutka kada im je Ifler pomenuo avanturu s krađom stoke. Po onome kako su se stvari odvijale, njih dvojica nisu videli nikakav razlog da odu odatle i potraže neki drugi posao. Smatrali su da Ben dobro zna šta radi.

Keš Kolbi je ulio kafu u lonče dok je Harper zagrevao u tiganju nešto hrane. Prinoseći lonče Benu, Kolbi primeti:

– Kafa nam je na izmaku, Bene.

– Ne mari. Nećemo ovako još dugo. Mislim da do kraja sedmice, ako nisam ozbiljno povređen, možemo prići skupljanju i teranju goveda. Kako se meni čini imaćemo skoro nedelju dana vremena da krdo doteramo do granice. Odatle pa dalje to će biti pravi izlet.

Keš Kolbi koga Ben Ifler nikada nije video da se osmehuje, klimnuo je glavom u znak saglasnosti i udaljio se da o tome porazgovara s Harperom. A Ben, pošto je popio kafu i pojeo večeru, legao je na leđa, sklopio oči i zaspao.

*

Tri časa posle zalaska sunca Dok Holidej je ujahao u Flint Krik. Gradić je, u stvari, bio samo obično usputno naselje. U njemu je postojao salun, jedan restoran, pansion sa sobama za prenoćište, zatvorska zgrada i nekoliko trgovina. Nešto dalje od poslovnog centra nalazila se skupina malih kuća. Dok je ostavio kobilu vezanu za privezište ispred saluna i ušao unutra. Salun je bio prepun. Po-

kazalo se da su posetioci većinom meštani koji su se tu okupljali da prikupe novosti, a samo nekolicina bili su odeveni kao kauboji i pripadali su bližim ili daljim rančevima.

Na udaljenom kraju šanka stajao je čovek s metalnom zvezdom na prsima, i oslonjen na vlažni drveni šank ispijao svoje piće. Oči su mu bile primetno crvene od mamurluka. Šerif nije pokazivao nikakvo interesovanje za kretanje ljudi oko sebe.

Zapadnjak je iz džepa prsluka izvadio nešto sitnine i pošto je izbor pića bio oskudan, a on žedan, poručio je pivo. Kada ga je barmen uslužio, on je smireno otpio nekoliko gutljaja i ćuteći osmotrio šta se u salunu događa, zadovoljan što na njega niko nije obraćao pažnju. Dolazeći u grad, razmišljao je o svom Migu i pitao se da li je njegov ždrebac još uvek u onoj stenovitoj ravnici s druge strane logora graditelja pruge.

Plan mu je bio da se te noći dobro odmori, da sutra pribavi sebi neki revolver i da s prvom svetlošću dana pođe u potragu za svojim konjem. Ako nađe konja, onda bi sledeći cilj bio da poseti Kentonov logor i odatle uzme svoj opasač i koltove sa drškom od slonovače, kao i druge stvarčice koje su mu tamo ostale, pa da posle toga celom tom čoporu smutljivaca, a posebno Hodžisu, kaže zauvek zbogom i pošalje ih dođavola.

Ispio je pivo i poručio drugo. Pitao se da li su možda Kenton i njegovi ljudi pošli u poteru za njim i da li će možda još te noći doći u Flint Krik da ga potraže. U to je iza sebe začuo neko kretanje i žestok udarac šakom

po šanku. Upola se okrenuvši, Holidej je pred sobom ugledao čoveka s metalnom zvezdom, koji je zakrvavljenih očiju zurio u njega.

– Nisam vas dosad video ovde, stranče – promrmljao je šerif.

Holidej potvrdi glavom:

– Upravo sam stigao.

– Odakle, mister?

– Sa severa.

– Tamo ima puno mesta.

– Na primer, iz Luška.

Šerif je nešto progundao, a onda pažljivo odmerio Doka od glave do pete. Ono što je video nije mu pružilo odgovor na pitanje koje je sam sebi postavio.

– Šta vas dovodi u Flint Krik?

Zapadnjak neodređeno sleže ramenima:

– Ništa posebno. Putujem onako, iz zadovoljstva.

– Kauboj očigledno niste, a ne vidim da imate kofere sa sobom, što znači da niste ni trgovački putnik. Šta ste onda?

– Rekao sam vam: putnik iz zadovoljstva.

Šerif ga je još jednom odmerio i odmahnuo glavom:

– Ne volim u mom gradu ljude bez određenog zanimanja. Takvi ljudi mogu da postanu izvor neprilika, a ja želim da ovaj grad živi u miru. Preporučujem vam zato da pazite šta radite.

Dok je klimnuo glavom i srknuo pivo. Šerif je žedno liznuo suve usne i, primetivši njegovu želju, Holidej izvadi iz džepa još par novčića i položi ih na šank.

– Popijte nešto, šerife – pozva ga.

– Nemam ništa protiv – promrmlja čuvar zakona i rukom pozva barmena da priđe, a onda se predstavi:

– Šerif Tod Mersen.

Zapadnjak je za trenutak ćutao, a onda rekao:

– Džon Blejk.

Barmen je doneo dva piva i udaljio se, pošto je prethodno radoznalo pogledao Holideja. Mersen je otpio polovinu tečnosti pre nego što je obrišao usta rukavom i zadovoljno cokuo, kao da je to bila prva čaša pića koju je okusio posle dugotrajnog putovanja kroz pustinju.

– Mislio sam da ćete možda ovde potražiti neki posao, Blejk. Ako ste to imali na umu, onda vas moram upozoriti da se u ovom kraju ne obrće mnogo novca, naročito ne u ovo doba godine. Veliki dogoni stoke kreću odavde tek za mesec dana, a tek po povratku rančeri su puni para. Jeste li videli one olujne oblake dok ste dolazili ovamo?

Holidej potvrdi da ih je video. Oblaci su se gomilali u tako pretećem obimu u izgledu da je to moglo postati problem u njegovom traganju za izgubljenim konjem. To je unelo titraj nerve u njega.

– Možda ste već nekada bili u krajevima gde kiša zna žestoko da lije, mister Blejk, ali kladim se da nikada niste doživeli takve provale oblaka kakve znaju da se sruče na ove krajeve. Kiša tako pada da prosto sabije čoveka u zemlju, ako niste znali.

– Predeo izgleda tako kao da mu je potrebno mnogo kiše – odgovorio je na to zapadnjak i taj njegov odgovor izmamio je još jedno Mersenovo

gundanje o tome kakve su koristi od kiše i kakve sve teškoće one ovde mogu prouzrokovati. Dok ga je jedva slušao i bio je veoma zadovoljan kad je kroz dvokrilna vrata ušao jedan čovek u pristojnom odelu kakvo se nosilo u preriji. Ugledavši šerifa, pridošlica se uputio pravo k njemu.

Čim je zastao pored šanka rekao je:

– Šerife, moram da vam oduzmem pet minuta vremena.

Mersen je spustio čašu s pivom i upiljio se u došljaka. Ni za trenutak nije izmenio svoje opušteno držanje.

– Zar baš tako, Berkli?

– Da, šerife. Siguran sam da nemate ništa u programu što bi vas sprečilo da malo pođete sa mnom.

Mersen se lukavo osmehnuo:

– Polako, polako, Berkli. Nemam nameru nikome da dozvolim da me požuruje. Ovde sam s ovim prijatnim čovekom i uživam u razgovoru s njim. Prema tome, sačekajte da završim, pa ćete doći na red... sem ako niste raspoloženi da nam se pridružite i potrošite nešto novca.

Zapadnjak je zapazio kako je Berkli stisnuo usne. Zatim je za trenutak obuhvatio Holideja pogledom, pre nego što se uz uzdah ponovo obratio Mersenu:

– Šerife, ovo je vrlo važno. Ljudi ginu... da budem precizniji, padaju ubijeni hladnokrvno iz zasede i vreme je da odlepite pantalone od stolice i učinite nešto u vezi s tim.

Mersen se ispravio do svoje pune visine i namrštio se.

– Je li to opet ona stara kavga između vas i Limanovih radnika, Berkli?

– Ista, samo gora. Jeste li voljni da me saslušate?

– Jesam, slušam vas, ali mislim da će moj odgovor biti isti kao i ranije. Ono što se događa u preriji, to je stvar prerije, a ono što se događa u gradu to je stvar grada. Ja sam zadužen za grad i nemam nameru da se mešam u vaš prerijski obračun. Ali svejedno, ispričajte šta imate i popijte nešto ako hoćete da vas slušam.

Barmen je stajao u blizini, očekujući narudžbinu. Progundavši nešto što je ličilo na kletvu, Berkli je izvukao nekoliko novčanica i nehajno ih bacio na šank.

– Daj piće – promrmľao je i, okrenuvši se, nagnuo se nad opuštenog Mersena: – Šerife, već ste obavješteni da je pre nedelju dana na mom ranču iz zasede ubijen moj predradnik Kol Dikson. Povodom toga niste ništa učinili.

Mersen je prineo čašu piva usnama i po mutnom sjaju njegovih očiju Dok je video da je već upola pijan.

– Berkli, kada su vaši kauboji odjahali do Limanovog kampa i tamo ubili jednog od njegovih ljudi, vi ste uzeli tu stvar u svoje ruke – rekao je šerif. – Mislim da je time račun izravnat i ne postoji ništa što bih ja tu mogao da učinim, niti to želim.

– Stvar je otišla dalje – rekao je Berkli tmurno. – Mnogo dalje.

Mersen je nezainteresovano preleteo pogledom po salunu pre nego što se zagledao u svoje piće. Počeo je da

pravi male krugove s čašom po ploči šanka.

– Slušam vas, Berkli – promrmľao je.

– Onda me dobro čujte, šerife – podigao je ton Berkli. – Ta železnička gamad juče je ponovo došla na moj ranč i ubila mog kuvara Poba Eštona, jednog finog čoveka koji se ni sa kim nije svađao. Moji ljudi su pošli za njima i ponovo je došlo do pucnjave. Rečeno mi je da su još dva čoveka poginula i da ih je nekoliko ranjeno, ali zbog toga ja ne lijem suze. Vrhunac svega je – dodao je Berkli ogorčeno – da su te hulje poklale neka moja goveda. Jedan moj kauboj video je trideset koža u jednoj dolji iza Limanovog logora. I to ne skrivene, nego javno obešene da se suše!

Mersen je napućio usne, otpio gutljaj piva i ponovo obrisao debele usne rukavom.

– Krađa stoke, dakle? Vi mislite da je to u gradskoj nadležnosti, Berkli?

– Nego šta! – uzviknuo je Berkli, mašuci rukama. Glave svih gostiju okrenuše se ka njemu i u salunu je zavládala duboka tišina. Holidej se radoznalo zagledao u stočara i ocenio da je Berklijev ispad malo neugodan, ali možda u njemu ima manje gneva nego što izgleda.

– Možda se to tiče Flint Krika – progovori šerif – a možda i ne.

– Tiče se Flint Krika itekako, šerife. Nemam nameru da stojim skrštenih ruku dok moje ljude hladnokrvno ubijaju. Neću stajati skrštenih ruku ni dok mi krađu i kolju stoku! Uveravam vas, šerife, a i upozoravam, ovo je rat... borba do kraja.

Možda ni ovaj grad neće ostati po strani.

– Zar moj grad? – upita Mersen oštro.

– Da, Mersene, ovaj grad. I one hulje dolaze ovamo! Moji ljudi će se uhvatiti u koštac s njima svaki put kada se sretnu. Prema tome, odlučite se, šerife. Velim vam da treba da naredite neka se čiste iz ovog kraja, a ako vi to ne učinite, onda će odgovornost za one ljude koji od sada izgube život pasti samo na vaša pleća.

Tod Mersen se polako okrenuo od šanka, sav crven u licu. Mutan sjaj odjednom je nestao iz njegovih očiju i on je upro kažiprst Berkliju u prsa.

– Mister, vi ste rekli svoje, a sada čujte mene! Ne dajem ja ni pet para na to što se vaši kauboiji i Limanovi ljudi glože i ubijaju, ukoliko se to odigrava izvan granica moga grada. Ali ako neki čovek s bilo koje strane bude ovde pravio neprilike, zaključiće da sam ja još ovde i da za tako nešto znam naći pravi odgovor!

Zapadnjak je zapazio da se na Berklijevom licu ukazala senka brige. Stočar je ustuknuo i obrisao šake o peševe kaputa. Preleteo je pogledom po salunu, a onda ponovo zaustavio pogled na šerifu.

– Ne želim da moje ljude ubijaju i da mi krađu stoku, šerife. To je sve.

Dok je zaključio da je njegov utisak o Berkliju blizak istini. Sada je izgledao kao čovek koji bi najradije želeo da nije tu.

Osetivši da je stekao prednost, Tod Mersen je nastavio:

– Još nešto, Berkli... Od sada razmislite dobro o svom položaju! Ne ti-

će me se kada ste vi došli u ovaj kraj i koliko vaši ljudi troše u gradu. Ovde su svi u istom položaju, uključujući i Limanove ljude. To važi i za ovog čoveka... mister Džona Blejka.

Henri Berkli baci letimičan pogled na zapadnjaka i nabra obrve.

– Ne poznajem vas, mister.

Holidej sleže ramenima:

– Doživeo sam malu nezgodu. Izgleda da ste i vi doživeli nešto slično.

– Nezgoda će biti sve više, Blejk. – Rančer na trenutak začuta. – Vi mi ličite na trgovačkog putnika ili bankara.

– Nisam ni jedno ni drugo, ali moje zanimanje ima veze s novcem.

– Pa lepo, šta biste vi uradili kad bi vam neko ukrao vaš novac kao što meni krađu stoku?

Pre nego što je zapadnjak mogao da odgovori, Mersen je upao u dijalog:

– Dobro, Berkli, dosta toga! Želite da zapalite Limanov logor i to je vaša stvar... ali vaše brige i želje ne unosite u moj grad!

Rančer je ustuknuo kao da je očekivao da će posle tih šerifovih reči dobiti šamar. Odjednom zainteresovan, Holidej stade između njih:

– Je li vaš ranč u onom severnom džepu doline, Berkli?

– Jeste.

– Onda su možda vaši ljudi juče popodne naleteli na mene i pokušali da me ubiju?

Berkli je zinuo:

– Bili ste tamo?

– Da, prolazio sam tuda, a onda me je neko napao i ukrao mog konja. Tek što sam se osvestio na mene su

nasmuli kauboji, ne čekajući da im objasnim šta se desilo. Bio sam prinuđen da bežim do nekog logora, koji su vaši ljudi napali. Logor vodi neki čovek po imenu Bak Kenton.

– Hulja! – dunu kroz nos Berkli.

Sada se ponovo umešao Tod Mersen:

– Da rašičistimo to, mister Blejk. Imali ste neprilika i s Berklijevim ljudima?

– I s Kentonovima – odvrati zapadnjak.

– Ispričajte mi to!

Holidej je do pojedinosti objasnio šta mu se dogodilo i Mersen ga je kratko vreme sumnjičavo odmeravao, pre nego što je prišao pomičnim ulaznim vratima. Bacivši pogled na privezište, trgao se. Kada se okrenuo, zapadnjak je opet zapazio onaj izraz neprijateljstva i nepoverenja. Vrativši se do šanka, šerif je nabusito rekao:

– Izgleda da ste ukrali nečijeg konja, Blejk. Onaj napolju ima na sebi žig Baka Kentona.

Zapadnjak sleže ramenima:

– Držali su me u zatočeništvu protiv moje volje. Šta biste vi u takvoj situaciji učinili, šerife? Da li biste se pokorili sili?

– Đavola bih – prasnu šerif. – Ne priklanam se ja nikome... – zastao je u pola rečenice i glasno uvukao vazduh u pluća. – Okej, složiću se s tim, ali šta sad?

– Sada želim da nađem mog konja i da odem.

Berkli je pažljivo posmatrao zapadnjaka i po izrazu njegovog lica Dok je zaključio kako rančera mori neka

briga. Berkli ga nije ostavio dugo u nedoumici, jer je odmah zapitao:

– Kako izgleda vaš konj, Blejk?

– Šareni indijanski mustang.

Rančer je zinuo:

– Vi ste onda jedan od onih koji su ubili mog kuvara! Dodavola, tolike laži...

– Lakše – upozorio ga je Mersen.

– Neću dozvoliti da se hvatate za gušu! – Odgurnuo je rančera i obratio se zapadnjaku: – Kažete da vas je neko napao? Ko je to mogao biti?

Holidej je opisao ono što je zapazio kod Bena Iflera... iznenađujuće snažnog čoveka od pedesetak godina, koji je zaudarao na znoj a oči su mu svetlele sjajem očajnika.

– Ako je vaša priča tačna, Blejk, on je jedan od onih koje Berklijevi ljudi traže, zar ne?

– Možda.

– Možda je on ubio Berklijevog kuvara?

– To ne bih znao, šerife.

Zadovoljan sobom, Mersen se osmehnuo. Dan je bio dosadan, ali su ga ovi događaji počeli zagrevati. Sada je pred svojim sugrađanima bio u mogućnosti da iskaže svoju važnost.

– Mora biti da je on jedan od tih, Blejk.

– Mora biti da je to onaj čiji je konj slomio nogu – reče rančer. – Našli smo tog konja i prekratili mu muke.

– Čovek koji vas je napao i uzeo vam konja može biti onaj isti koji je ubio Eštona, zar ne, Blejk? – izusti Mersen zamišljeno. – Nije čudo onda što su vas razljučeni Berklijevi kau-

boji zamenili za ubicu i pohitali da vas ubiju.

– Bežeći od njih, ja sam naišao na Kentonov logor – reče Dok. – Oni su pomislili da sam ja na strani kaubojja i zadržali su me u zatvoru. Kenton jednostavno nije poverovao u moju priču.

Mersen je, smešeći se, pogledao rančera:

– Sve navodi na to da se radi o sukobu u preriji, Berkli, a ne o nečemu drugom. Prema tome, idite kući i ponosite sa sobom svoje nevolje. One nam ovde nisu potrebne.

Rančer je žmirnuo očima i zaustio da nešto kaže, ali ga je zapadnjak preduhitrio:

– Kad sam pomenuo svog konja, to kao da vam je nešto značilo, Berkli? Jeste li videli mog konja?

Berkli klimnu glavom:

– Jedan od mojih ljudi našao ga je u preriji. Sada je konj na mom ranču.

– Doći ću tamo da ga uzmem, Berkli – reče Dok. Onda se okrenuo ka Mersenu i dodao: – Zatim ću doći ovamo i ostaviti vam Kentonovog konja. Je li to u redu, šerife?

– Naravno da jeste – potvrdi Mersen. – Drago mi je da ste sredili stvar.

Zapadnjak je nekoliko trenutaka netremice odmeravao šerifa i rančera pre nego što je kratko klimnuo glavom u znak pozdrava.

– I meni je milo – odgovorio je, i okrenuvši se, pošao prema izlaznim vratima. Ali kada je otvorio vrata, trojica konjanika su se zaustavili kod privezišta. Zapadnjak je među njima prepoznao Taga Hodžisa, a u istom

trenutku i Hodžis je prepoznao njega. Uzviknuvši, potegao je revolver. Zapadnjak je skočio u stranu i kuršum je zviznuo pored njega. Bak Kenton je ljutito viknuo na svog predradnika, ali je njegov uzvik bio prigušen od bolnog jauka, koji se začuo iz saluna. Budući nenaoružan, Holidej se dao u trk prema mračnom ulazu u sporednu ulicu. Skrenuvši u nju, osvrnuo se i video kako je Kenton izbio revolver iz ruke Taga Hodžisa. Držeći se rukom za okrvavljeno rame, Henri Berkli je posrćući prešao preko trotoara i naslonio se na stub nadstrešnice pre nego što je pao.

*

– Dodavola, Hodžise, opomenuo sam te da ne potežeš revolver – viknuo je Bak Kenton kada je njegov predradnik sjahao s konja. Natmurenog lica, Hodžis je vukao vođice svog konja pre nego što je turobnim glasom odgovorio:

– Video si ga, Bak. To je onaj čovek koji je ukrao našeg konja!

– Misliš na Berklija? Zaveži, čoveče! – prasnuo je Kenton, zadenuvši predradnikov revolver sebi za pojas. Kleknuvši pored onesvešćenog stočara, okrenuo ga je na leđa. U tom trenutku iz saluna je izišao šerif. Prepoznavši Kentona, mahnulo je revolverom:

– Dalje od njega, Kentone!

Bak Kenton podiže glavu:

– Polako, Mersene! Ovo je nesrećni slučaj!

– Kada je neko ranjen, to nikada nije nesrećni slučaj, Kentone. Kad u ruke uzimaš revolver, onda sigurno nameravaš da ga upotrebiš. Berkli ovo nije zaslužio.

Kenton se polako uspravio. Šerif je ozbiljno odmerio Hodžisa i njegove pratioce pre nego što je klekao pored rančera. Uprkos njegovom odsustvu simpatija za stočara, on je ipak sažaljevaao tog snažnog čoveka koji se, vrativši se svesti, previjao od bola. Ustavši polako, pogledao je ljude okupljene na trotoaru.

– Odnosite ga do doktorove kuće i recite mu da ga zadrži dok ja ne dođem!

Kada su prisutni pohitali da ga poslušaju, šerif se okrenuo Kentonu:

– Okej, da čujemo vašu izjavu. Recite mi šta vam daje pravo da dođete u moj grad i pucate na ljude?

Pošto je pogledao Taga Hodžisa, Kenton je ponovio:

– Kuršum nije bio namenjen njemu, šerife. Bio je namenjen onom skitnici Blejku, koji je juče došao u naš logor da pravi gužvu. Danas mi je ukrao konja i pobegao. Dokaz je tu, na privezištu.

– Video sam konja i čuo Blejkovu priču, Kentone, u koju verujem. Blejk je na mene ostavio utisak nedužne žrtve nesrećnih okolnosti. Možda bi neki od vas trebalo da se bolje zamisle i onda ne bi bilo toliko nevolja koje mi zagorčavaju život. No, bez obzira na to... činjenica je da je Henri Berkli ranjen i zbog toga moram da vas zadržim u pritvoru, Kentone.

– Ja sam pucao – umešao se Tag Hodžis.

Mersen se osmehnuo krajičkom usana:

– Pusti sada to, Hodžise. Znam šta sam video.

– Videli ste kada mi je mister Kenton izbio revolver iz ruke, a onda ga uzeo i zadenuo ga sebi za pojas. Možete da vidite, ako uopšte gledate, šerife, da ja nemam revolver, pa, prema tome, ako hoćete nekoga da uhapsite, onda najbolje zadržite mene. Tako mi svega na svetu, ne bojim se da odgovaram za ono što sam učinio... pucao sam na konjokradicu!

Mersen je izvukao revolver iz Kentonovog pojasa i, proverivši ga, našao da je jedan metak ispaljen. Zadenao je oružje sebi za pojas i belo pogledao predradnika. Nikada nije imao vremena za tog čoveka. Kada je bio pijan, što se često dešavalo, Hodžis se jednako žalio na Flint Krik.

– Ne slažem se s tim da je Blejk konjokradica – reče šerif. – Uzeo je konja, to je tačno, ali nije me lagao, a uvek sam sklon čoveku koji govori istinu.

– On se ušunjao u naš logor, Mersene, i napričao gomilu laži da bi prikrrio svoje špijunske namere. Očekujete li da to trpimo?

– Blejk je samo običan putnik, lutalica, Kentone. Pogrešno sudite o njemu.

– Đavola pogrešno sudim! – prasnTimeru Kenton. – Bio je ovde s Berklijem i verovatno mu je ispričao kakav je položaj našeg logora, koliko ljudi imamo, gde je najlakše prići i ostalo. Ako ga uhvatim, platiće mi za izdaju, a i za krađu konja.

Šerif se ispravio do pune visine i pritisnuo Kentonu kažiprst u prsa:

– Neću dozvoliti nikome da pravi nered u mom gradu! Imajte to na umu, Kentone! A ono što sam rekao, istina je. Blejk je prolazio ovim krajem i neko ga je napao. On ima puno pravo da se ljuti i na stočare i na graditelje i zato ga ostavite na miru! Pozajmio je konja, kako kaže, i to mi je objasnio dok smo pili pivo. Što se tiče Berklija, on je tražio da nešto preduzmem, ali ja sam to odbio. U svakom slučaju, to je završeno i Blejka ostavite na miru.

Bak Kenton ga je zbunjeno pogledao:

– Ali ja sam ga video, Mersene! Zašto ga pokrivete? Berkli je započeo rat...

– Pošto su vaši ljudi ubili njegovog nadzornika i njegovog kuvara i poklali njegova goveda. Berkli je našao goveđe kože na vašoj ogradi, Kentone.

– Kože? Kakve kože?

– Goveđe kože s njegovim žigom. Sada idite, nađite Limana i dovedite ga k meni. Ja ću provesti Berklija. Onda možemo sesti i raspraviti tu stvar.

Kenton se uozbiljio:

– Niko s naše strane, Mersene, nije zaklao ni jedno jedino Berklijevo grlo. Kupili smo od njega stoku kada smo počeli s radom i još uvek imamo dovoljno usoljenog mesa.

– Recite to Berkliju – odvrati mu šerif i rukom dade znak Hodžisu da mu pride. Kada je snažni predvodnik stao pred njega, Mersen ga je zgrabio za rame i gurnuo ga niz trotoar.

Hodžis se usprotivio, ali mu je Mersen dobacio:

– Samo napred, mister, i ne protivi se!

Krenuo je za Hodžisom, koji je nastavio da glasno protestuje sve do male zgrade na kraju ulice. Gurnuvši Hodžisa unutra, zaključao ga je u ćeliju, a onda ponovo izišao pred zatvor. S olakšanjem je opazio kako je u gradu sve mirno. Od Baka Kentona i njegovih ljudi nije bilo ni traga.

Namestivši bolje opasač s revolverom na trbuhu, šerif Tod Mersen se uputi niz ulicu, pitajući se gde je nestao Džon Blejk, odnosno Dok Holidej.

Uklonivši se s opasnog mesta ispred saluna, zapadnjak se prikrrio u sporednoj ulici. Nenaoružan, bez konja, počeo se ljutiti na grad i sve ono što je s njim bilo u vezi. Ali pokazalo se da na Toda Mersena može računati i zbog toga je Dok verovao kako ima šanse da iz te pokrajine ode u miru, kao što je i došao.

Video je šerifa kako prelazi preko ulice, a nešto ranije video je i Kentona i njegove pratiocce kako se udaljavaju u drugom smeru. Kada je Mersen pošao u jedno dvorište, Dok je zaključio da to mora biti lekareva kuća. Pa dobro, Berkliju neće biti potreban njegov konj. Valjalo ga je samo naći.

S tom idejom na umu, Holidej je prešao preko ulice i zaustavio se pred dvorištem u koje je ušao Tod Mersen. Šerif je stajao na verandi i gledao Holideja, koji mu je prilazio. Na otvorenim vratima stajao je još jedan visok i vitak muškarac.

– Pridite, Blejk – reče Mersen. – Jeste li došli da vidite Berklija?

– Hteo sam da pozajmim njegovog konja, pošto njemu neće biti potreban – odgovori Dok. – Mislio sam da odjašem do njegovog ranča, da uzmem svog konja i produžim put.

– To bi bila dobra ideja, samo što Berklijev konj nije ovde, kao ni Berkli. Izgleda da stočar nije tako teško ranjen kao što sam mislio.

– Zar je otišao?

– Jeste, i to ogorčen. Doktor nije mogao da ga zadrži, ali sam uveren da će ga napor od jahanja kući oboriti u postelju.

Zapadnjak je ovu informaciju primio s umornim uzdahom.

– Onda ću morati da nađem nekog drugog konja – rekao je. – Biste li mi vi pozajmili svoga, šerife?

– Bih, Blejk, ali i meni će biti potreban. Na vašem mestu ja bih pokušao u gradskoj štali.

Dok je zahvalio i okrenuo se da pođe.

– Još nešto, Blejk! Pazite se Baka Kentona! On nije preterano oštro-uman, ali je vrlo tvrdoglav kada nešto uvrta sebi u glavu. A vas smatra nekom vrstom špijuna koji radi za stočare. Ako neko namerava da vas smakne, to je on.

– Kenton me mnogo ne zabrinjava – odvrati Dok.

– Možda vas ne, ali mene zabrinjava. On nije kukavica i mnogo puta je dokazao da ne uzmiče pred okršajem.

Zapadnjak klimnu glavom i uputi se niz ulicu. Nije znao gde se nalazi gradska štala, ali je desetak minu-

ta kasnije, uputivši se za tandrkanjem nekih kola, ugledao osvetljeno dvorište na kraju ulice. Jedan mladić otvorio je vratnice. Kola su ušla, a za njima jedan konjanik, koji je sjahao i predao mladiću vođice u ruke. Krenuvši dvorištem, kola se zaustaviše pred zgradom i Dok začu kako je konjanik umorno rekao:

– Ispregni konje i ujutru dobro očisti kola, Bol. Postaraj se da konji budu istimareni, nahranjeni i napojeni.

Mladić je klimnuo glavom, ali je Dok primetio kako je njegova pažnja bila usredsređena na osobu u kolima, osobu koja je uz pomoć konjanika sišla iz kola. Kada je to dvoje putnika prišlo bliže svetiljci, Holidej ustanovi razlog mladićevog interesovanja.

Vozar kola bila je visoka i vitka divna mlada žena. Zastala je ispod svetiljke, skinula šešir i zatresla glavom da bi dovela u red slepljenu kosu. Pri tom pokretu silueta njenog tela jasno se ocrtala ispod zategnute svilene bluze.

Mladić je zakoluto očima, snažno udahnuo kroz stisnute zube i smeteno naleteo na konja koga je još držao. Na punim, sočnim usnama mlade žene zaigrao je kratak osmeh i, namestivši ponovo šešir na glavu, ona je ravnodušno pogledala svog pratioca.

– Idem odmah u krevet, oče – rekla je. – Jako sam umorna.

– Nećeš da večeraš, Džulija?

Mlada žena je odmahнула glavom i rukom zagladila bluzu. Primetivši da je mladi Bol još uvek guta očima i da

to uopšte ne krije, ona mu je odlučno okrenula leđa i uzela oca pod ruku.

Kada je ugledala zapadnjaka, koji je izašao iz mraka, naglo je zastala, naizgled uplašena. Videvši i on Holideja, njen otac se isprasio a zabrinutost se ogledala na njegovom pristalom licu. Zakoračio je tako da je stao ispred kćerke i pogledao Holideja kao da očekuje njegov izazov.

Dok im se kratko, ali galantno poklonio, a kada je prošao iz devojčinog grla začuo se slab, jedva čujan uzdah olakšanja. Pogledavši je, Dok opazi da ga ona još sumnjičavo posmatra, mada se bila povratila od prvobitnog iznenađenja.

Holidej je krenuo dalje i dozvao Bola. Kada se mladić pojavio iz dvorišta, Dok mu zatraži konja.

Mladić odmahnu glavom:

– Ne iznajmljujemo konje, stranče.

– Platiću dobro. Šerif nema ništa protiv da odem iz grada.

Mladić je ponovo odmahnuo glavom:

– Bez obzira. Čak i ako bismo imali konje, što nemamo, nemamo pravo da ih iznajmljujemo. Ako Mersen želi da vam pomogne, neka vam da svog konja.

Holidej se nestrpljivo uzvrpoljio, ali je samo nezadovoljno zagundao i okrenuo se da pođe. Ugledao je oca i kćer na ulazu u sporednu ulicu i dvojicu ljudi koji su im prilazili. Prepoznao je Baka Kentona, koji je nešto rekao ocu i trgao se kada je ugledao zapadnjaka.

– Dodavola, eno ga! Mister Blejk, želim da razgovaram s vama!

Bol je ustuknuo od Doka i promućao:

– Stranče, ne pravite gužvu. Imam revolver koji znam da upotrebim.

Dok se oglušio o Bolove reči i pogledao Baka Kentona, koji mu je prilazio. Kada je Kenton bio sasvim blizu, Dok mu se obrati:

– Mister, idete mi na živce.

– Biće i gore od toga, Blejk! – zaur-lao je Kenton.

– Rekao sam vam šta sam hteo, mister. Ostavite me na miru.

Otac i kći su prišli korak bliže i Kenton im je doviknuo:

– Bolje bi bilo da uklonite odavde mis Džuliju, mister Limane! Ovaj čovek zaslužuje da ga dobro preslišamo.

– Šta je učinio? – upitao je Liman.

– Šta je učinio? Špijunirao nas je za Berklijev račun, pucao na naše ljude, ukrao mog konja. Pridobio je nekako Mersena za sebe, iako je njegova banda ubila dva naša čoveka.

– Dva čoveka? – izusti Liman zaprepašćeno.

– Jeste! kasnije ću vam sve objasniti, mister Limane. Ali dobro. Mislim da je vreme da se Džulija navikne i na ovakve stvari. Neka vidi kakav je život ovde, u divljini.

Govoreći to, Bak Kenton je premeštao težinu tela s jedne noge na drugu. Stisnuo je pesnice, a njegov pratilac počeo je prilaziti zapadnjaku s desne strane.

– Vi ste budala, Kentone – reče mu Dok.

U istom trenutku Kenton je zadao prvi udarac.

Holidej se sagnuo i izbegao ga, ali istog trenutka nasrnuo je Kentonov pratilac. Dok ga je dočekaao, odgurnuo i izbegao još jedan divlji Kentonovo nasrtaj. Tada se na vratima štale pojavio Bol s pištoljem u ruci.

U zapadnjaku je uzavreo bes:

– Limane, pozovite ove budale da prestanu, pa ću vam objasniti šta se desilo! – viknuo je.

– Svršeno je s lažima, Blejk – rekao je Kenton ogorčeno i zadao Doku udarac u vrat. Udarac je bio bolan. Kada je drugi graditelj udario Doka po nadlaktici, njegove brane popustiše. Jednim kratkim ostrim udarcem u bradu oborio je Kentona na kolena i kada se okrenuo prema drugom napadaču, video je ovoga kako stoji zbunjen i ukočen. Holidej mu je zadao dva kratka udarca u pleksus i vilicu, ali je dotle Kenton ustao na noge. Zapadnjak je blokirao tri njegova udarca i zadao dva, od kojih je Kenton pao na leđa i ostao nepomično da leži.

Liman je s nevericom zurio, ali se Holideju učinilo da u očima mlade žene vidi iskru divljenja.

– Umete da se snađete, mister Blejk – progovori Liman. – Smakli ste Baka Kentona i onog drugog, ali da vidimo što možete uraditi protiv ovoga!

Dok je pogledao mali revolver u Limanovoj ispruženoj ruci.

Videvši revolver, mlada žena je priгушено kriknula:

– Oče!

– Idi u svoju sobu, Džulija i čekaj me.

– Ali, oče...

– Učini šta ti kažem, Džulija!

Mlada žena se ukrutila i sevnula očima, ali se okrenula i pošla. Tek kad je načinila nekoliko koraka, s vrata štale oglasio se Bol:

– Mister Limane, ne želim da se mešam u svadu između vas i Berklija, ali ne mogu mirno da stojim i da gledam kako čoveka hladnokrvno ubijate.

– Gledaj svoja posla, Bol – grmnuo je Liman i podižući pištolj prišao korak bliže zapadnjaku.

– Celoga života sam gledao svoja posla, mister Limane – nastavio je Bol otegnutim glasom. – Kako mi se čini, moja je dužnost da vas ubijem ako ispalite metak na tog čoveka. Prema tome, uzmite vašu kćer i idite odavde!

Liman je pobledeo u licu od besa, ali mu je pogled na snažnog štalskog momka ulio osećanje nesigurnosti. Džulija mu je prišla i stavila šaku na ruku:

– Molim te, oče! Mi još ništa ne znamo o tom strašnom događaju. –

– Znam ono što mi je Bak rekao, devojkо. Ne mešaj se u ovo.

Pošto se malo ohladio od tuče, zapadnjak je počeo da otrese prašinu s odela i rekao:

– Mislím da je vaša kći u pravu, Limane. Ja nemam ništa s vašim ljudima. Pitajte šerifa, koji upravo dolazi.

Liman se namrštio i okrenuo se, a Dok mu u tom trenutku izbi revolver iz ruke. Liman je jauknuo i skočio unazad, ali ga je Dok uhvatio za ramena, okrenuo ga i gurnuo. Pre nego

što je Liman povatio ravnotežu, Dok se obratio Bolu:

– Hvala vam, mister. Ako ipak nađete nekog konja, javite mi u pansion.

Onda je klimnuo galantno Džuliji glavom, pogledao kratko Limana i oštro mu dobacio:

– Ostavite me na miru!

Zatim se okrenuo. Tek što je prešao nekoliko koraka, iz mraka se pojavio Mersen. Videvši ga, Dok ga propusti da prođe.

– Neprijatan je ovaj vaš grad, Mersene – dobacio mu je. Rekavši to, udaljio se, a iz sporedne ulice izronio je Liman. Mersen ga zadrža rukom:

– Polako, Limane! Ne znam šta se ovde zbilo, ali po vašem izgledu svakako ne nešto prijatno za vas.

– Pustite me, šerife – prasnu Liman. – Još nisam završio s njim.

Mersen mu oštro odgovori, a Dok se dotle udalji. Pred pansionom zatekao je četiri vezana konja i prepoznao Kentonovu kobilu. Prešavši preko ulice, odvezao je kobilu i bacio se na njena leđa. Zatim je odjahao iz grada sa dve misli na umu: da nađe Miga i da se što više udalji od ovog ludog grada.

*

Džes Čepmen je bio pijan. Čim je Henri Berkli napustio Flint Krik prethodne večeri, on je počeo piti. Mada mu alkohol obično nije popravljao raspoloženje, sada ga je prilično razgalio, uglavnom zbog toga što je bio

ponosni vlasnik najboljeg konja kojega je ikada u životu video.

Svršetku pijančenja nije doprineo čak ni Berklijev povratak. Berkli je bio ranjen i nesposoban da objasni šta se desilo.

Preuzevši ulogu vođe, Čepmen je previo rančera, smestio ga u krevet i ostavio jednog čoveka da ga čuva. Zatim je otišao da obiđe svog novog konja. Nije mu smetalo to što nije mogao da mu priđe. Vreme će učiniti svoje, mislio je, jer ne postoji konj koji se ne može ukrotiti. Kroz nekoliko dana jahaće na njemu ponosno kao Berklijev novi predradnik.

Odjednom je shvatio da je umoran. Prineo je bocu usnama, otpio nekoliko dobrih gutljaja i obrisao usta rukavom. Pogledao je u pravcu ranč kuće i ugledao stražara kako žurno izlazi na trem. Čepmen je duboko uzdahnuo i nesigurnim korakom pošao mu u susret.

– Došao je sebi, Džese – obavestio ga je stražar.

Čepmen još jednom duboko udahnu vazduh i protrese glavom da bi se otreznio. Kaubojevo lice video je kroz maglu.

– Reci mu da odmah dolazim, Bene – naredi mu.

– Izići ćeš takav pred njega, Džese? – upita Ben Vort, vrteći glavom.

– Za nekoliko minuta biću sasvim pribran. I ne stoj tu, dođavola, nego uradi šta sam ti rekao!

– Hoću, hoću, Džese! Samo, on baš nije raspoložen, a ti tako izgledaš...

– On je i zamesio celu ovu stvar jer je dopustio železničarima da rade šta hoće. Vreme je da shvati kako smo

siti rada i straha da će nas metak pogoditi.

Ben Vort, koji nije voleo da protivreči, slegnuo je ramenima i udaljio se.

Nesigurnim korakom Čepmen je prešao preko dvorišta i skinuvši košulju zagnjurio glavu u valov za pojenje stoke. Ponovio je to nekoliko puta, a onda je ponovo navukao košulju i uputio se prema kući, odakle mu je s verande Ben Vort davao znake da požuri.

Zapazivši Vortov zabrinut pogled, Čepmen se osmehnu.

– Imao sam i težih trenutaka, Bene – rekao je i ušao u kuću. Idući ka gazdinoj sobi, razmišljao je o tome da Berkli još nije imenovao nadzornika ranča. S tim mislima ušao je u rančerovu spavaću sobu i zatekao Berklija kako naslonjen na jastuke pijucka kafu. Lice mu je bilo bledo, ali su mu oči bistro gledale.

Čepmen je prišao krevetu i zastao.

– Čujem da si organizovao odbranu – reče mu rančer.

– Smatrao sam da to treba učiniti. Nisam znao šta će biti s vama.

– Hodžis – rekao je Berkli. – Taj debeli kepec me je ranio, a ostali su ga štitili. Pošao sam u grad da razgovaram s šerifom kada je naišao Kenton. Hteo sam da razgovaram s njim, a Hodžis je opalio. Osvestio sam se kad me je doktor previo, uzeo sam mog konja i vratio se ovamo. Jahanje me je iscrplo.

– Pali ste iz sedla na moje ruke – obavesti ga Čepmen – pa sam vas ja uneo u kuću.

– Da li je neko dolazio iz grada?

– Niko. – Čepmen se naslonio na zid i počeo zavijati cigaretu. – Onda, znači da počinjemo opšti rat, mister Berkli?

Henri Berkli je samo nešto progundao. Zatim se s mukom okrenuo u krevetu i dodao Čepmenu prazno lonče od kafe. Još uvek potpuno obučen, odbacio je prekrivač i s mukom ustao, ali se zalelujuao. Čepmen je stavio cigaretu u usta i prihvativši rančera za ruku, pomogao mu da izađe iz sobe. Dok je hodao, Henri Berkli je nekoliko puta zastenjavao od bola, ali nije izgovorio ni reč žalbe. Kada se namestio u stolicu pored prozora dnevne sobe, odakle je imao pregled dvorišta i dela ranča, boja mu se vratila u lice.

– Teško sam ranjen, Čepmene – rekao je – i u borbi neću biti od velike koristi.

– Imamo dovoljno ljudi za borbu – odgovori Čepmen – ali neko mora da ih vodi, neko ko će izdavati naređenja. U suprotnom bićemo samo obična gomila i možemo izgubiti bitku.

Berkli je odmah znao šta Čepmen ima na umu. Pažljivo je odmerio svog plahovitog čoveka, ali nije ništa rekao.

Ne dobivši odgovor, Čepmen je dodao:

– Smatram da taj vođa treba da budem ja, mister Berkli.

Rančer je podigao obrve i dodirnuvši prstom gornju usnu, nastavio da posmatra svog kauboja.

– Misliš da bi ti bio pogodan, Čepmene? – upita.

– Naravno. Jahao sam s Kolom Diksonom i mnogo puta savetovao sam

ga kako da postupi. Kada je on ubijen, ja sam poveo napad na kamp. Prema tome, ljudi su već pokazali da me slušaju i ostaje samo da vi to ozvaničite.

Henri Berkli se zagledao u vrhove prstiju i smešeći se rekao:

– Mogu li se osloniti na tebe da ćeš me slušati bez pogovora? Bez obzira na činjenicu da sam star i sada ranjen, ovaj ranč je moj i samo ja ovde donosim odluke. Onaj ko se s tim ne slaže nije dobrodošao.

Čepmen je bacio opušak cigarete kroz prozor i, okrenuvši se, hladno odmerio rančera.

– Možete se osloniti na mene, mister Berkli. Oduvek sam predano radio i nisam se žalio. Ali, priželjkivao sam mesto nadzornika. To mi mnogo znači. Ako ga dobijem, videćete da ste našli najboljeg mogućeg čoveka za taj posao. Ne bojim se ni rada ni borbe.

Berkli je lagano uzdahnuo i klimnuo glavom:

– Dobro, Čepmene. Od sada ćeš dolaziti ovamo svakog jutra da se dogovorimo o poslu. Za sada, čini mi se da si ljude dobro organizovao, pa, prema tome, možemo samo da čekamo.

– Da čekamo... šta? – upita Čepmen.

– Da čekamo da ja prezdravim. Ona da ćeš jahati sa mnom, pa ćemo pokazati tim železničarima šta biva kad krađu stoku i ubijaju kauboje. Od sada neće više biti nikakvih ograničenja, Čepmene.

Novi nadzornik se osmehnuo:

– To mi odgovara.

Pošto on sam nije više pokazivao nikakvu nameru da se udalji, rančermu je morao sam dati znak da napusti odaju. Čepmen se malo dvoumio pre nego što je to prihvatio, a onda, izašavši iz sobe, uputio se preko dvorišta.

Posmatrajući ga s prozora, Henri Berkli je osetio neku nelagodnost. Nije imao razloga da sumnja u Čepmenovu sposobnost ili vernost, ali ga ta nelagodnost ipak nije napuštala. Posle izvesnog vremena ustao je i prišao ormariću za piće. Otvorivši ga, pružio je ruku da uzme bocu iz koje je svake večeri pio.

Videvši da boce nema, namrštio se i pokušao da se seti da li ju je ispio do kraja. Bio je uveren da nije. Okrenuvši se, vratio se do prozora upravo u trenutku kada je Džes Čepmen pružio ruku da s jednog mesta pored ograde korala uzme bocu s viskijem. Namrštivši se, Berkli se žustro okrenuo u nameri da izađe i dozove Čepmena, ali ga je taj nagli pokret zaboleo i on je, jauknuvši, stisnuo rame rukom. Odlučio je da privremeno ipak ostavi Čepmena na položaju na koji ga je upravo postavio. Kasnije će imati vremena da potraži pogodnijeg čoveka za nadzornika.

*

Šerif Tod Mersen sedeo je na verandi ispred zatvorske zgrade, nogu ispruženih po prašnjavom tlu i leđima oslonjenim na stub nadstrešnice. Šešir, navučen na čelo, skrivao mu je oči i sužavao vidik do vrhova čiza-

ma. Izgledao je opušten kao da spava. Pa ipak, bio je daleko od sna. Naprotiv. Bio je uznemiren. Nije znao da li je postupio ispravno ili ne. Ako ljudi nastave s ubijanjem, bez obzira što se to događa izvan njegovog grada, nije bio siguran da li će i u kojoj meri krivica za to pasti na njegova pleća.

Sedeo je tako opružen kad je iz pravca saluna začuo približavanje nečijih koraka. Omirisao je vazduh kao lovački pas i osetio samo miris prašine. Zatim je polako, vrlo polako privukao noge sebi i oslonivši se njima na tle s jedne strane, a rukom za stub iza leđa s druge, polako se uspravio do pune visine. Vrhom palca zabacio je šešir na potiljak, zevnuo i okrenuo se da vidi ko su njegovi posetoci, uveren od početka da onaj ko dolazi u ovo doba sigurno želi nešto od njega.

I nije se prevario. Približavali su mu se Ros Liman, Bak Kenton i kauboj koji je prethodne večeri dopratio Kentona u grad.

Kentonovo lice bilo je modro od udaraca, a usta podnadula i iskrivljena na jednu stranu. Čeljust onog kauboja bila je u istom stanju, a posekotine iznad desnog oka bila je pokrivena flasterima. Mersen nije mogao a da se ne osmehne. Njegova procena Džona Blejka bila je apsolutno tačna. Blejk je na njega ostavio utisak energičnog, čvrstog i upornog borca, čoveka koji ne traži kavgu, ali kada se u njoj nađe ume one koji su kavgu izazvali da dovede do toga da zbog svog postupka zažale.

– Šerife, želim da razgovaram s vama – obratio mu se Ros Liman, zastavši na nekoliko koraka od Mersena.

– Dobro. Ne nameravam da pobegnem unutra i da se sakrijem – odvrati Mersen otežući. – Šta želite?

– Mislim da se niste dobro poneli – rekao je Liman promuklo. – Za čoveka s vašim ovlašćenjima, mislim...

– Ja o tome ne bih mnogo razmišljao, Limane – Mersen povisi ton. – U stvari, ja bih na vašem mestu to mišljenje zadržao za sebe i razmišljao bih više o tome kako da se izgubim što dalje iz ovog grada.

Ros Liman se trgao i prstima čvršće stegao kopču opasača. Presekao je šerifa pogledom, a usne su mu se nezadovoljno iskrivile. Ali odmah se savladao, znajući da mu nezadovoljstvo neće doneti nikakvo dobro.

– U redu, šerife – nastavio je. – Da zaboravimo na trenutak prošlu noć. Ali po onome što sam čuo od mojih ljudi, Berkli je bez ikakvog razloga juče napao naš logor i ubio dvojicu mojih ljudi. Meni se čini da su se oni odlučili da zakon uzmu u svoje ruke i da nas svim sredstvima kojima raspolazu prinude da se udaljimo iz ove oblasti.

Mersen podiže šaku i pogladi se po obrazima.

– Limane, ja sam čuo i drugačiju priču od Henrija Berklija. On tvrdi da su vaši ljudi napali njegov ranč, ubili njegovog nadzornika Kola Diksona, a zatim i kuvara Poba Eštona. On takođe tvrdi da ste mu krali i klali stoku.

Liman je pocrveneo u licu:

– To je gomila laži, šerife! Ja vam kažem šta te hulje hoće i dajem vam reč...

– Stanite, Limane – prekide ga Mersen. – Nemojte mi ponovo govoriti šta znam a šta ne znam. Držite se jednostavno činjenica ako želite da uopšte razgovaramo, a zaključke prepustite meni. Jeste li me shvatili?

Liman ga je besno pogledao. Tada je Bak Kenton odlučio da se umeša u razgovor:

– Mersene, niko od naših ljudi cele sedmice nije izašao iz logora! U svakom slučaju, mi imamo samo tri ili četiri konja i kako bismo, dođavola, mogli...

– Za tu tvrdnju dokaz su samo vaše reči, Kentone – prekinuo ga je šerif. – Henri Berkli tvrdi jedno, a vi tvrdite drugo. On kaže da su ubijena dva njegova čoveka, a vi kažete da su ubijena dva vaša. Dođavola sa stokom, u ovoj stvari to nije od nekog većeg značaja! Za ovaj grad, u stvari, ništa od svega toga nije značajno i zato nemojte više dolaziti u grad i tu potezati oružje.

– Došli smo za Blejkom – odbrusi Kenton ljutito. – Ukrao nam je konja.

– On kaže da ga je samo pozajmio – ispravi ga Mersen.

– Ukrao! – ponovio je Kenton i nastavio bi da ga Liman nestrpljivim pokretom ruke nije učutkao. Iza njih su se sada već okupili ostali graditelji pruge i stojeći pozadi, pažljivo su posmatrali šta se događa, priželjkujući da ispiju po piće u salunu i odjašu u logor.

– Hodžis je pucao i ranio Henrija Berklija – rekao je Mersen s prizvu-

kom ljutnje u glasu. – Pošto Berkli nije ovde, mislim da će o svemu dobro razmisliti i da će nešto preduzeti.

– Može preduzeti šta god hoće! – prasnuo je Liman. – Da, šta god hoće! Poslao sam mu poruku da želim da se s njim sretnem i razgovaram kako bismo došli do nekog sporazuma. Ali sada je jasno da bi to bilo gubljenje vremena.

– Kao što je gubljenje vremena i ovo sada, Limane – primeti Mersen.

Ros Liman podiže glavu i zagleda se šerifu u oči. Uzdahnuo je duboko i žustro odgovorio:

– Sudeći po onome što sam video, Mersene, vi imate puno vremena za gubljenje. Ali ne mari. Ovde sam zato da vas dobro proučim. Šta nameravate da učinite?

– Povodom čega, Limane?

– Povodom cele ove stvari. Hoćete li stajati po strani i dopustiti da nas stočari i dalje napadaju i ubijaju?

– Ne vidim šta bi me se to ticalo – odvrati šerif hladno.

Liman je klimnuo glavom i umorno nabrao obrve.

– Dobro. Bar znamo na čemu smo.

– Sve vreme pokušavam da vam to objasnim, Limane. – Usiljen osmeh zaigrao je na šerifovim usnama.

Ros Liman se namrštio, ali je uspeo da se savlada.

– A šta je s Tagom Hodžisom? Koliko dugo ćete ga držati u zatvoru?

– Dok Berkli ne dođe i ne podnese tužbu. Hodžis je neizazvan pucao i ranio čoveka. Mada ga nije ubio i možda, kao što kaže, pogodio je čoveka na koga nije ciljao. Ali činjenice stoje. Ne mogu da dopustim nikome,

ni stočaru ni železničaru, da dođe u grad i pravi nered.

Liman je bacio pogled prema vratima zatvorske zgrade. Nije znao da li ga Hodžis čuje, ali je ipak povikao:

– Tag, ne brini! Nećeš biti dugo zatvoren. Odlazimo sada i kada sredi-mo Berklija i njegovu bandu, doći ćemo da te oslobodimo!

Mersen se odvojio od stuba na koji je bio naslonjen i duboko uzdahnuo. Zatim je osmotrio Baka Kentona, pa onog drugog čoveka i na kraju Limana. Umorno se osmehnuo i rekao samo:

– Ovaj današnji dan biće đavolski vruć!

Rekavši to, otvorio je vrata, ušao u svoju kancelariju i ponovo zatvorio vrata za sobom.

Kada su se vrata za šerifom zatvorila, Ros Liman je ogorčeno opsovao. Stajao je s rukom na dršci revolvera, a na čelu mu je pulsirala nabrekla čeona žila. Okrenuvši se, obratio se Baku Kentonu:

– Dovedi konje, Bak. Nemamo vremena da pokupimo ostale, ali mislim da se možemo probiti do Berklija i raščistiti stvar. Postaviću mu ultimatum. Ako se ogлуši o njega, sakupi-ćemo sve ljude i borićemo se na život i smrt. Šine moramo položiti do kraja meseca, ili će nas kiše zadugo zaustaviti. Prema tome, imamo samo dvatridana da rešimo spor s Berklijem.

Bak Kenton je pogladio rukom kopču opasača i pogledao prema vratima šerifske kancelarije.

– Potražiću Blejka, mister Limane. Čini mi se da je on ponovo ukrao mog

konja, a kuda je mogao otići nego na Berklijev ranč?

– O tome ne znam ništa, Bak, i ne tiče me se mnogo. Mi moramo da se usredsredimo na rešavanje ovog pitanja s Berklijem. To je prvi i glavni zadatak.

Kenton se uputio trotoarom, praćen čovekom koji je s njim bio i prethodne večeri, dok je Ros Liman prešao preko ulice i uputio se ka pansionu. No na sredini ulice je zastao i pogledao gore ka prozoru iza koga, znao je, stoji njegova kći i posmatra. Stisnuo je zube, okrenuo se i pohitao za Bakom Kentonom. Stigao ga je kod već osedlanih konja, koji su čekali.

– Hajdemo odmah! Džulija će razumeti i čekaće nas ovde, u gradu.

Bak Kenton nije izgovorio ni reč protivljenja. Od trenutka kada je Džulija Liman završila s previjanjem njegovog lica i oprala mu krv s uboja i brazgotina, on je o njoj mnogo razmišljao. Iznenadivalo ga je što joj je do sada posvetio tako malo svojih misli. To ga je jako čudilo s obzirom na njenu lepotu i ostale kvalitete. Baci-vši preko ramena pogled do visokih prozora pansiona sa sobama za prenoćište, uvukao je snažno vazduh kroz stisnute zube. Kada je Ros Liman pojahao konja i krenuo napred, Kenton se približi svom pratiocu.

– Nadam se da zna šta radi time što je pošao tamo. Nas je samo trojica protiv cele gomile kauboja.

Kentonov pratilac ništa ne odgovori, ali je izraz njegovog lica potvrdio Kentonu da je i on duboko zabrinut. Poći u osinjak u kome su mogli na-

trapati samo na nevolju, nije baš predstavljalo način na koji je Kenton želeo da provede ovaj topao letnji dan.

*

Doku Holideju nije bilo teško da nađe ranč Henrija Berklija. Jašući kroz noć, sledio je put koji je vijugao ka severu. Kada je stigao do terena obraslog šumom, odakle su se počeli dizati brežuljci, skrenuo je s puta i načinivši veliki krug, zašao u brežuljkast predeo kojim je prošao pre dva dana. Od mesta gde je bio napadnut bilo je sasvim lako poći dalje tragom kauboja koji su gonili ubicu njihovog kuvara.

Bio je već skoro dan kada je izbio na vrh poslednjeg brežuljka i otuda bacio pogled na Berklijev ranč, koji je izgledao lepo uređen i napredan.

Taj kratak pogled bio mu je sasvim dovoljan da stvori određene utiske. Predeo pred njim bio je isti kao i mnogi drugi rančevi koje je video u toj pokrajini, ali sa više zgrada i s lepšom i impozantnijom ranč kućom, u kojoj je najverovatnije stanovao lično Henri Berkli.

Dodirom peta u slabine, zapadnjak je poterao Kentonovu kobilu u lagan hod i vijugajući, spustio se niz stepenastu padinu, delimično obraslu travom, a delimično kamenitu, stigavši do jedne male kolibe. Nije se brinuo da će ga pri slaboj jutarnjoj svetlosti neko videti, jer je obližnja šuma bila vrlo gusta, a stene visoke i pogodne za zaklon. Trebalo mu je samo neko-

liko minuta da zađe iza kolibe. U njoj se nije čuo nikakav šum, niti se šta micalo. Sjahavši, Dok zažali što se nije prethodno snabdeo revolverom.

Pošto su mu se oči navikle na slabu svetlost, ugledao je jednog čoveka naslonjenog na ogradu korala u kome se nalazio njegov ždrebac. Nije bilo nikakve zabune: snažno i vitko Migovo telo i ponosno dignuta glava razlikovali su ga od ostalih konja.

Odahnuvši s olakšanjem, Dok je već hteo da pređe preko čistine, kada je video da se taj čovek uspravio i bocu iz koje je pio naslonio na jedan stub ograde. Zatim je taj, očito kauboj s ranča, pošao preko čistine, gde ga je presreo jedan drugi čovek nešto višeg rasta. Posle kratkog razgovora, onaj prvi je posrćući pošao prema štali i zašavši iza nje, nestao s vidika.

Zapadnjak se uputi prema ogradi. Primetio je da je neko u glavnoj kući upalio svetiljku, ali nije obraćao pažnju na to. Tiho je dozvao Miga. Ždrebac je nervozno zacupkao u mestu a onda dokaskao do svog gospodara. Ponovni susret čoveka i konja bio je topao i Mig je protrljao gubicu o Holidejeva prsa. Uzbudjen, i zapadnjak se prepustio tom uzajamnom iskazivanju vernosti.

Nekoliko trenutaka kasnije on je pogladio ždrepcu po sapima i uputio se prema staji. Trebao mu je skoro minut da navikne oči na oskudno osvetljenje u štali, ali posle toga je jasno ugledao nekoliko sedala, okačenih u nizu na zidu. Nije, međutim, našao svoje sedlo i uzde. Prišao je ponovo k zidu i po drugi put proverio okačena sedla. Već je hteo da izađe

iz štale i ode u glavnu kuću kako bi s Berklijem raspravio to pitanje, kada je ugledao jednog čoveka kako dolazi sa verande. Drugi čovek ostao je da stoji na verandi s nogom prebačenom preko ograde.

Holidej je posmatrao krupnog kauboj koji mu se polako približavao. Nije se ni makao sve dok ovaj nije prišao ogradi korala i osmehnuvši se prema Migu, uzeo bocu, naslonjenu na stub. Otpivši nekoliko gutljaja, kauboj je zadovoljno odahnuo, a onda ponovo potegao iz boce.

Zapadnjak ga je dobro osmotrio i zaključio da je taj kauboj nešto mlađi od njega. Izašao je tiho iz štale i uputio se prema njemu. Tek kada je stigao na desetak metara od njega, kauboj je naglo okrenuo glavu. Pri mutnoj svetlosti Holidej nije mogao da razazna izraz njegovih očiju. Stajao je i čekao sve dok taj čovek nije prebacio bocu u levu ruku, a desnu spustio na dršku revolvera.

– To je moj konj, mister. Ukraden mi je pre tri dana u brdima nedaleko odavde – reče mu Dok.

Džes Čepmen se namršti.

– Zaista?

Zapadnjak klimnu glavom.

– Imate li potvrdu za njega? – upita ga Čepmen.

Dok je lagano odmahnuo glavom i naslućujući približavanje opasnosti, spremio se da je dočeka.

– Ne, nemam dokument o vlasništvu – odgovorio je. – Nisam imao na umu ovakvu situaciju kada sam ga nabavio.

Čepmen se naslonio na stub ograde, još uvek držeći bocu u levoj ruci

i gladeći dršku revolvera desnom. Njegove tanke usne izvile su se u lukav osmeh.

– To je laž u koju neću poverovati, mister. Otkud to da ste došli ovamo?

Govoreći to, Čepmen je obuhvatio pogledom došljaka i opazio da je ovaj nenaoružan. Mada je u početku razgovora osetio izvesno nespokoјstvo, sada se pretvorio u oličenje samouverenosti.

– Dojahao sam ovamo – objasni Dok. – Konj je tamo, iza kuhinje.

Čepmen baci kratak pogled prema kolibi. Videvši da tamo nema nikoga, izvukao je revolver. Otpio je još jedan snažan gutljaj iz boce i, obrisavši usta rukavom, rekao:

– Mister, penjite se na vašeg konja i jašite dođavola odavde. Kako ja vidim stvar, čovek kome je konj nestao jedan je od onih železničara koji nam prave neprilike. Sudeći po vašem izgledu, vi ste nešto drugo, možda neki plaćenik. Prema tome, odlazite i ne vraćajte se.

Zapadnjak je zavrteo glavom i pogledom pokazao prema ždrepcu:

– Ždrebac je moj i ja ne odlazim bez njega. Ako baš hoćete, raščistićemo to s Berklijem. Upoznao sam ga u Flint Kriku i ispričao sam mu o mom gubitku konja. On mi je i otkrio da je moj konj ovde, u njegovom dvorištu. A što se tiče ostalog, ja ne tražim kavgu.

Ispravivši se, Džes Čepmen je pošao duž ograde, s revolverom uperenim u Holideja.

– Rekao sam vam da se gubite i to brzo! Ako ne nestanete za dva minuta, prosviraću vam kožu kuršumima!

Dokovu pažnju privuklo je neko kretanje iz kaubojske spavaonice. Trenutak docnije prema njemu su se uputila trojica kaubojja. Začuvši njihove korake, Čepmen je nešto promisljao a onda pošao prema Doku.

– Poslednji put vam kažem, mister...

Zapadnjak se netremice zagledao Čepmenu u oči. U Čepmenovim alkoholom zamućenim zenicama blesnuo je plamičak nesigurnosti i usne mu se stisnuše. Okrenuo je revolver u ruci i zamahnuo njim kao čekićem. No Holidej je to očekivao i, uzmaknuvši, izbegao udarac. Onda je priskočio Čepmenu, obuhvatio ga rukom i stisnuo ga snažno, stežući ga zatim sve jače, sve dok Čepmen nije jauknuo.

Dok onda zavrnu Čepmenovu ruku iza leđa i pritisnu mu vrat na poprečnu gredu ograde. Do tada je Mig, uplašen, otrčao na drugi kraj korala. Čepmen se počeo ritati i pokušavao je da laktom mune Doka, ali ga je ovaj čvrsto držao.

– Mister, nemojte da me ljutite – opomenuo je Čepmena, govoreći mu u potiljak.

– Polomiću te za ovo, da znaš! – rekao je Čepmen.

Ugledavši tuču u dvorištu, trojica kaubojja potrčase. Čepmen im doviknu:

– Ovamo, i skinite mi ovu hulju s leđa!

Kauboji pritrčase. Zapadnjak se zabrinuo zbog nepovoljnog obrta događaja i shvatio da mu je jedina šansa da se dočepa oružja. Zato je još više savio Čepmena preko ograde i kada je ovaj ponovo zastenjao, Dok je

pružio ruku i dograbio ga za zglavak desne ruke.

Čepmen je shvatio šta njegov protivnik ima na umu, ali je Dokov stisak bio suviše jak. Pod pritiskom Holidejevih prstiju Čepmen oseti kako mu se šaka prinudno otvara. Pre nego što su trojica kaubojja stigli do njih, revolver je ispao iz Čepmenove ruke i pao na zemlju. Holidej je snažno povukao i svom snagom odgurnuo Čepmena u stranu. Pre nego što je ovaj uspeo da povrati ravnotežu, Dok je već imao njegov revolver u ruci. Uperivši ga u trojicu kaubojja, povikao je:

– Ni koraka bliže!

Sva trojica stadoše kao ukopani, sudarajući se međusobno od naglog zaustavljanja. Stojeći nešto dalje od ograde i dišući s naporom, Džes Čepmen je trljao rukom vrat na mestu gde mu je grubo otesana greda ogulila kožu. Besnim pogledom sekao je zapadnjaka.

– Za ovo što ste učinili, mister, ubiću vas!

– Jedino što ćete učiniti, mister, biće to da ćete mi reći gde ste ostavili moje sedlo. Posle toga osedlaću mog konja i odjahaću odavde, a uopšte uzevši, od toga niko neće pretrpeti nikakvu štetu.

– Idite dođavola – siktao je Čepmen. Pošto je u međuvremenu uspeo da se smiri i ovlada sobom, obratio se ostalima: – Držite ga! Dojahao je ovamo da špijunira i tvrdi kako je on vlasnik indijanskog ždrepcu. Vas ste trojica protiv jednog, što znači da se neće usuditi da rizikuje da bude ubijen.

Trojica kauboja su se sumnjičavo zagledali u zapadnjaka. Opazili su njegov ozbiljan i neustrašiv stav i od njegovog odlučnog pogleda podišli su ih žmarci. No, jedan od njih ipak je spustio ruku na dršku revolvera. Dok je okrenuo prema njemu Čepmenov revolver i rekao:

– To bi bila ludost, mister!

Kaubojeva ruka ostade kao zaleđena. Onda je liznuo usne, sklonio ruku i počeo da se pravda:

– Drži nas na nišanu, Džese. Ne možemo mu ništa, baš ništa...

– Izrešetajte mu utrobu! – grmnuo je Čepmen i zakoračio prema zapadnjaku. Ali Dok je ispalio jedan upozoravajući metak, koji mu je prozujao kroz okovratnik košulje.

– A sada budite razumni, mister – rekao je Dok. – Prolazio sam ovim krajem pre tri dana i neki stariji čovek me je napao. Kada sam došao sebi, neki kauboji su se okomili na mene i nisu mi pružili priliku da objasnim šta se desilo. U nemogućnosti da kažem i jednu reč u svoju korist i u opasnosti da budem ubijen, ja sam se sakrio i konačno pobegao prema logoru na reci. Tamo sam se dočepao konja, odjahao u Flint Krik, gde sam naišao na Berklija, koji mi je rekao da se moj konj nalazi ovde i da je nađen negde u blizini njegovog ranča. To je tačno do poslednjeg slova! Sve što sada želim jeste da uzmem svog konja i svoje sedlo i odem svojim putom.

Džes Čepmen je besno sebao očima na trojicu kauboja koji su ga izneverili. Razdiran ljutnjom, nije video nikakvog načina da situaciju preok-

rene u svoju korist. Ne zaboravljajući snagu zapadnjakovih mišića, čuvao se dobro da mu ne dode nadolivat ruke. Ipak, Džes Čepmen, smatrajući gotovom činjenicom da je on sada novi nadzornik Berklijevog ranča, nije hteo da dopusti tom starcu da ode i da njega samog svede u okvire daleko manje od predstave koju je Čepmen imao o sebi. Imajući to na umu, rekao je:

– Konj nije bio osedlan, mister i nije žigosan. To znači da je poludivlji konj koga sam ja uhvatio i na koga sada polažem pravo. Ako ga izvedete iz ovog koralja ja ću vas goniti do na kraj sveta i ubiću vas.

Holidej je nekoliko trenutaka hladno gledao kauboje pred sobom pre nego što je primetio da su iz glavne kuće izišla dva čoveka i uputili se prema njima. Zagledavši ih bolje, Dok je u jednom od njih prepoznao Henrija Berklija, koji je išao veoma polako kao da ga muči fizički bol. Levom rukom stiskao je desno rame. I Čepmen je takođe video tu dvojicu i u trenutku kada je pažnja njegovog protivnika bila okrenuta na drugu stranu, skočio je prema njemu. Ali Dok je bio pripravan na taj potez i zamahom leve ruke odbacio ga je u stranu. Čepmen je pao na tle, udario glavom u gredu na ogradi i ostao nepomično da leži.

– Šta se ovde događa, dodavola? – uzviknuo je rančer ubrzavši korak. Njegov pratilac je u međuvremenu već bio izvukao revolver.

Holidej je sačekao trenutak, pošto je prethodno pokretom ruke dao

znak onoj trojici kauboja da ostanu mirni.

– Došao sam po svog konja, Berkli, kao što sam vam u gradu rekao. – objasnio je.

Rančer se natmurio i nešto nerazgovetno progundao, a onda dodao jasnije:

– To ste opet vi, Blejk. Opažam da svaki put kada se s vama sretnem dođe do gužve i upotrebe sile.

– I ja to isto primećujem u vezi s vama, Berkli – odvrati zapadnjak i opazi kako su u Berklijevim široko razmaknutim očima blesnule iskre gneva. A onda je rančer opazio kako se Džes Čepmen s mukom diže iz prašine i usne mu se zaokružise u izraz iznenađenja.

– Hoćete li mi reći šta se desilo? – upitao je.

Jedan od prisutnih kauboja počeo je da objašnjava:

– Džes i ovaj stranac došli su u sukob povodom vlasništva nad ovim konjem, a onda su se uhvatili u koštac, u kojem je Džes loše prošao. Kada smo mi krenuli u pomoć, smatrajući da to treba da učinimo, ovaj stranac se dočepao Džesovog revolvera i uperio ga u nas. Razume se da u tim uslovima nismo mogli ništa da učinimo, mister Berkli.

Rančer je ponovo nešto promumlao i pogledao Holideja. Zapadnjaku je bilo jasno da stočar ne zna kakav bi stav zauzeo i zato je objasnio:

– Berkli, došao sam samo da uzmem mog konja. Sećate se, zar ne, kada smo bili u gradu, da neki od železničara nisu imali baš prijateljski odnos prema meni, ali da je šerif

Mersen smatrao da sam čovek na svom mestu. To mora da vam ukaže na to kako nisam povezan ni s kim i kako vama ili vašem ranču ne nameravam da pričinim nikakvu štetu. Ako ste onakvi kakvi mislim da jeste, onda ćete priznati da svaki čovek ima prava da koristi i poseduje sopstvenog konja.

Rančer je kratko vreme stajao i masirao rame rukom pre nego što je pogledao prema vrancu.

– Čuo sam da konj ne da da se pojaše, Blejk. Nijedan od mojih ljudi nije mogao da mu se približi.

– Znam. Taj konj ne voli bilo koga na sebi – potvrdi Dok.

U međuvremenu Džes Čepmen je ustao i sada je stajao oslonjen na ogradu koralu. Trljajući se po vilici, zurio je u zapadnjaka. No činilo se da nije raspoložen da ponovo otpočne obračun s njim.

– A vi kažete da možete da ga pojašete? – upitao je u međuvremenu rančer Holideja.

– Da.

– Onda to dokažite, pa ćemo završiti s tom besmislicom. Imam suviše mnogo briga na pameti da bih gubio vreme utvrđujući ko jeste a ko nije vlasnik jednog izgubljenog kljuset.

Još uvek s Čepmenovim revolverom u ruci, Holidej klimnu glavom i krenu pored Džesa Čepmena. Ali u poslednjem trenutku počeo se kolebati, ne skidajući pogled s ovoga, jer je Čepmen stajao čvrsto stisnutih vilica.

Berkli je naslutio šta je njegovom novom nadzorniku na pameti i glasno mu je doviknuo:

– Smiri se, Čepmene! Onaj viski koji si od mene uzeo i verovatno ga popio, mora da ti je udario u glavu, ali nemoj se usuditi da se zato protiviš čak i meni!

Čepmen se trgao s izrazom iznenađenja na licu. Dok je prošao pored njega i u prolazu ga pažljivo osmotrio, a zatim je otvorio vrata korala i tiho dozvao Miga. Konj je lagano došetao do njega i prislonio se gubicom na njegove grudi.

Berkli je zadovoljno progundao:

– Nabacite mu sedlo na leđa, mister i brzo odlazite odavde. Ukoliko brže nestanete s mog ranča, utoliko bolje za sve nas. Što se tiče tebe, Čepmene, pođi i očisti odeću, a zatim mi se javi u kući. Imam mnogo stvari da raščistim u toj tvojoj ludoj glavi.

Holidej je pogladio ždrepcu po vratu.

– Nisam mogao da nađem svoje sedlo – odgovorio je rančeru. – Neko ga je sakrio.

– Gde je sedlo, Čepmene? – upita Berkli.

Za trenutak zbunjen, Čepmen je promućao:

– U poslednjem odeljenju.

Zapadnjak je pošao da nađe sedlo, a Mig je pošao za njim. Kada se Dok vratio, jašući osedlanog konja i spreman za put, Berkli mu se obrati:

– Čini mi se da ste dokazali svoje pravo, Blejk i zato možete slobodno da odete. No, ako ste raspoloženi, možete stupiti u službu kod mene. Potrebni su mi takvi ljudi i voleo bih da ostanete.

Džes Čepmen se ljutito okrenuo na petama i tiho opsovao sebi u bradu.

Dok je hladno odmahnuo glavom:

– Nisam zainteresovan, Berkli. Moje sfere interesovanja su daleko od toga. Nemam ništa protiv železničara, kao ni protiv vas.

– Vaša volja, Blejk.

Holidej je klimnuo glavom, preleteo pogledom ostale i poterao Miga laganim hodom. Ali kada je izbio na čistinu, iza obližnjeg brdskog prevoja iskrsla su tri konjanika. Čuvši užurbano kretanje iza sebe, Dok je zategao vođice.

Istog trenutka odjeknuo je Berklijev povik:

– Čepmene, daj ljude ovamo! Ono su Liman, Kenton i još neki ubica!

Dok je okrenuo vranca i zadržao se dok je Bak Kenton, nateravši konja u pun trk, jurnuo na njega. Holidej je izvukao Čepmenov revolver i proveo je li magacin pun. Zatvorivši doboš, sačekao je da vidi šta će Kenton učiniti. Ovaj je u međuvremenu izvukao revolver i nanišnivši pažljivo, ispalio metak iznad njegove glave.

Holidej je uzvratio i ispalio dva metka pored Kentona. Meci su postigli željeni efekat, jer je Kenton okrenuo konja i uzdržao se od dalje paljbe. Dok je onda poterao ždrepcu u trk, ali kada je već bio blizu glavne ranč kuće primetio je da su se i Ros Liman i ostali takođe tamo uputili. Dok je znao da će stići do kuće pre njega, uprkos vrančevoj brzini.

Ne znajući šta da preduzme, on je skrenuo konja i usmerio ga ka Baku Kentonu, koji se bio uputio prema spavaonici. Pošao je za njim, bojeći se da bi ubrzo mnogi nedužni ljudi mogli izgubiti život ako neko ne pre-

uzme na sebe njihovu odbranu. U podsvesti je neprekidno imao na umu pomisao da su svi ti ljudi, s obe strane, nečužni i da nisu zaslužili da poginu. U celoj toj stvari postojalo je nešto duboko skriveno i tajanstveno i mada je još uvek smatrao kako se ovaj sukob njega ništa ne tiče, osećao je da je već uvučen duboko u vrtlog događaja.

*

Ben Ifler je dozvolio Kešu Kolbiju da promeni zavoj na njegovom boku i za to vreme pijuckao je kafu koju mu je Taj Harper doneo. Jutro je već bilo toplo, a sunčev vetar prodirao je kroz ulaz u jarugu, golicajući ga po koži. Pošto je proveo besanu noć, bio je tmurno raspoložen. Ostali su to videli i držali su se što je moguće dalje od njega.

I Kolbi se sada udaljio korak od Iflera i pogledom propratio njegov napor da ustane na noge. Nije ni pokušao da mu pomogne, jer je znao da bi zlovoljni starac odbio njegovu uslugu. Vratio se do vatre i dok je naliwao sebi kafu, na rubu čistine odjeknuo je topot kopita. I Kolbi i Harper poteškoše revolvere, ali im je Ben Ifler s prezirom dobacio:

– Zar još uvek ne raspoznajete kad se moj sin vraća? Ostavite to oružje!

Oni nisu obraćali pažnju na njegove reči i Ben Ifler ih zlovoljno pogleda, a onda, šepajući, zauze mesto blizu oboda šumarka. Topao vetar mu je duvao u lice i igrao se pramenovima njegove kose.

Tada se na domaku pogleda pojavio konj i Džodi Ifler je ubrzo posle toga zategao vodice pred svojim ocem.

– Tamo dole, na Berklijevom ranču, uskoro će nastati paklena gužva, oče – obavestio ga je.

Ifler ga ozbiljno pogleda ali ne reče ništa.

Pošto je pričekao da se Harper i Kolbi približe, Džodi je nastavio:

– Najpre je na ranč dojahao neki čovek koga do sada nisam video i potukao se s Čepmenom. Lako ga je savladao i uzeo onog velikog mustanga iz koralu. Kada je posle razgovora s Berklijem pošao, naišli su Liman i Kenton i još jedan iz logora železničara, pa je došlo do pucnjave. Posle toga povukao sam se, jer sam računao da su železničari krenuli u frontalan napad na Berklijev ranč, s ciljem da jednom zauvek reše spor među njima.

– To onda znači da možemo preći u akciju – umešao se Keš Kolbi.

Ben Ifler je stisnuo tanke usne i uvukao vazduh kroz zube. Sumnjičavo je pogledao svog sina:

– Zašto nisi ostao još malo, sinko? Za nas bi bilo bolje kada bismo znali koliko je ljudi umešano u taj obračun.

– Pa, oče, izbrojao sam tamo skoro tucе Berklijevih kaubojā. To je otprilike sve ljudstvo s kojim on raspolāže, zar ne? A onda nisam ni pomislio da bi Liman, Kenton i taj treći železničar pošli lavu u pećinu onako sami, je li tako? Ne bi se usudili da otvoreno jurnu na tolike protivnike. Smatrao sam da je rat među njima

počeo, baš kao što si pretpostavljao da će biti i da su tu u blizini i ostali železničari. Kao što Keš reče, ako si sposoban i spreman za jahanje, oče, ne vidim bolji trenutak od ovoga da predemo na posao.

– Mogu ja da jašem, dodavola – odgovori Ben Ifler sinu. Okrenuo se i oštro pogledao Kolbija i Harpera, a onda dodao: – Ali ne znam da li bi trebalo da pođemo. Računao sam da će Berkli s kaubojima napasti Limanov logor. Ovo što se desilo nije onako kako sam ja planirao.

– Šta smeta? – primeti Taj Harper, naslonivši svoje džinovsko telo na zid. – Čitava sedmica čekanja u ovom vrućem logoru...

Bio je očigledno iznerviran i željan da nešto preduzmu.

– Moglo bi da ima značaja – odgovori Ben Ifler tiho, zaboravivši trenutno na loše prospavanu noć i bolove od rane. Suviše dugo je smišljao ovaj poduhvat da bi sada nešto zbrzao i zabrljao. – Možda će nas primetiti neki zaostali kauboj ako sada pokrenemo krdo. Rekao si, Harper, da u severnoj dolini ima dvojica čuvara, je li tako?

– Da, samo dvojica – potvrdi Harper. – A po njihovom izgledu reklo bi se da im je ta njihova dužnost potpuno dosadila. Neće biti teško privući im se i srediti ih, a onda možemo nastaviti put. Kao što Džodi malopre reče, ko će poći za nama kad su ih železničari priklještili i ne daju im da dignu glavu?

Ben Ifler se vratio do vatre i čučnuvši počeo da šara grančicama po pepelu. Ostali su ga posmatrali iz pri-

krajka, znajući da nema ništa od polaska dok to stari ne kaže. Kolbi ih je, uostalom, u jednom prethodnom razgovoru podsetio da niko drugi sem starog Iflera ne zna vezu za prodaju Berklijeve stoke.

– Džodi, ti pođi s Kolbijem i sreditte te čuvare. I budite pažljivi, dečko! Dobro osmotrite teren pre nego što pređete u akciju! Sredite ih, a onda mi dovedite jednog konja. Za to vreme Harper i ja uredićemo ovo mesto, kao da nikada niko nije ovde logorovao. A posle podne krećemo.

Keš Kolbi je bez reči prišao svom konju. Za to vreme Džodi je sedeo u sedlu, očiju sjajnih od oduševljenja. I on je, kao i ostali, bio sit čekanja, ali za razliku od njih, u njegovoj glavi nikada se nije rodila pomisao da dovodi u pitanje taktiku svoga oca. Ono što bi njegov otac rekao, to bi izvršavao. To je bilo toliko jednostavno i za Džodija Iflera ništa drugo nije postojalo, niti je moglo postojati.

Osedlavši konja, Kolbi ga je doveo nazad na čistinu i tu mu je Ben dao poslednja uputstva:

– Završite to dobro i brzo, Keše. Grešiti sada ne smemo. Samo misli na to koliko će nam doneti tri stotine grla na pijaci u Sonori!

Prvi put tokom mnogo proteklih dana Ben Ifler se osmehnuo Kešu Kolbiju i ovaj mu uzvрати osmejkom. Osećao se dobro, bolje nego ikada tokom poslednjih sedmica. Klimnuo je glavom Taj Harperu i poterao konja, a Džodi Ifler je pošao za njim.

Kada je topot njihovih konja zamro, Ben se vratio vatri i zemljom i prašinom počeo zatrpavati vatrište.

– Tajе – rekao je Harperu – imamo dva časa vremena da uredimo sve.

– Zašto da se mučimo, dođavola? – upita ga Harper.

Lukavo se osmehnuvši, Ben odvrati:

– Zato što sam po prirodi takav čovek, Tajе. Sem toga, godinama sam tražio mesto gde bih se u slučaju nevolje mogao sakriti i ne bih želeo da neko njuškalo slučajno otkrije ovaj logor. Prema tome samo čisti, a onda ćemo otići.

Taj Harper se nije više protivio, mada je znao da ga ništa na svetu više neće dovući ovamo. Sedam dana bilo mu je dosta i nije želeo da tu provede ni dan više. Ako zapadnu u nevolju, nameravao je da beži pravo preko granice. Tamo preko mogao je nestati u prostranim pustarama i najzad opet sresti ljude Iflerovog kova, sposobne da kuju planove a da njemu prepuste njihovo izvršenje.

*

Keš Kolbi ih je prvi ugledao: dvojicu koji su sedeli u hladu, dok su njihovih konji sapeti pasli na uzanom zelenom pojasu pored potoka. Jedan od njih je nožem rezao suvu granu, dok je drugi ležao ispružen na zemlji i, lica pokrivenog šeširom, očigledno spavao. Sunce je obasjavalo njihov mali logor i bacalo senke na mirnu vodu potoka. Kolbi je zategao vođice i dao znak Džodiju da sjaše. Onda je oba konja svezao iza gustog suvog žbunja. Izvadio je revolver i rekao:

– Ti ostani ovde. Kad me vidiš na drugoj strani proplanka, otvori vatru. Gađaj onog bliže tebi, a ja ću onog drugog. Nemoj promašiti! – Rekavši to, tiho se uputio kroz žbunje, pazeći da odelom ne zakači neku grančicu. Trebalo mu je pet minuta da stigne do druge strane logora.

Kada je na njih otvorena vatra, iznenađeni kauboji nisu stigli da pruže otpor. Bili su mrtvi pre nego što su shvatili šta se dogodilo.

Kolbi i Džodi odvezaše njihove konje i povedoše ih do svojih. Onda su pošli po Bena i Harpera, zadovoljni što su obavili svoj posao i uvereni da ih više ništa neće zadržati.

*

Videvši svog oca, Kentona i druge radnike da odlaze iz grada, Džulija Liman je požurila niz ulicu. Znajući da neće moći nagovoriti oca da je poslušna, uputila se prema zgradi zatvora. Pokucala je na vrata kancelarije i otvorivši ih ugledala Mersena, koji je ispod šešira nezainteresovano zurio u nju.

– Kuda je otišao moj otac? – upitala je.

– Nije mi rekao – odvrati šerif.

– Ali videla sam da ste razgovarali s njim!

– Jesam, mis Liman, ali nas taj razgovor nikud nije odveo.

Džulija se namrštila:

– Moj je otac častan i vredan čovek, šerife – rekla je učtivo. – Nikada nikome nije učinio ništa na žao i kad je već potražio vašu pomoć, mis-

lim da je trebalo da mu je pružite umesto da mu otežavate položaj.

Mersen se osmehnuo. Ova devojka mu se dopadala i mada je već dosta davno ubedio sebe da se ne ženi i nema nikakav trajniji odnos s ženama, pogled na nju budio je njegovo interesovanje. Malo ukroćena, mislio je, ona bi mogla usrećiti muškarca.

– Ljudi ponekad mogu biti vrlo teški, mis Liman – rekao je, ustao, otišao do trbušaste peći i prodžarao ugalj u njoj. Kafu će popiti u restoranu kada bude zatražio ručak za svog zatvorenika.

– Nisu toliko teški koliko se vama čini, šerife. Kao čovek odgovoran za red i zakon u ovom gradu, mislim da bi trebalo da se postavite kao presuditeij u ovom nemilom obračunu.

Mersen podiže obrve:

– Zašto mislite da bi trebalo, mis Liman?

– Zbog značke koju nosite na prsima i plate koju za to primete, šerife. Obavezni ste ljudima koji su vam ukazali poverenje, pa i mome ocu. On je građanin kao i svi drugi. Poslovan je čovek koji želi da u ovu pokrajinu donese napredak. On troši svoje vreme i novac za dobro mnogih građana. Kada železnička pruga bude postavljena, svi će od toga imati koristi.

– A naročito on, zar ne? – smeškao se Mersen.

Džulija ga je prkosno pogledala u oči. Bilo joj je jasno da s ovim čovekom neće izići na kraj, jer je on bio lenj, neodgovoran i potpuno nezainteresovan. Ipak odlučila je da pokuša:

– A zašto mislite da on iz svoga truda ne bi izvukao nešto novca? To je normalno, ali sada nije bitno. Njegov logor je bio napadnut i jedan konj ukraden, a njegovi ljudi su neprekidno ometani u radu. Vi ste stali na stranu jednog skitnice i konjokradice i odbili ste da pomognete mom ocu protiv stočara koji su sve to izazvali.

– Stao sam na Blejkovu stranu, mis Liman, zato što on nema i ne želi da ima nikakve veze s celom tom zbrkom. On je tražio svog konja koji mu je ukraden. Što se ostalog tiče, Berklijevi kauboiji su napali logor vašeg oca, a njegovi ljudi su napali Berklijev ranč. Izgleda da su spremni da jedni druge ubijaju, a to se mene ne tiče.

– Kako vas se ne tiče? – povikala je devojka ljutito.

– Lepo, ne tiče me se, mis Liman. Vidite – nastavio je sedajući na sto i skidajući šešir – ako bih ja odlazio da proverim svaki mali sukob negde u preriji, onda bih bio odsutan iz grada skoro svakog dana. Tako bi grad bio ostavljen na milost i nemilost pustahijama koje naiđu. Zato moram da budem ovde, a da ljude kao što su vaš otac i Berkli pustim da sami naiđu izlaz. Sem toga – nastavio je u nadi da će ona taj razlog bolje razumeti – ovde imam uhapšenika i moram da motrim na njega.

Džulija je pogledala prema ćeliji, gde je, držeći rukama rešetke, stajao Tag Hodžis.

– Vaš otac se uputio na Berklijev ranč, mis Liman – obavestio ju je zatvorenik. – Namerava da stočarima izvuče tepih ispod nogu. Kad s tim

okonča, vratiće se ovamo i kazniće ovu zverku za ono što nije hteo da učini.

– Jeste li sigurni da je pošao tamo, a ne u logor?

– Siguran sam, mis Liman. Neće biti polaganja pruge sve dok ne nateramo stočare da nas ostave na miru. Prema tome, samo gubite vreme sa šerifom.

Tod Mersen se osmehnuo Džuliji:

– Pustimo ih samo neka jedni druge dobro izujedaju, a onda će mir opet doći. A sada bi bilo najbolje da odete, jer imam posla.

– Nemate vi nikakvog posla, šerife – odbrusi mu devojka besno. – Nego ste vi lenština, kukavica i glupak! Izdajete se za ono što niste. Nosite tu značku, a ipak dopuštate ljudima da s ubilačkim namerama vršljaju po okolini. Nadam se da kada vest o krvoproliću bude stigla u grad, vaši će sugrađani shvatiti pravu vrednost čoveka koga plaćaju da ih štiti. I da li ćete mirno spavati, iako znate da ste lako mogli sprečiti prolivanje krvi?

Mersen se namrštio:

– To nije moj posao.

– Pa, lepo, moj jeste. Nameravam da povodom toga nešto učinim.

– Šta nameravate da učinite? – upita Mersen, uznemiren njenim optužbama.

– Nameravam da uzmem revolver, da nađem mog oca i da mu pomognem u borbi protiv ljudi koji nastoje da ga unište. Nije me briga da li ću biti ranjena ili ubijena. Bar ću umreti znajući da sam časno postupila!

Džulija se okrenula i odlučnim koracima besno izašla iz šerifove kance-

larije. Tod Mersen je lagano prošetao po odaji, sada još više uznemiren. Ispratio ju je s vrata pogledom i kada je devojka skrenula u ulicu koja vodi ka gradskoj štali, on je duboko uzdahnuo, bacio pogled prema Hodžisu, koji se dotle vratio na svoj ležaj, a onda, izišavši na trotoar, zatvorio vrata za sobom. Idući trotoarom, počeo je da razmišlja. Ništa od onoga što je ta lepa devojka rekla nije izmenilo njegovo mišljenje, bar u pogledu njegove odgovornosti. Ali ipak, ona je na neki način potkopala njegovu odluku da ostane po strani. Mada nije tačno znao čime je uspela da ga pokoleba. Bio je svestan da je u njenim stavovima bilo nečega što nije mogao da porekne.

Izišao je u dvorište, osedlao konja i izjahao na glavnu ulicu. I dalje nije nameravao da se meša u sukob, ali je ubeđio sebe kako nije pošteno dopustiti da jedna žena dovede sebe u toliku opasnost. Znao je da će ga svi smatrati odgovornim ako jedna žena u tom glupom obračunu muškaraca bude povređena. Zato je odjahao do kraja ulice i tamo sačekao. Kada su njena kola izašla iz štale i skrenula u glavnu ulicu, on je priterao konja do nje. Džulija ga ljutito pogleda.

– Nije dobro da idete tamo i da se uplicete u sve to, mis Liman – rekao je. – Siguran sam da vaš otac to ne bi želeo.

– Bez obzira na to ja idem. I ne pokušavajte da me sprečite!

– Ne nameravam da vas sprečavam, mis Liman. Ali mislim da ću i ja poći s vama.

– Znači li to da ste se predomislili?

Šerif odmahnu glavom:

– Ne. Ali neće mi škoditi ako pođem da vidim šta se događa. Kao što ste rekli, prolivanje krvi nije nešto što bi se moglo poželeti. Zbog toga ću poći da vidim šta se događa. Ako nemate ništa protiv, poći ću s vama.

Devojka je prigušila svoj prezir i ošinuvši konja, poterala kola punom brzinom. Zasut oblakom prašine, Mersen obrisa šakom lice i pritera konja do grupe građana koji su se bili okupili da čuju ishod njegovog razgovora s Džulijom Liman.

Obrativši se jednom od njih reče:

– Pete, pripazi na Hodžisa u zatvoru, hoćeš li? Postaraj se da dobije ručak, ali nema ni poseta ni viskija!

Oslovljeni klimnu glavom i šerif, još uvek rešen da ne dopusti da bude uvučen u taj prerijski rat, potera konja u trk za kolima Džulije Liman.

*

Pod vatrom pištolja Baka Kentona Holidej je bio prinuđen da potraži zaklon za sebe i Miga. Kada se paljba privremeno stišala on se prišunjao uglu male zgrade i osmotrio aktivnost na čistini. Henri Berkli je stajao na vratima štale, bled i uzrujan. S njim su bila petorica kaubojja, svi s revolverima uperenim prema rančerskoj kući. Nešto dalje od njih Čepmen je, s drugim revolverom u ruci, ležao skriven ispod grede ograde koralja, a pored njega nalazila su se još dva kaubojja.

Koliko je Dok mogao da vidi, to je bilo sve čime je Berkli trenutno ras-

polagao, ali je pretpostavljao da u blizini ima još ljudi koji u zaklonu čekaju eventualnu rančerovu naredbu. Pogledavši prema ranč kući, zapadnjak je ugledao Rosa Limana na glavnim ulaznim vratima. Iza okvira prozora naziralo se lice još jednog čoveka.

Sve je to Holideju izgledalo sulu-do. Iz onoga što je čuo u logoru na reci i od Berklija u gradu, Berklijev nadzornik Dikson bio je ubijen na ranču. To je dovelo do prvog prepada na Limanov kamp. Posle kratkog primirja, trebalo je da Liman i Berkli sednu za pregovarački sto, ali pre nego što se to moglo desiti, usledio je drugi napad na Limanov logor u kome su ubijena dva radnika.

Tako su stajale stvari, koliko je Dok to mogao da sagleda. Razvoj zbivanja krenuo je u lošem pravcu i, razmišljao je dalje Dok, bilo je vreme da se napusti opasna teritorija. Novi putevi su ga čekali i novi, lepši događaji na njima.

Vrativši se do ždrepcu, već je hteo da se vine u sedlo, kada je iza brdskog prevoja iznad sebe začuo topot kopita. Izvukavši revolver, vratio se u zaklon i oslušnuo. No topot kopita je ubrzo zamro u jutarnjoj tišini. Holidej pojaha Miga i kada ga je poterao, na uglu spavaonice pojavio se Bak Kenton, nanišanio i opalio i Dok oseti kako ga je vrelina taneta oprljila po uhu. Razljućen time, okrenuo se u sedlu i pripucao na železničara. Kenton se sagnuo i zama-kao iza ugla, a kuršumi su okrznuli ugao barake. Dok procedi kletvu i potera ždrepcu u trk. Bio je sit svega,

a najviše neprekidnih napada iz zasede u obračunu u kome nije imao ni ti kakvog udela, ni koristi. Po njegovom mišljenju graditelji pruge nisu imali veze s pogibijom Berklijevih ljudi. Nije bilo ozbiljnog razloga zašto bi oni to učinili. Ubistvom bi imali mnogo da izgube, a ništa da dobiju. Dok nije verovao da bi Kenton krao Berklijevu stoku. Prema tome, sukob je bio bezrazložan i nerazuman s obe strane. Sve do pogibije svojih ljudi Berkli nije imao razloga da se svađa s graditeljima pruge, jer bi mu pruga kada bude završena donela kasnije velike koristi.

Holidej je prejahao preko brdskog prevoja i ubrzo se našao na talasastom prostranstvu. Sukob ga se, istina, nije ticao, ali ga je zagonetna situacija zbunjivala i zanimala. Ko je onda mogao profitirati iz tog sukoba? Očigledno neka treća strana.

Dok se u mislima vratio na čoveka koji ga je napao, starijeg čoveka grubog izgleda koji je bio toliko očajan da je rizikovao život kako bi se dočepao konja. To što kasnije nije bio viđen ili identifikovan, gicalo je zapadnjakovu maštu i teralo ga na razmišljanje. Taj čovek se negde skrivao i čekao. Ali šta je mogao da čeka?

Ne nalazeći nikakav odgovor, Dok je jahao grebenom. Naišao je na sveže tragove konja u trku, koji su se pružali naniže prema preriji i dalje na sever. Na svom putu prema Flit Kriku on je prošao kroz tu teritoriju i nije želeo da je ponovo prođe. Zbog toga je krenuo prema severozapadu.

Jahao je skoro jedan čas pre nego što je Mig odjednom zastao i kada je pametna životinja nervozno počela da tapka u mestu, očigledno nečim uznemirena, Dok je sjahao, privezao konja za jedan žbun i izvukao revolver. Hodajući pažljivo, obišao je okuku nedavno prokrćenog puta i pogledao nizbrdo na prizor koji ga je zaprepastio: pred sobom je ugledao čoveka koji je ležao na leđima, a pored njega je ležao njegov okrvavljeni šešir. Holideju nije trebalo da pride bliže da bi znao da je taj čovek mrtav. Okrenuo je pogled do malog logorišta i ugledao telo drugog čoveka, presamićenog preko debla, s nogama u potoku koji je lagano tekao.

Dok odveza konja i polako ga povede prema logoru. Uz put je posmatrao teren i po tragovima na tlu zaključio je da su pre ne više od dva časa četiri konja prošla uz padinu.

Pustivši ždrepcve uzde, Dok je prišao i pogledao prvo ubijenog čoveka. Odmah mu je bilo jasno da taj čovek nije pružio otpor i po tome je zaključio da je ubijen tu gde je ležao, verovatno u snu. Prišao je drugom čoveku i skinuo ga s debla. Izvukavši ga dalje od obale, brzo mu je oslušnuo puls i ustanovivši da mu srce još slabo kuca, otkopčao mu košulju. Nesrećnik je bio pogođen metkom u grudi, a drugi metak mu je teško povredio lobanju. Ali još uvek nije bio mrtav, mada mu verovatno nije preostalo još mnogo života.

Bez obzira na to, Dok je prišao svom ždrepcu i uzeo čuturicu sa sedla. Naslonivši samrtnika na stablo, pored kojeg je ležao njegov nož, nalio

mu je malo vode između zuba. Ranjenik se jedva pomerio, iskašljao krv i ponovo se onesvestio. Holidej mu je očistio ranu na glavi i previo je, a onda mu previo i ranu na prsima. Ostavio ga je tako i temeljito pretražio logor. Sada je već pouzdano znao šta se tu dogodilo. Napad je izveden sa dve strane i bila su umešana dva čoveka. Posle napada ti ljudi su odveli konje.

Zapadnjak je po drugi put proverio tragove konja i zaključio da je trag vodio u pravcu odakle je on sam došao. Jedini, međutim, pravi put s tih vrhova vodio je ili do Berklijevog ranča ili na drugu stranu, prema severu, kuda je neposredno pre toga odjahao konjanik koji je jahao ispred Doka.

Te činjenice unele su još više zbrke u inače opštu konfuziju i Holidej je ponovo rekao sebi da ga se sve to ne tiče. Ali... da li je bilo baš tako? Da li je mogao da ode i ostavi dvojicu ljudi, jednog mrtvog i drugog na samrti? Pokoleban u odluci da napusti ovaj kraj, Dok je priveo Miga do samrtnika i što je mogao pažljivo je namestio ga preko sedla. Nesrećnik se pomerio i otvorio oči. Pogledao je Doka i usne su mu se počele micati. Holidej je prineo uho njegovim usnama i čuo:

— Berklijevo... pripada...

Rashladio je samrtnikovo čelo vodom i vinuo se na konja iza njega. Za mrtvog nije mogao učiniti ništa, a nije imao vremena ni da ga sahrani. Ali ako bi uspeo da samrtnika done- se do Berklijevog ranča, možda bi mogao da sazna istinu o ovom suko-

bu. Jašući, ponovo je počeo razmišljati o starijem čoveku koji ga je napao, a zatim i o čoveku koji je jedan čas ispred njega prošao tim putom. Zatim i o dvojici, koji su se s četiri konja uputili prema severu. Ne nalažeći ni trun logike u svemu tome, jahao je dalje prema Berklijevom ranču.

*

Bak Kenton je dugo razmišljao o nezgodi u koju se uvalio. Videvši da je Holidej opet ovde te uveren da je od početka bio u pravu, postupio je suprotno Limanovom naređenju i pripucao, verujući da je Dok jedan od Berklijevih revolveraša, koji je pro- uzrokovao najveći deo nevolja. Možda je on stavio kože s Berklijevim žigom blizu njihovog logora.

Ali u ovom trenutku morao je da brine drugu brigu. Ros Liman se nalazio u Berklijevoj kući i s obzirom na kišu kuršuma kojom su rančero- vi ljudi zasipali zgradu, nije bilo nade da će on i Svenson dugo izdržati. Ali da bi stigao do njih, morao je rizikovati opasno jahanje preko otvorenog prostora. Znoj mu je orosio čelo jer je znao da će morati da pokuša. Uzjahavši, sačekao je da pucnjava malo utihne, a onda je ošinio konja u galop. Polegavši po vratu životinje, pojurio je preko čistine, ali još pre nego što je prešao polovinu rastoja- nja kuršumi zazviždaše oko njegove glave i ramena, a onda oseti oštar bol u leđima. Držeći se i dalje za vrat konja, jurio je dalje prema kući. A

onda, ne mogavši da zaustavi konja u trku, skotrljao se iz sedla. Udario je leđima o stranu kuće i taj udarac izbio mu je dah. Još trenutak je bio svestan, a zatim su mu pred očima zaigrali svetlaci i nastao je mrak.

– Uvucimo ga unutra – rekao je Ros Liman, zgrabivši Kentona za noge. Svenson je poduhvatio Kentona rukama i stenjući od napora, podigao ga s tla. Posrćući pod velikom nadzornikovom težinom, Liman i Svenson su ipak uspeli da ga donesu na zadnju verandu. No besna paljba iz zadnjeg dvorišta naterala ih je da se bace na pod. Ležali su tako dok se paljba nije stišala, a onda su povukli dalje onesvešćenog Kentona. Liman je zalupio zadnja vrata za njima i podupro ih teškim stolom i stolicom. Zatim su odvukli ranjenika u veliku dnevnu sobu i položili ga na divan. Svenson onda pohita da proviri kroz razbijen prozor na začelju zgrade. Napadači su se upravo povukli nazad. Ponovo je zavládala tišina.

– Drži se, Svensone – doviknu Liman svom čoveku. – Bak je ranjen vrlo teško, ali će se možda izvući. Proklete hulje platiće mi za ovo!

Dok je to govorio, Kenton je otvorio oči i načinio bolnu grimasu.

– Okej, Bak – umirivao ga je vlasnik železnice. – Sad ću te ja za nekoliko trenutaka srediti.

– Prokleta leđa – zastenjaio je Kenton.

Liman je žurno prišao Berklijevom ormariću za piće i našao neotvorenu bocu viskija. Otvorio ju je i prineo Kentonu: – Ispij koliko hoćeš. Mora-

ću da te okrenem na trbuh da bih video kako izgleda rana.

Kenton je klimnuo glavom, otpio malo viskija i udahnuvši duboko, okrenuo se na bok. Liman ga je okrenuo dalje na trbuh i pocepao mu okrvavljenu košulju. Stisnuo je zube da bi zadržao krik užasa. Kada je Kenton otpio još nekoliko gutljaja, Liman mu reče:

– Rana je gadna, ali moram potražiti tane.

– Samo pokušaj – reče Kenton promuklo i otpi još viskija. Liman je vrhom noža prodro u ranu i napipao tane ispod kičme. Videvši da ne može mnogo učiniti, otišao je u Berklijevu spavaću sobu, pocepao jedan čaršav u trake i žurno previo Kentona. Ranjenik tada spusti praznu bocu i, dok se napolju ponovo pripucalo, izgubio je svest.

– Izdržaće danas, a možda i noćas – reče Liman – ali sutra ga na svaki način moramo odvesti lekaru. – Zaćutao je i zamislio se. Sve nade u mirno rešenje spora sada su bile uništene.

*

Berkli je sedeo na vratima štale zadubljen u misli. Čepmen mu je u ovom trenutku bio potreban i bio je spreman da mu oprost i krađu viskija i tuču s Džonom Blejkom. Upadajući gazdi u misli, Čepmen je primetio:

– Moramo prići bliže. Odavde ne možemo ništa da učinimo.

– Da, bliže... ali kako?

– Mogli bismo kao štit da iskoristimo kola.

– Misliš da bi to uspelo?

– Možemo da pokušamo – reče Čepmen.

Posle dužeg razmišljanja Berkli umorno klimnu glavom:

– U redu. Pazi samo da mi ne zapalite kuću!

Čepmen je požurio u štalu, pozvavši sobom još dvojicu. Izbacio je sve stvari iz kola, a onda ih izvukao na polje. Zatim je naredio sedmorici ljudi da se popnu u kola, a petorici drugih da ih guraju prema kući.

– Što brže možete gurajte kola prema prednjem delu kuće – rekao je toj petorici. – Jurišaćemo kroz ulazna vrata i prozore. Vi u kolima, ne dižite glave!

Čepmen je zauzeo mesto među gurcima, ali kada su kola već krenula, Berkli povika:

– Čekaj, Čepmene, šta je ono tamo?

– Izgleda da je Mersen – reče jedan kauboj i Berkli, koji je takođe prepoznao šerifa, izašao je i stao ispred kola.

– Da, on je... – promrmljao je. – Šta li sad hoće?

– Nije nam ni do sada bio od koristi – namršti se Čepmen – pa zašto bismo se sada obazirali na njega? Zašto da mu...

– Dosta, Čepmene – preseče ga odlučno rančer. – Možda se predomislio.

– Ne verujem, s obzirom da je Limanova kći s njim – opirao se Čepmen. – Više mi izgleda da je prešao na Limanovu stranu.

Rančer se namrštio. Ta pomisao je i njemu pala na um, ali mu se mogućnost prekida sukoba više dopadala od borbe. Duboko u duši on nije želeo smrt Rosa Limana i sada, u prisustvu njegove kćeri osetio je da su mu ruke vezane.

– Sačekaćemo malo – odgovori Čepmenu. – Reci ljudima da obustave paljbu. Pustićemo Mersena da priđe i kaže šta hoće. Ako pokuša da nas prevari, preći ćemo na izvršenje tvog plana.

*

Dok Holidej je polako prešao preko brdskog prevoja, pridržavajući ranjenog kauboja koliko je god mogao. Pustio je Miga da bira put niz padinu, začuđen tišinom koja je vladala na ranču. Zaključio je da je okršaj verovatno okončan.

Skrenuvši pored kuhinje, izašao je na čistinu i ugledao Rosa Limana na verandi ranč kuće, a pored njega njegovu kćer. Ali njemu je bilo još zanimljivije prisustvo šerifa Mersena, koji je raspravljao s Limanom.

Trenutak kasnije i Mersen i Čepmen ugledaše zapadnjaka. Čepmen je potrčao, vinuo se u sedlo svog konja i ne obraćajući pažnju na Berklijeve reči, poterao ga u trk. Holidej je okrenuo ždrepcu da bi dočekaio njegov juriš. Izvukao je revolver, ali nije pucao.

No Čepmen mu nije pružio šansu da izbegne obračun. Jurio je prema njemu s podignutim revolverom, lica ispunjenog ogorčenjem. Dok je laga-

no sjahao i tek što je nogama dodirnuo tle, Čepmen je opalio. Prvo tane je promašilo, ali je drugo oprljilo kožu na Dokovom ramenu.

Tod Mersen je nešto doviknuo, začuo se ženski vrisak i zapadnjak odskoči u stranu pred Čepmenovim konjem. Još uvek nije ispalio ni metak, ali je Tod Mersen uputio hitac ka Čepmenu. Čepmen je okrenuo konja i tane ga je pogodilo u levu ruku. Jauknuvši, Čepmen ponovo potera konja na Holideja. Zapadnjak mu je na licu razaznao mržnju i ubilački bes. Sačekao je da Čepmen opali još jedan hitac i kada mu je bilo jasno da je u pitanju život ili smrt, povukao je okidač. Metak je pogodio Čepmena u grudi i skinuo ga iz sedla. Ovaj pade na tle, prevrnu se dva puta i ostade nepomično da leži.

– Berkli! Ovamo!

Mersenov glas prolomio je tišinu i rančer, udaljavši se od svojih ljudi, pođe prema mestu gde je stajao Dok. Tod Mersen je već bio tamo. Sagnuo se, pregledao Čepmena i rekao:

– Dosta ste ga čekali, Blejk. Ja mu ne bih dao ni toliko vremena.

Stigavši, rančer klimnu zapadnjaku glavom i pogleda Čepmena. – Je li mrtav? – upita.

– Mrtav je, Berkli. Vi i Liman ste već doneli dosta nevolje i hoću da se to okonča.

Berkli pogleda Limana koji je prišao i rekao:

– Moji ljudi vam nisu učinili nikakvo zlo, Berkli.

– Mister, zar ste zaboravili mog nadzornika?

– Nisu ga ubili moji ljudi, Berkli.

– Vraga nisu! A posle je ubijen i moj kuvar. Postoji svedok kome verujem.

– Čekajte malo – umeša se Dok. – Zaboravili ste na ovog čoveka – on pokaza kauboja na svom konju. – Na žalost, on je mrtav, a možda nam je mogao razjasniti ovu prljavu igru.

– Gde ste ga našli? – upita šerif.

Zapadnjak im ukratko ispriča. Još dok je govorio Berkli i Liman su počeli sevati očima i stiskati pesnice. Ali Holidej nije želeo da se plamen mržnje još više rasplamsa:

– Stanite i saslušajte me! Berkli, Liman i Kenton su ovde. Jedan od železničara je u zatvoru u gradu. Ostali su u logoru bez konja i nisu mogli stići tamo gde sam ga našao.

Rančer je zinuo:

– Ko ga je onda ubio?

– Mislim da se sve može otkriti ako se smirite. Pre svega, dovedite svedoka koji je video kada je vaš nadzornik ubijen.

Crven u licu, Berkli je preleteo pogledom po svojim ljudima i povikao:

– Ko je bio taj? Gde je on?

– To je Tom Olden – reče jedan kauboj. – Odjahao je kada je okršaj počeo, mister Berkli.

– Odjahao? Kuda?

– Preko vrha brda – sada je Dok objasnio šta je video i čuo napuštajući ranč. – Po mom mišljenju, neko je od vas napravio budale. Najpre je podmetnuo na vaš ranč svog čoveka, koji se zakleo da su nadzornika ubili graditelji pruge. Zatim ste vi napali železnički logor. Trebala je još samo jedna varnica, a to je bila Eštonova smrt. A jedini razlog, ako mene pi-

tate, bila je nečija želja da se dočepa vaše stoke, Berkli.

Šerif pride zapadnjaku i tiho procedi:

– Mislim da ste pogodili u sredinu, mister Blejk.

– To ćemo odmah znati ako odemo do severnih pašnjaka. Imate li nešto protiv jahanja, Mersene?

– Uskačete li i vi u igru, Blejk?

– Ja sam već u igri, a sigurno i vi kada ste već došli ovamo. Mislim da ni Limanu ne bi škodilo da stavi noge u uzengije, a vi, Berkli, naredite da se vaši ljudi spreme.

Rančer poslušao i naredi svojim ljudima da pojašu. Onda je pronicljivo pogledao zapadnjaka:

– Ako ste u pravu – rekao je – ja sam vaš veliki dužnik.

Cela grupa je pojahala preko brdskog prevoja, gde je Dok pokazao trag koji je, po njegovoj pretpostavci, ostavio Tom Olden. Pratili su trag do prerije i ugledali mesto gde se trag četiri konja priključio Oldenovom tragu. Posle toga bilo je lako stići u brda, gde su našli čistinu na kojoj su logorovali Ben Ifler i njegova banda. Odatle je trag vodio prema severoistoku.

Posle dva časa jahanja pred njima se ukazao veliki oblak prašine. Berkli je podigao ruku, dajući znak da se stane i objavio:

– Samo veliko krdo može dići toliko prašine. Mislim da smo ih stigli. Mister Blejk, šta predlažete da učinimo?

Dok sleže ramenima: – Da je to moja stoka, ja bih razvio ljude u stroj i napao ih otpozadi. Kad lupeži vide koliko nas ima, oni će pobeći. Krdo

će krenuti u stampedo, ali stoka se može posle lako sakupiti.

– I ja sam mislio tako – prihvati Berkli. – Šta čekamo? Napred na njih!

Rekavši to, poveo je široki stroj svojih ljudi. Dok je zastao. Posle petnaestak minuta stigli su krdo, praćeno petoricom konjanika. Kada su se Berklijevi kauboji približili, kradljivci stoke su u galopu pojurili prema šumovitom predelu na koji se naslanjala prerija. Berkli je pošao u poturu za njima, a Dok je usporio svog ždrepcu i zašao u oblak prašine koji je krdo za sobom ostavljalo. Kroz tutanj kopita zahuktalog krda čuo se prasak revolverskih hitaca, ali tek kad se prašina malo prorredila, mogao je da osmotri rezultat okršaja. U tom trenutku ugledao je jednog konjanika kako plegao po konjskom vratu juri prema njemu. Pri slaboj vidljivosti ipak je prepoznao lice čoveka koji ga je napao.

Gledajući da spase samo svoju kožu, Ben Ifler je poslao svog sina Džodija, Kolbija, Harpera i Oldena napred, a sam se sakrio na obodu prerije. Sada je video da mu se na putu isprečio zapadnjak. Potegao je revolver i poterao konja na njega. Došavši na doomet revolvera, otvorio je vatru. Holidej je sačekao da mu se Ifler sasvim približi i jednim ga je hicem izbacio iz sedla. Ifler se otkotrljao i zaustavio se na leđima. Bio je mrtav. Odmah za njim dojahali su Mersen, Liman i Berkli. Ifler je u ovom kraju bio potpuni stranac i izazvao je krvoproliće.

Rančer se prvi okrenuo i pošao prema preriji gde su njegovi kauboji već

skupljali rasturenu stoku. Liman se izvinio, objasnivši da želi da se vrati svojoj kćeri i da Kentona preda u ruke lekaru. Tod Mersen se promeškoltio u sedlu i prodorno, ali radoznalo pogledao zapadnjaka.

– Sve vreme razmišljam, mister... Ne mogu da zaboravim kako ste sredili Čepmena. To me je navelo na jednu pomisao.

– Koju, Mersene? – Dok se kiselo osmehnuo, sluteći na šta šerif cilja.

– Pa, od prvog našeg susreta nešto me je kopkalo i sada znam da nisam grešio. Čovek džentlenskog držanja, brižljivo odeven, koji brzo poteže svoj kolt s drškom od slonovače i dobro cilja. Uz to se nikada ne zadržava dugo na istom mestu... To su obeležja čoveka koga lično ne poznajem, ali o kome sam dosta slušao. Vi ste Dok Holidej?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

– Pogodili ste.

Mersen je zablistao.

– Znao sam! Ako je tačno i ono drugo, što sam o vama čuo, onda ćete ovde ostati malo duže.

– A šta to, šerife?

– Video sam kakovas je Džulija Liman gledala. Ona nije osoba koja lako pokazuje svoja osećanja, a ako to već čini, to znači da ste na nju ostavili dubok utisak. Mislim da treba samo da pružite ruku i tu slatku voćku uzberete.

Holidej se zagledao u daljinu. Okrenuo je konja i pojahao za Mersenom. Posle nekoliko minuta ga je zapitao:

– Kada polazi diližansa iz Flint Krika?

– Sutra ujutru. Zar ćete otputovati?

– Mislim da hoću. Posle svega što se desilo čini mi se da mi boravak u vašem gradu ne bi mnogo prijaao. Potražiću ugodniji vazduh.

Čim je to izgovorio, Holidej se osetio lakše. Opet je pripadao sam sebi i mada je donekle žalio što neće proveriti naklonost Džulije Liman, u srcu je osetio radost. Pred njim se otvarao nov put, neizvestan, ali pun novih događaja. Osmehnuo se i senka sete zaigrala mu je na licu.

Život teče dalje, pomisli.

KRAJ

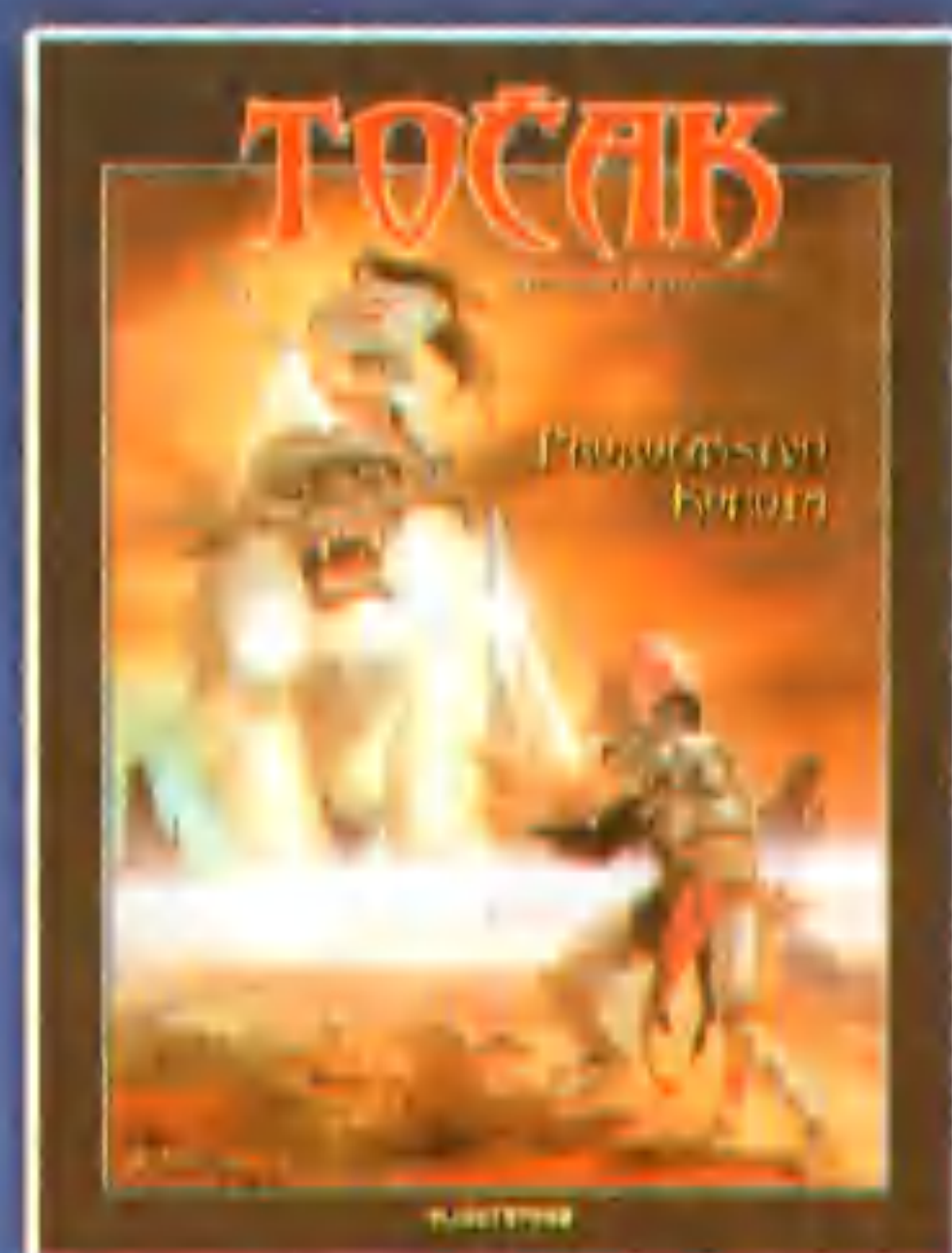
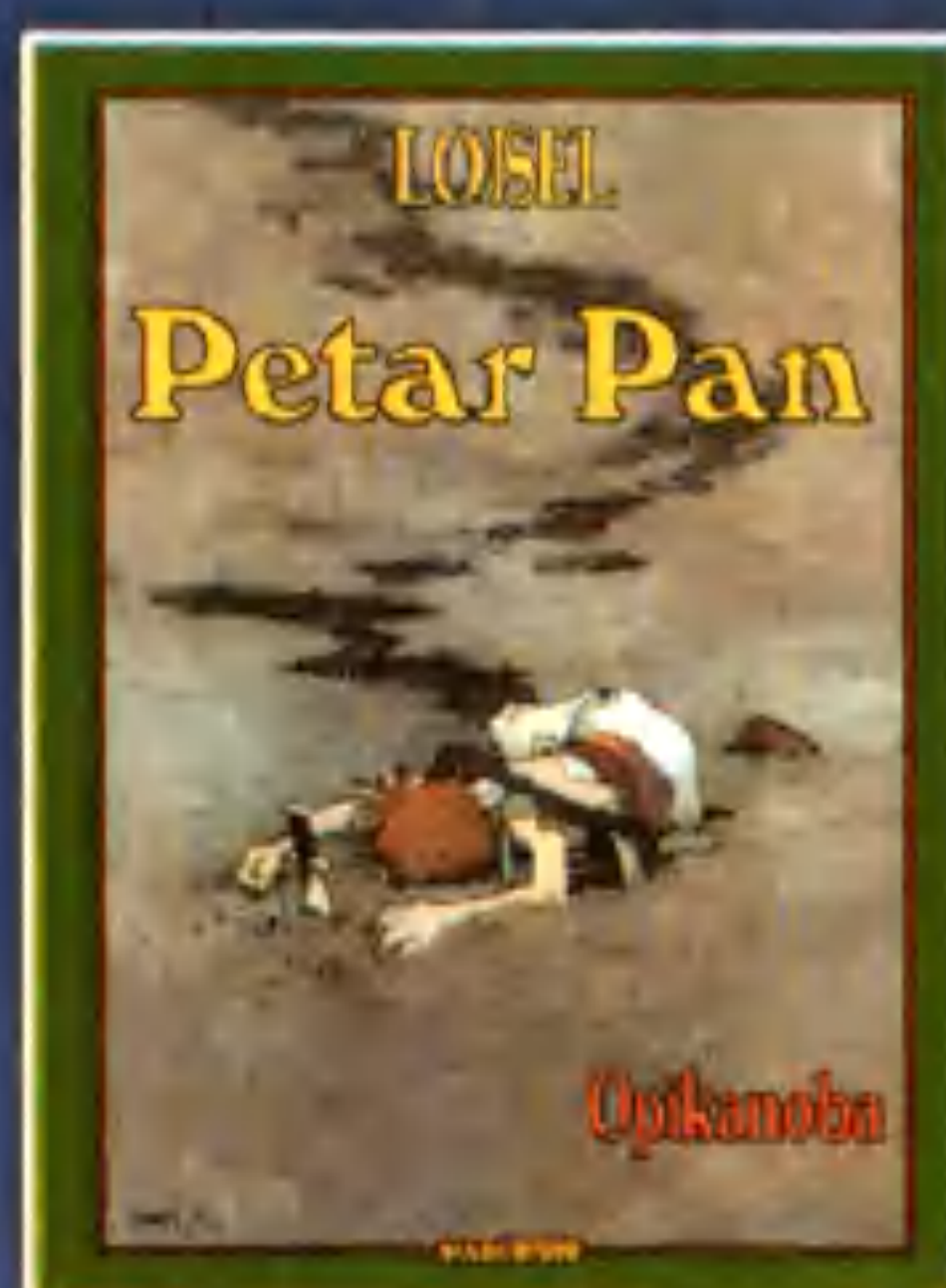
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00346

